2024/3019

2024.12.12.

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2024/3019 IRÁNYELVE

(2024. november 27.)

a települési szennyvíz kezeléséről

(átdolgozás)

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 192. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([1]),

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ([2]),

rendes jogalkotási eljárás keretében ([3]),

mivel:

(1) A 91/271/EGK tanácsi irányelvet ([4]) több alkalommal jelentős mértékben módosították ([5]). Mivel további módosítások szükségesek, az irányelvet az áttekinthetőség érdekében célszerű átdolgozni.

(2) A víz az alapvetően fontos közjavak egyike, amely mindenkié és mindenkit megillet. Alapvető, pótolhatatlan és az élethez nélkülözhetetlen természeti erőforrásként három – társadalmi, gazdasági és környezetvédelmi – dimenzióban kell szemlélni, illetve e dimenziókba kell integrálni.

(3) A 91/271/EGK irányelv meghatározza a települési szennyvíz összegyűjtésének, kezelésének és kibocsátásának, valamint az egyes ipari ágazatokból származó, biológiailag lebontható szennyvíz kibocsátásának jogi keretét. A települési szennyvizet a háztartási szennyvíz, a települési csapadékvíz-lefolyás és az egyéb eredetű, nem háztartási szennyvíz különböző keverékei alkothatják. Az olyan intézmények, mint például az irodaépületek, iskolák, az ételkészítést végző konyhák szennyvize, amely főleg az emberi anyagcseréből származik, háztartási szennyvíznek minősül. A 91/271/EGK irányelv célja, hogy megóvja a környezetet a nem megfelelően kezelt települési szennyvíz kibocsátásának káros hatásaitól. Az irányelv hozzájárult a 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([6]) és egyéb vonatkozó uniós jogban megállapított célkitűzések eléréséhez. Ennek az irányelvnek továbbra is ugyanezt a célkitűzést kell követnie, ugyanakkor az emberek, az állatok és az ökoszisztémák egészségének fenntartható egyensúlyára és optimalizálására irányuló „egy egészség” megközelítéssel összhangban hozzá kell járulnia a közegészség védelméhez is, például azokban az esetekben, amikor a települési szennyvizet fürdővizekbe vagy ivóvízkinyerésre használt víztestekbe bocsátják ki, vagy amikor a települési szennyvíz a közegészségügyi szempontból releváns paraméterek egyik mutatójaként szolgál. Az irányelvnek biztosítania kell továbbá a szanitációhoz, valamint a települési szennyvíz gyűjtésére és kezelésére irányuló tevékenységek irányításával kapcsolatos kulcsfontosságú információkhoz való hozzáférést. Ennek az irányelvnek emellett arra kell törekednie, hogy a digitalizáció optimális kihasználása mellett növelje az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással és a települési ökoszisztémák helyreállítását célzó intézkedésekkel való szinergiákat, különösen a települési szennyvízgazdálkodás integrált tervezése révén. Végezetül az irányelvnek hozzá kell járulnia a települési szennyvíz gyűjtésével és kezelésével kapcsolatos tevékenységekből származó üvegházhatású gáz (a továbbiakban: ÜHG)

([1]) HL C 146., 2023.4.27., 35. o.
([2]) HL C, C/2023/250, 2023.10.26., ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/250/oj.
([3]) Az Európai Parlament 2024. április 10-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2024. november 5-i határozata.
([4]) A Tanács 91/271/EGK irányelve (1991. május 21.) a települési szennyvíz kezeléséről (HL L 135., 1991.5.30., 40. o.).
([5]) Lásd a VII. melléklet A. részét.
([6]) Az Európai Parlament és a Tanács 2000/60/EK irányelve (2000. október 23.) a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (HL L 327., 2000.12.22., 1. o.).

kibocsátásának fokozatos csökkentéséhez, különösen a nitrogénkibocsátás további csökkentése, valamint az energiahatékonyság és a megújulóenergia-termelés előmozdítása révén, és ezáltal segítenie kell az (EU) 2021/1119 európai parlamenti és tanácsi rendeletben ([7]) meghatározott, 2050-re vonatkozó klímasemlegességi célkitűzés elérését. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 193. cikkével összhangban a tagállamok megállapíthatnak az ezen irányelvben meghatározott minimumkövetelményeknél szigorúbb követelményeket is. A tagállamok fontolóra vehetik például az ezen irányelvben foglaltaknál szorosabb határidők vagy alacsonyabb küszöbértékek alkalmazását, az energia- vagy klímasemlegesség gyorsabb elérését, vagy a nemzeti kiterjesztett gyártói felelősségi rendszereik tekintetében további követelmények megállapítását, vagy e rendszerek alkalmazási körének bővítését.

(4) A „Célravezető és hatásos szabályozás program" keretében a Bizottság 2019-ben elvégezte a 91/271/EGK irányelv értékelését (a továbbiakban: az értékelés). Az értékelés alapján nyilvánvalóvá vált, hogy az említett irányelv bizonyos rendelkezéseit naprakésszé kell tenni. Három olyan fontos, a települési szennyvízből származó kiküszöbölhető szennyezőforrást azonosítottak, amelyekkel az említett irányelv teljeskörűen nem foglalkozik, ezek nevezetesen: a csapadékvíz-túlfolyás és a települési csapadékvíz-lefolyásból eredő szennyezett kibocsátás, a potenciálisan rosszul működő egyedi rendszerek (azaz a gyűjtőrendszerekbe be nem kerülő háztartási szennyvizet kezelő rendszerek), valamint a kis agglomerációk, amelyekre jelenleg nem terjed ki teljes mértékben a 91/271/EGK irányelv hatálya. Ez a három szennyezőforrás jelentősen terheli az Unió felszíni víztesteit. Emellett az értékelésről szóló jelentés azt is kiemelte, hogy javítani kell a települési szennyvízzel kapcsolatos tevékenységek átláthatóságát és irányítását, a települési szennyvízkezelési ágazat által kínált lehetőséget megragadva ki kell használni a megújulóenergia-fejlesztési potenciált és kézzelfogható lépéseket kell tenni az energiasemlegesség felé, hozzájárulva a klímasemlegességhez, valamint a közegészségügyi intézkedések támogatása céljából harmonizálni kell az egészségügyi paraméterek, például a Covid19-vírus és annak variánsai tekintetében végzett települési szennyvízzel kapcsolatos felügyeletet.

(5) Az Európai Környezetvédelmi Ügynökség európai vizekről szóló, 2018-as jelentése szerint a kis agglomerációk az Unió felszíni víztesteinek 11 %-ára jelentős hatást gyakorolnak. Az ilyen agglomerációkból származó szennyezés hatékonyabb megszüntetése és a kezeletlen települési szennyvíz környezetbe történő kibocsátásának megelőzése érdekében ezen irányelv hatályának minden legalább 1 000 lakosegyenértékű (LE) terhelésű agglomerációra ki kell terjednie.

(6) A települési szennyvíz környezetbe történő kibocsátása előtti hatékony kezelése érdekében a legalább 1 000 LE terhelésű agglomerációk valamennyi települési szennyvizét gyűjtőrendszerekben kell összegyűjteni, kivéve, ha a tagállamok megindokolják az ezen irányelv szerinti egyedi rendszerek használatára vonatkozó eltérés szükségességét. Az agglomerációik kijelölésekor a tagállamoknak a hektáronkénti 10–25 LE terhelés indikatív referenciaküszöböt kell figyelembe venniük, amely felett a valamely meghatározott területen található népesség – esetlegesen gazdasági tevékenységgel együtt – elegendően koncentráltnak minősül. Amennyiben már működnek gyűjtőrendszerek, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy arra minden háztartásiszennyvíz-kibocsátó rá legyen kötve.

(7) Az ezen irányelv által bevezetett új követelmények végrehajtásához jelentős beruházásokra lesz szükség. Ezért figyelembe kell venni minden tagállam sajátos helyzetét, és ha ez helyénvaló, bizonyos nehezen teljesíthető követelmények tekintetében ki kell igazítani a végrehajtás határidejét. Így például lehetővé kell tenni, hogy azok a tagállamok, amelyekben jelentős számú kisebb agglomerációt érintenek ennek az irányelvnek az 1 000 és 2 000 LE közötti terhelésű agglomerációk települési szennyvizének összegyűjtésére és kezelésére vonatkozó új követelményei, az első nemzeti végrehajtási programjukban meghosszabbíthassák az említett új követelményeknek való megfelelés határidejét. Ugyanez vonatkozik azokra a tagállamokra is, amelyekben nagy – például 50 % feletti –azoknak a létesítményeknek a száma, amelyeknél ezen irányelv új követelményeivel összhangban ki kell építeni a harmadlagos kezelést. Az említett határidőktől történő eltérésekhez kapcsolódóan a százalékos arány kiszámításánál nem kell figyelembe venni azokat a 2 000 LE alatti terhelésű agglomerációkat, ahol már működnek gyűjtőrendszerek, és a települési szennyvizet egy másik agglomerációban található szennyvíztisztító telepre vezetik be. Ezen túlmenően az Unióhoz legutóbb csatlakozott három tagállamnak, nevezetesen Bulgáriának, Horvátországnak és Romániának a közelmúltban új beruházásokat kellett végrehajtaniuk a 91/271/EGK irányelv követelményeinek való megfelelés érdekében. Ezen túlmenően az említett tagállamokat nagyszámú olyan vidéki térség jellemzi, amelyekben a népesség elöregedésén túl nagyarányú elvándorlás is tapasztalható. Ezért figyelembe kell venni az említett tagállamok sajátos helyzetét, és lehetővé kell tenni számukra, hogy első nemzeti végrehajtási programjukban meghosszabbítsák az említett új követelményeknek való megfelelés határidejét.

(8) Amennyiben infrastrukturális munkálatok – mint például gyűjtőrendszerek vagy települési szennyvíztisztító telepek építése – során régészeti szempontból értékes lelőhelyeket találnak, a munkálatok gyakran késedelmet szenvednek amiatt, hogy a területen a nemzeti joggal összhangban régészeti vizsgálatokat kell végezni. Ezért ezekben a konkrét esetekben helyénvaló kiigazítani a végrehajtási határidőket. Konkrétabban, amennyiben egy tagállam megállapítja,

([7]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/1119 rendelete (2021. június 30.) a klímasemlegesség elérését célzó keret létrehozásáról és a 401/2009/EK rendelet, valamint az (EU) 2018/1999 rendelet módosításáról (európai klímarendelet) (HL L 243., 2021.7.9., 1. o.).

hogy a kulturális örökség megőrzésének igénye különösen megnehezíti a szükséges infrastruktúra megépítését, lehetővé kell tenni számára, hogy meghatározott területeken kiigazítsa a végrehajtási határidőket, és ennek megfelelően aktualizálja nemzeti végrehajtási programját. A határidő-hosszabbítást az egyes területekre vonatkozóan kell meghatározni és annak a lehető legrövidebb időre, de legfeljebb 8 évre kell korlátozódnia. A kulturális örökség fogalmát az 1972. évi UNESCO világörökségi egyezmény 1. cikkében szereplő fogalommeghatározás szerint kell értelmezni.

(9) Amennyiben bizonyítható, hogy egy települési szennyvízgyűjtő rendszer létrehozása vagy egy gyűjtőrendszerre történő rákötés nem járna előnyökkel a környezetre vagy az emberi egészségre nézve, nem lenne műszakilag megvalósítható, vagy túlzott költségeket vonna maga után – és csak az említett esetekben –, lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy a települési szennyvíz gyűjtésére, tárolására és/vagy kezelésére egyedi rendszereket alkalmazzanak, feltéve, hogy biztosítják a környezet és az emberi egészség ugyanolyan szintű védelmét, mint a másodlagos és harmadlagos kezelés. Az egyedi rendszerek lehetnek többek között különböző típusú gyűjtő-, tároló- vagy kezelőrendszerek, mint például természetalapú megoldások, kis kapacitású szennyvíztisztító rendszerek, vagy olyan ideiglenes tartályok, amelyekből rendszeresen elszállítják a szennyvizet szennyvíztisztító telepekre. A tagállamoknak emellett meg kell osztaniuk egymással a legjobb gyakorlatokat az egyedi rendszerek használatával és működésével kapcsolatban.

(10) A tagállamoknak nemzeti, regionális vagy helyi nyilvántartásokat kell létrehozniuk a területükön használt egyedi rendszerek és ideiglenes tárolók azonosítására, és minden szükséges intézkedést meg kell hozniuk annak biztosítása érdekében, hogy az ilyen rendszerek tervezése és karbantartása megfelelő legyen, valamint hogy a rendszerek megfelelését kockázatalapú megközelítés alapján rendszeresen ellenőrizzék. A tagállamoknak különösen azt kell biztosítaniuk, hogy a települési szennyvíz gyűjtésére, tárolására vagy kezelésére használt egyedi rendszerek vízzáróak és szivárgásmentesek legyenek, valamint hogy rendszeresen és meghatározott időközönként sor kerüljön a rendszerek monitorozására és helyszíni ellenőrzésére. Figyelembe véve az ilyen rendszerek kialakításának az új tervezési követelményekhez való hozzáigazításával járó aránytalan költségeket, az új tervezési követelményeket nem kell alkalmazni az ezen irányelv hatálybalépése előtt létrehozott rendszerekre. Amennyiben nemzeti szinten a legalább 2 000 LE terhelésű agglomerációkból származó településiszennyvíz-terhelés több mint 2 %-ának gyűjtésére vagy kezelésére egyedi rendszereket használnak, a tagállamoknak meg kell indokolniuk a Bizottság felé, hogy miért használnak gyűjtőrendszerek helyett egyedi rendszereket, igazolniuk kell, hogy e rendszerek megfelelnek az ezen irányelvben megállapított előírásoknak, továbbá be kell mutatniuk az ilyen rendszerek használatának csökkentése érdekében hozott intézkedéseket.

(11) A csapadék, például az eső, a hó vagy az olvadékvíz eredményképpen keletkező csapadékvíz-túlfolyások és a települési csapadékvíz-lefolyások továbbra is a környezetbe kibocsátott szennyezés jelentős forrásai. Az ilyen túlfolyások és lefolyások az urbanizációnak és a csapadék klímaváltozással összefüggésben megváltozott eloszlásának együttes hatásaiból kifolyólag várhatóan növekedni fognak. A települési szennyvízgazdálkodási infrastruktúra ezért különösen érzékeny az éghajlatváltozásra. Az említett szennyezőforrás csökkentésére irányuló megoldásokat helyi szinten, a helyi sajátosságok figyelembevételével kell meghatározni. E megoldásoknak a települési területek integrált mennyiségi és minőségi vízgazdálkodásán kell alapulniuk. Ezért a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a legalább 100 000 LE terhelésű agglomerációkra vonatkozóan helyi szinten integrált települési szennyvízgazdálkodási tervek kerüljenek kidolgozásra, mivel a kibocsátott szennyezés jelentős részéért ezek az agglomerációk felelősek. Ezenkívül integrált települési szennyvízgazdálkodási terveket kell kidolgozni a 10 000 és 100 000 LE közötti terhelésű agglomerációk esetében is, amennyiben a csapadékvíz-túlfolyás vagy a települési csapadékvíz-lefolyás kockázatot jelent a környezetre vagy a közegészségre nézve. Ezekben a tervekben olyan intézkedéseket kell meghatározni, amelyek célja, hogy a csapadékvíz-túlfolyásokból származó szennyezést az I. melléklet 1. és 2. táblázatában szereplő szennyező anyagok tekintetében a száraz időben mért vízhozamra számított éves településiszennyvíz-terhelés legfeljebb 2 %-ára korlátozzák.

(12) Az említett terveknek tartalmazniuk kell a csapadékvíz-túlfolyásokból származó szennyezés csökkentésére irányuló intézkedéseket, és foglalkozniuk kell az elválasztott rendszerben gyűjtött települési csapadékvíz-lefolyásból származó, esetleg jelentős mértékű szennyezéssel, így például sűrűn lakott területeken a hosszabb száraz időszakokat követő első esőzések okozta szennyezéssel. Az említett terveknek olyan intézkedéseket is tartalmazniuk kell, amelyek a forrásnál előzik meg a szennyezést, és előnyben részesítik a természetalapú megoldásokat azokkal szemben, amelyek szürke infrastruktúra létrehozását tennék szükségessé. Az említett intézkedések magukban foglalhatják a tiszta esővizek gyűjtőrendszerekbe való bejutásának elkerülését célzó megelőző intézkedéseket, vagy ideiglenes tárolást – ideértve a természetes vízmegtartást is –, valamint az első esőzésekből eredő nagy mennyiségű lefolyás vagy túlfolyások megfelelő kezelését. A tagállamokat ösztönözni kell arra, hogy a városi területeken növeljék a zöld és kék tereket, továbbá arra, hogy figyelembe vegyék a városi természeti platformot, amely iránymutatással szolgál és tudásanyagot kínál a városok és a nagyvárosok támogatása érdekben. Az integrált települési szennyvízgazdálkodási tervek általi kellő lefedettség és a csapadékvízzel kapcsolatos problémák megoldásának biztosítása érdekében az említett terveket az érintett agglomerációk vízgyűjtő területeire vonatkozóan kell kidolgozni.

(13) Az integrált települési szennyvízgazdálkodási tervek költséghatékonyságának biztosítása érdekében fontos, hogy azok a városi területeken már alkalmazott legjobb gyakorlatokon alapuljanak. Ezért a mérlegelendő intézkedéseknek a helyi körülmények alapos elemzésére kell támaszkodniuk, és a megelőző szemléletet kell előnyben részesíteniük,

amelynek célja a tiszta esővizek elvezetésének korlátozása és a meglévő infrastruktúra használatának optimalizálása energiamegtakarítások elérése és a kibocsátások csökkentéséhez való hozzájárulás érdekében. A „zöld” és „kék” fejlesztéseket és beruházásokat előnyben részesítve új szürke infrastruktúrát csak a feltétlenül szükséges mértékben szabad előirányozni.

(14) A környezetnek, különösen a part menti és a tengeri környezetnek a nem megfelelően kezelt településiszennyvíz-kibocsátás káros hatásaitól való megvédése érdekében – beleértve a felszíni és felszín alatti vizek, valamint az ivóvíz védelmét is –, valamint a közegészség védelme érdekében a legalább 1 000 LE terhelésű agglomerációk minden településiszennyvíz-kibocsátása esetében másodlagos kezelést kell alkalmazni. Ezen irányelv hatályának a kisebb agglomerációkra való kiterjesztése miatt a tagállamok számára elegendő időt kell biztosítani az ezen irányelvben meghatározott kötelezettségek teljesítéséhez szükséges infrastruktúra létrehozására. Hasonlóképpen elegendő időt kell biztosítani a tagállamok számára a szennyvízkezelő infrastruktúrájuk fejlesztésére a települési szennyvizüket parti tengervizekbe vagy „kevésbé érzékeny területekre” kibocsátó agglomerációk esetében, amelyek tekintetében a 91/271/EGK irányelv nem írta elő a másodlagos kezelést.

(15) A magashegyi régiókban– nevezetesen az 1 500 m feletti magasságon található régiókban – és a befolyó pontnál 6 °C fok alatti negyedéves átlaghőmérséklet jellemezte hideg éghajlatú területeken található, 2 000 LE alatti terhelésű kis agglomerációkban történő kibocsátások esetében – ahol az alacsony hőmérséklet miatt nehéz hatékony biológiai tisztítást alkalmazni – meg kell engedni a másodlagos kezelésnél kevésbé szigorú kezelés alkalmazását, feltéve, hogy részletes vizsgálatok igazolják, hogy az ilyen kibocsátások nem hatnak károsan a környezetre vagy az emberi egészségre. Hasonlóképpen lehetővé kell tenni az említett eltérés alkalmazását a mélytengeri vizekbe történő olyan kibocsátások tekintetében is, amelyek 150 000 LE alatti terhelésű, 275 000 főnél kevesebb lakosú, nehéz topográfiával, így például meredek lejtőkkel jellemzett, gyéren lakott legkülső régiókban található olyan kisebb agglomerációkból származnak, amelyek a települési szennyvizüket a nyílt óceán mélytengeri vizeibe bocsátják ki, aminek során a befogadó vizekbe kibocsátott települési szennyvíz nagymértékben felhígul. Mindazonáltal a valamennyi tagállammal szembeni egyenlő bánásmód biztosítása, valamint a környezetnek és az emberi egészségnek az Unió egész területén történő magas szintű védelme érdekében az említett eltérést 20 évre kell korlátozni – ennyi idő szükséges ahhoz, hogy a fennmaradó települési szennyvíztisztító telepeken fokozatosan ki lehessen építeni a másodlagos kezelést azokon a területeken, ahol a másodlagos kezelés esetleg nehezebben alkalmazható. Az említett eltérést akkor lehet megadni, ha részletes vizsgálatok igazolják, hogy az említett kibocsátások nem hatnak károsan a környezetre vagy az emberi egészségre, és nem érintik a befogadó vizek más releváns uniós jognak – így például a 2000/60/EK, a 2006/7/EK ([8]) vagy a 2008/56/EK ([9]) európai parlamenti és tanácsi irányelvnek – való megfelelését.

(16) Az értékelés kimutatta, hogy a 91/271/EGK irányelv végrehajtása révén a nitrogén- és a foszforkibocsátás jelentős csökkenése elérésre került. Mindazonáltal az értékelés szerint a települési szennyvíztisztító telepekről e szennyező anyagok továbbra is nagy mennyiségben jutnak a környezetbe, ami közvetlenül vezet az uniós víztestek és tengerek eutrofizációjához. E szennyezés egy része elkerülhető, mivel a műszaki fejlődés és a legjobb gyakorlatok azt mutatják, hogy a 91/271/EGK irányelv alapján a nitrogénre és a foszforra megállapított kibocsátási határértékek elavultak, és azokat szigorítani kell, különösen a nagyobb szennyvíztisztító telepek esetében. A harmadlagos kezelést szisztematikusan kötelezővé kell tenni a legalább 150 000 LE terhelést kezelő települési szennyvíztisztító telepeken, mivel ezek a telepek továbbra is fontos nitrogén- és foszforkibocsátási forrást jelentenek.

(17) A harmadlagos kezelést kötelezővé kell tenni az olyan, legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációkban is, amelyek eutrofizációnak kitett vagy annak kockázata által érintett területekre bocsátanak ki szennyvizet. Annak érdekében, hogy az eutrofizáció visszaszorítására irányuló erőfeszítéseket a teljes vízgyűjtő terület érintett medencéinek szintjén össze lehessen hangolni, és az Unió egészében biztosítani lehessen az érzékeny területek következetes kijelölését, ebben az irányelvben fel kell sorolni azokat a területeket, ahol az eutrofizáció a jelenleg rendelkezésre álló adatok szerint problémát jelent. Ezenkívül a vonatkozó uniós jog koherenciájának biztosítása érdekében a tagállamoknak azonosítaniuk kell az országhatáraikon belül található, eutrofizációnak kitett vagy potenciálisan kitett egyéb területeket, és meg kell állapítaniuk, hogy az említett területek nitrogén- vagy a foszfor-érzékenyek-e, illetve egyszerre nitrogén- és foszforérzékenyek-e, különösen a 91/676/EGK tanácsi irányelv ([10]), a 2000/60/EK irányelv és a 2008/56/EK irányelv értelmében gyűjtött adatok alapján. A határértékek szigorítása, az eutrofizációra érzékeny területek egységesebb és inkluzívabb azonosítása, valamint az összes nagy létesítményre vonatkozóan a harmadlagos kezelés biztosítására vonatkozó kötelezettség előírása együttesen járulna hozzá az eutrofizáció mérsékléséhez. Mivel

([8]) Az Európai Parlament és a Tanács 2006/7/EK irányelve (2006. február 15.) a fürdővizek minőségéről és a 76/160/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 64., 2006.3.4., 37. o.).

([9]) Az Európai Parlament és a Tanács 2008/56/EK irányelve (2008. június 17.) a tengeri környezetvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv) (HL L 164., 2008.6.25., 19. o.).

([10]) A Tanács 91/676/EGK irányelve (1991. december 12.) a vizek mezőgazdasági eredetű nitrátszennyezéssel szembeni védelméről (HL L 375., 1991.12.31., 1. o.).

ehhez nemzeti szinten további beruházásokra lesz szükség, a tagállamoknak elegendő időt kell biztosítani a szükséges infrastruktúra kialakítására.

(18) A Bizottság több stratégiájának alapjául szolgáló bizottsági közleményekben – nevezetesen „A műanyagok körforgásos gazdaságban betöltött szerepével kapcsolatos európai stratégia” című, 2018. január 16-án kiadott, „Az Európai Unió környezetbe kerülő gyógyszerekkel kapcsolatos stratégiai megközelítése” című, 2019. március 11-én kiadott, „A vegyi anyagokra vonatkozó fenntarthatósági stratégia a toxikus anyagoktól mentes környezetért” című, 2020. október 14-én kiadott és a „Bolygónk egészségessé tétele mindenki számára – Uniós cselekvési terv: »Út a szennyezőanyag-mentes levegő, víz és talaj felé«” című, 2021. május 12-én kiadott négy közleményben – kifejtett legújabb tudományos ismeretek rávilágítanak arra, hogy intézkedéseket kell hozni a ma már az Unió valamennyi vizében rutinszerűen kimutatható mikroszennyező anyagok problémájának kezelése érdekében. E mikroszennyező anyagok némelyike már alacsony – mikrogramm/liter, vagy annál kisebb nagyságrendű – koncentrációban is veszélyt jelent a közegészségre és a környezetre. Bár már az elsődleges, másodlagos és harmadlagos kezelés is eltávolít néhány mikroszennyező anyagot, további kezelést, azaz negyedleges kezelést kell bevezetni annak biztosítása érdekében, hogy további mikroszennyező anyagok széles skálája eltávolításra kerüljön a települési szennyvízből. A negyedleges kezelésnek elsőként a szerves mikroszennyező anyagokra kell összpontosítania, amelyek a szennyezés jelentős részét teszik ki, és amelyek tekintetében már kialakításra kerültek eltávolítási technológiák. A negyedleges kezelést az elővigyázatosság elve alapján, kockázatalapú megközelítés együttes alkalmazásával kell előírni. Ezért minden, legalább 150 000 LE terhelést kezelő települési szennyvíztisztító telepnek negyedleges kezelést kell biztosítania, mivel a mikroszennyező anyagok környezetbe történő kibocsátásának jelentős részéért ezek a létesítmények a felelősek, és a mikroszennyező anyagoknak a települési szennyvíztisztító telepek általi, ilyen nagyságrendű eltávolítása költséghatékony. A legalább 150 000 LE terhelést kezelő szennyvíztisztító telepek esetében a tagállamoknak biztosítaniuk kell a szükséges beruházások kiemelt kezelését, hogy haladéktalanul megtörténjen az olyan létesítmények fejlesztése, amelyek esetében a környezetre és az emberi egészségre jelentett kockázatok a legmagasabbak. A legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációk esetében a tagállamok számára egyértelmű, pontosan meghatározandó kritériumok alapján elő kell írni, hogy a mikroszennyező anyagokkal való szennyezés szempontjából érzékenynek minősített területeken negyedleges kezelést alkalmazzanak. E területek között szerepelniük kell az olyan helyeknek, ahol a kezelt települési szennyvíznek a víztestekbe történő kibocsátása alacsony hígítási arányt eredményez, vagy ahol a fogadó víztesteket ivóvíz előállítására, kagyló- és rákfélék tenyésztésére, vagy fürdővízként használják. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy ne alkalmazzanak negyedleges kezelést az említett területeken, ha valamely kockázatértékelés azt mutatja, hogy a mikroszennyező anyagok nem jelentenek potenciális veszélyt a környezetre vagy az emberi egészségre nézve. A legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációk esetében a víztestek minden más típusa tekintetében a tagállamoknak szabványosított kockázatértékelés alapján értékelniük kell azokat a kockázatokat, amelyeket a települési szennyvízben jelen lévő mikroszennyező anyagok kibocsátása jelent a környezetre vagy a közegészségre, és csak akkor kell negyedleges kezelést alkalmazniuk, ha ez a kockázatértékelés alapján szükséges. Amennyiben egy legalább 10 000 LE terhelésű, a mikroszennyező anyagokkal való szennyezés szempontjából érzékenynek minősített agglomerációban több települési szennyvíztisztító telep található, csak a kockázatnak kitett területre kibocsátó telepekre vonatkozóan kell előírni negyedleges kezelés alkalmazását. Annak érdekében, hogy a tagállamoknak elegendő idejük legyen a szükséges infrastruktúra megtervezésére és megvalósítására, a negyedleges kezelés követelményét 2045-ig fokozatosan, egyértelmű köztes célkitűzéseket beiktatva kell alkalmazni.

(19) Annak érdekében, hogy a települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásai folyamatosan megfeleljenek a másodlagos, harmadlagos és negyedleges kezelésre vonatkozó követelményeknek, ezen irányelv követelményeivel összhangban mintákat kell venni, és ezeknek a mintáknak meg kell felelniük az ebben az irányelvben meghatározott paraméter-határértékeknek. Annak figyelembevétele érdekében, hogy az említett minták eredményei technikai okokból eltérőek lehetnek, meg kell határozni, hogy mennyi lehet azon minták maximálisan megengedett száma, amelyek nem felelnek meg az említett paraméter-határértékeknek.

(20) A mikroszennyező anyagok települési szennyvízből való eltávolításához szükséges negyedleges kezelés többletköltségekkel – például a monitoringhoz és az egyes települési szennyvíztisztító telepeken telepítendő új, fejlett berendezésekhez kapcsolódó költségekkel – fog járni. E többletköltségek fedezése érdekében, valamint az EUMSZ 191. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott, „a szennyező fizet” elvvel összhangban alapvető fontosságú, hogy azok a gyártók, amelyek olyan anyagokat tartalmazó termékeket hoznak forgalomba az Unióban, amelyek a termékek életciklusa végén mikroszennyező anyagként a települési szennyvízbe kerülnek, felelősséget vállaljanak a szakmai tevékenységük során keletkező anyagok eltávolításához szükséges további kezeléséért. Ennek elérésére egy kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer a legmegfelelőbb eszköz, mivel korlátozná az adófizetőkre és a vízdíjakra gyakorolt pénzügyi hatást, ugyanakkor ösztönözné a környezetbarátabb termékek kifejlesztését. Ezzel összefüggésben a kiterjesztett gyártói felelősséget attól függetlenül alkalmazni kell, hogy a termékeket forgalomba hozták-e, vagy azok egyes összetevőit valamely tagállamban vagy egy harmadik országban gyártották-e, hogy a gyártóknak van-e bejegyzett székhelye az Unióban, vagy hogy a terméket digitális platformon keresztül hozzák-e forgalomba. Jelenleg a gyógyszerek és a kozmetikumok maradékanyagai jelentik a települési szennyvízben található mikroszennyező anyagok azon fő forrásait, amelyek negyedleges kezelést igényelnek. Ezért e két termékcsoportra kiterjesztett gyártói felelősséget kell alkalmazni. A településiszennyvíz-monitoring eredményei és a legfrissebb

tudományos adatok alapján a Bizottságnak rendszeresen értékelnie kell, hogy más termékeket is be kell-e vonni a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer hatálya alá.

(21) A rendelkezésre álló adatok szerint a termékeknek a kiterjesztett gyártói felelősség következtében esetlegesen emelkedő költsége vagy az uniós piacon termékeket forgalomba hozó ágazatok haszonkulcsának esetleges csökkenése uniós szinten elenyésző lenne, és nem veszélyeztetné az uniós piacon az említett termékek megfizethetőségét, rendelkezésre állását vagy hozzáférhetőségét. A tagállamoknak azonban figyelembe kell venniük a kiterjesztett gyártói felelősségre vonatkozó követelmények alkalmazásának az uniós piacon forgalomba hozott termékek– különösen a gyógyszerek – hozzáférhetőségére, rendelkezésre állására és megfizethetőségére nemzeti szinten gyakorolt lehetséges hatásait, valamint az említett követelmények alkalmazásának az egyenlő versenyfeltételekre gyakorolt lehetséges hatásait. A tagállamok többek között a negyedleges kezeléssel kapcsolatos költségek egy részének finanszírozása révén intézkedéseket hozhatnak annak biztosítására, hogy elegendő forrás álljon rendelkezésre. Tekintettel arra, hogy a tagállamok a végrehajtás tekintetében különböző megközelítéseket választhatnak, figyelmet kell fordítani a belső piac működésére, és ezen irányelv bármely soron következő értékelése során a Bizottságnak fel kell mérnie az e tekintetben esetlegesen mutatkozó hatásokat.

(22) Mindazonáltal lehetővé kell tenni a kiterjesztett gyártói felelősségből eredő kötelezettségek alóli mentességet. Mentességet kell adni például, ha a gyártó által az uniós piacon forgalomba hozott termékekben található anyagok teljes mennyisége csekély, azaz évi 1 tonnánál kevesebb, mivel ilyen esetekben a gyártóra háruló további adminisztratív teher a környezeti előnyökhöz képest aránytalan lenne. A mentességet a termékek azon része esetében is lehetővé kell tenni, amelyre vonatkozóan a gyártó bizonyítani tudja, hogy a termék életciklusának végén nem keletkeznek mikroszennyező anyagok, vagy ha bizonyítható, hogy a termékből származó maradékanyagok a szennyvízben és a környezetben biológiailag gyorsan lebonthatók, vagy nem is jutnak el a települési szennyvíztisztító telepekre. A Bizottságnak meg kell állapítania azokat a részletes kritériumokat, amelyek segítségével azonosítani lehet az uniós piacon forgalomba hozott azon termékeket, amelyekből életciklusuk végén nem jutnak mikroszennyező anyagok a települési szennyvízbe, figyelembe véve ezek veszélyességét és biológiai lebonthatóságát. Az említett kritériumok kidolgozása során a Bizottságnak figyelembe kell vennie az 1272/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben ([11]) már meghatározott kritériumokat, valamint a rendelkezésre álló tudományos vagy egyéb műszaki információkat, többek között a vonatkozó nemzetközi szabványokat is. Az említett kritériumokat a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszerekkel kapcsolatos, ebben az irányelvben meghatározott kötelezettségek hatálybalépése előtt kell megállapítani.

(23) Az esetleges belső piaci torzulások elkerülése érdekében ebben az irányelvben a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer végrehajtására vonatkozóan a minimumkövetelményeket kell megállapítani, míg a rendszer gyakorlati megszervezéséről nemzeti szinten kell dönteni. Az olyan anyagok és termékek kiváltásának elősegítése érdekében, amelyekből mikroszennyező maradékanyagok kerülnek a települési szennyvízbe, a gyártók által fizetett hozzájárulásnak arányosnak kell lennie az általuk forgalomba hozott termékekben található anyagok mennyiségével és az említett anyagok és azok maradékanyagainak veszélyességével. A hozzájárulásoknak fedezniük kell a mikroszennyező anyagok monitoringjára irányuló tevékenységgel, a tagállami piacokon forgalomba hozott termékek mennyiségére és veszélyességére vonatkozó statisztikák gyűjtésével, jelentésével és pártatlan ellenőrzésével, valamint a települési szennyvíz negyedleges kezelésének hatékony alkalmazásával összefüggő beruházási és üzemeltetési költségeket, de nem haladhatják meg azokat. Az említett hozzájárulásoknak fedezniük kell az ezen irányelv hatálybalépésének napján már üzemelő negyedleges kezelés üzemeltetési költségeit is, amennyiben ez szükséges a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer szerinti kötelezettségek teljesítéséhez. Fedeznie kell továbbá az üzemelő negyedleges kezelések beruházási költségeinek egy részét is, figyelemmel a beruházások értékcsökkenésére és az ezen irányelvben megállapított finanszírozási kötelezettségek határidejére. Mivel a települési szennyvíz kezelése kollektív módon történik, helyénvaló előírni a gyártók számára, hogy csatlakozzanak egy olyan központosított szervezethez, amely a nevükben teljesíteni tudja a kiterjesztett gyártói felelősségen alapuló kötelezettségeiket.

(24) Az értékelés azt is kimutatta, hogy a települési szennyvízkezelési ágazatnak lehetősége van saját energiafogyasztásának jelentős csökkentésére és megújuló energia előállítására, például a települési szennyvíztisztító telepeken rendelkezésre álló felületek napenergia-termelésre való jobb kihasználása vagy az iszapból történő biogáz-előállítás, valamint hő- vagy mozgási energia vagy egyéb megújuló energiaforrás révén. Az értékelés arra is rámutatott, hogy egyértelmű jogi kötelezettségek nélkül csak részleges előrelépés várható az említett ágazatban. Ezzel összefüggésben elő kell írni a tagállamok számára, hogy gondoskodjanak arról, hogy a területükön található, legalább 10 000 LE terhelést kezelő valamennyi települési szennyvíztisztító telep által felhasznált éves energia teljes mennyisége ne haladja meg az (EU) 2018/2001 európai parlamenti és tanácsi irányelv ([12]) 2. cikkének 1. pontjában

([11]) Az Európai Parlament és a Tanács 1272/2008/EK rendelete (2008. december 16.) az anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról, a 67/548/EGK és az 1999/45/EK irányelv módosításáról és hatályon kívül helyezéséről, valamint az 1907/2006/EK rendelet módosításáról (HL L 353., 2008.12.31., 1. o.).

([12]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/2001 irányelve (2018. december 11.) a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról (HL L 328., 2018.12.21., 82. o.).

meghatározott, megújuló energiaforrásokból előállított energiának az említett települési szennyvíztisztító telepek által előállított mennyiségét. Az egyes települési szennyvíztisztító telepek sajátosságainak figyelembevétele, a szükséges beruházások optimalizálása, valamint az energiasemlegességi célkitűzés eléréséhez szükséges rugalmasság biztosítása, és emellett a megújulóenergia-termelési és az energiamegtakarítási potenciál maradéktalan elérésének garantálása érdekében e célkitűzést nem az egyes szennyvíztisztító telepek szintjén, hanem nemzeti szinten kell teljesíteni. Ehhez figyelembe kell venni a települési szennyvíztisztító telepek üzemeltetői vagy tulajdonosai által – akár a helyszínen, akár máshol – előállított valamennyi megújuló energiát, így például a hidraulikus, nap-, hő- és szélenergiát, vagy a biogázt. Az említett célkitűzést 2045. december 31-ig fokozatosan, köztes célkitűzéseket beiktatva kell teljesíteni. Lehetővé kell tenni, hogy 2040-ben és 2045-ben – feltételekhez kötött eltérés alkalmazásával – külső forrásokból is beszerezhető legyen korlátozott mennyiségű, nem fosszilis energia, amely nem kapcsolódik közvetlenül a települési szennyvízkezelési tevékenységekhez. A települési szennyvíztisztító telep tulajdonosai vagy üzemeltetői által vagy nevében előállított energiának nem képezheti részét a vásárolt megújuló energia. Az említett energiasemlegességi célkitűzés elérése hozzá fog járulni különösen a települési szennyvízkezelési ágazat elkerülhető ÜHG-kibocsátásának csökkentéséhez, és eközben segíti a 2050-re kitűzött klímasemlegességi célkitűzések és a kapcsolódó nemzeti és uniós célkitűzések, így például az (EU) 2018/842 európai parlamenti és tanácsi rendeletben ([13]) meghatározott célkitűzések elérését. Az energiasemlegesség megvalósítását célzó kezdeményezések ugyanakkor nem vezethetnek a metán- vagy a dinitrogén-oxid-kibocsátás növekedéséhez. Az (EU) 2018/2001 irányelvvel összhangban a tagállamoknak meg kell könnyíteniük a települési szennyvízkezelési ágazat energiasemlegességének eléréséhez szükséges megújulóenergia-projektek engedélyezésére irányuló eljárásokat. Az uniós alapú biogáz- vagy napenergia-termelés ösztönzése, és emellett az energiahatékonysági intézkedések fokozása az energiahatékonyság elsődlegességének az (EU) 2018/1999 európai parlamenti és tanácsi rendeletben ([14]) meghatározott elvével összhangban – amely elv azt jelenti, hogy az energiapolitika kialakítása és a releváns beruházási döntések meghozatala során a lehető legnagyobb mértékben figyelembe kell venni a költséghatékony energiahatékonysági intézkedéseket –, valamint a digitalizáció optimális kihasználása hozzá fog járulni az Unió energiafüggőségének csökkentéséhez, azaz a Bizottság „»REPowerEU« terv” című, 2022. május 18-i közleményében megfogalmazott egyik célkitűzéshez is. Mindez összhangban áll az (EU) 2018/844 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ([15]) és az (EU) 2018/2001 irányelvvel is, amelyek értelmében a települési szennyvíztisztító telepek a megújuló energia szempontjából „célterületnek”, azaz a megújuló forrásokból energiát előállító üzemek telepítésére különösen alkalmas helyszínnek minősülnek. Az energiasemlegességi célkitűzésnek az egyes települési szennyvíztisztító telepekre és gyűjtőrendszerekre vonatkozó optimális intézkedések révén történő elérése érdekében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy négyévente az (EU) 2023/1791 európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([16]) meghatározottak szerinti energetikai auditokra kerüljön sor. Az említett auditok során azonosítani kell azt is, hogy hol van lehetőség az energiafogyasztás csökkentésére, a hulladékhő költséghatékony visszanyerésre és felhasználására akár a helyszínen, akár központi energiaellátás révén, vagy hogy a 2012/27/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ([17]) VI. mellékletében meghatározott kritériumok alapján hol van lehetőség a megújuló energia költséghatékony felhasználására vagy előállítására.

(25) Mivel a metánkibocsátás csökkentése arányosan nagyobb hatást gyakorol az éghajlatváltozás mérséklésére, mint a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése, és mivel a települési szennyvízkezelési ágazatot a metánkibocsátás tekintetében az egyik fő kibocsátó ágazatként azonosították, annak biztosítása érdekében, hogy a települési szennyvízkezelési ágazat hozzájáruljon az (EU) 2021/1119 rendeletnek a klímasemlegesség legkésőbb 2050-re történő megvalósítására irányuló célkitűzéséhez, az említett ágazatnak – az ENSZ glasgow-i éghajlatváltozási konferenciáján (COP 26) elindított „globális metánkibocsátás csökkentésére vonatkozó kötelezettségvállalás” elnevezésű kezdeményezésben foglaltak szerint és az (EU) 2024/1787 európai parlamenti és tanácsi rendelet ([18]) alapján történő metánkibocsátás-csökkentéshez hasonlóan – nyomon kell követnie a metánkibocsátást és törekednie kell annak csökkentésére.

(26) Mivel a vízszennyezés határokon átnyúló jellege miatt az egymással szomszédos tagállamoknak vagy harmadik országoknak szükségképpen együtt kell működniük az ilyen szennyezés kezelése és a szennyezőforrás megszüntetését célzó intézkedések meghatározása terén, a tagállamok számára elő kell írni, hogy tájékoztassák egymást

([13]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/842 rendelete (2018. május 30.) a Párizsi Megállapodásban vállalt kötelezettségek teljesítése érdekében a tagállamok által 2021-től 2030-ig kötelezően teljesítendő, az éghajlat-politikai fellépéshez hozzájáruló éves üvegházhatásúgázkibocsátás-csökkentések meghatározásáról, valamint az 525/2013/EU rendelet módosításáról (HL L 156., 2018.6.19., 26. o.).

([14]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1999 rendelete (2018. december 11.) az energiaunió és az éghajlat-politika irányításáról, valamint a 663/2009/EK és a 715/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, a 94/22/EK, a 98/70/EK, a 2009/31/EK a 2009/73/EK, a 2010/31/EU, a 2012/27/EU és a 2013/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv, a 2009/119/EK és az (EU) 2015/652 tanácsi irányelv módosításáról, továbbá az 525/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 328., 2018.12.21., 1. o.).

([15]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/844 irányelve (2018. május 30.) az épületek energiahatékonyságáról szóló 2010/31/EU irányelv és az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv módosításáról (HL L 156., 2018.6.19., 75. o.).

([16]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2023/1791 irányelve (2023. szeptember 13.) az energiahatékonyságról és az (EU) 2023/955 rendelet módosításáról (HL L 231., 2023.9.20., 1. o.).

([17]) Az Európai Parlament és a Tanács 2012/27/EU irányelve (2012. október 25.) az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 315., 2012.11.14., 1. o.).

([18]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1787 rendelete (2024. június 13.) az energiaágazaton belüli metánkibocsátás csökkentéséről és az (EU) 2019/942 rendelet módosításáról (HL L, 2024/1787, 2024.7.15., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1787/oj).

vagy az érintett harmadik országot arról, ha az egyik tagállamban vagy harmadik országban kibocsátott települési szennyvízből származó jelentős vízszennyezés hatással van vagy valószínűleg hatással lesz egy másik tagállam vagy harmadik ország vízminőségére. A vízfolyások alsó szakaszát érintő jelentős mértékű nem szándékos szennyezés esetében azonnal meg kell adni erről a tájékoztatást, és kellő időben közölni kell a meghozott intézkedéseket. Ha a tagállamok korábban megállapodást kötöttek egymás között vagy harmadik országokkal a vizeket érintő környezeti kérdésekről, az említett megállapodások keretében történő együttműködést figyelembe lehet venni. A Bizottságnak tájékoztatást kell kapnia az ilyen szennyezésről, és szükség esetén a tagállamok kérésére részt kell vennie az ezzel kapcsolatos megbeszéléseken. Fontos továbbá kezelni az egyes tagállamokkal közös víztestekkel rendelkező harmadik országokból származó, országhatárokon átterjedő szennyezést. A harmadik országokkal az onnan származó vagy oda érkező szennyezés kezelése céljából való együttműködés és koordináció az Egyesült Nemzetek Európai Gazdasági Bizottságának (ENSZ-EGB) a határokat átlépő vízfolyások és nemzetközi tavak védelméről és használatáról szóló egyezménye ([19]) vagy más vonatkozó regionális egyezmények, például a regionális tengeri vagy folyókról szóló egyezmények keretében is folytatható.

(27) A környezet és az emberi egészség védelmének biztosítása érdekében a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy az ezen irányelv követelményeinek való megfelelés érdekében épített gyűjtőrendszereket és települési szennyvíztisztító telepeket úgy tervezzék, építsék meg, üzemeltessék és tartsák karban, hogy azok megfelelő teljesítménye a szokásos helyi éghajlati viszonyok mindegyike között biztosított legyen. Mivel a településiszennyvíz-infrastruktúrát az (EU) 2022/2557 európai parlamenti és tanácsi irányelv ([20]) kritikus szervezetként ismerte el, a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról is, hogy a települési szennyvíztisztító telepek és gyűjtőrendszerek tervezése, építése és üzemeltetése során szem előtt tartsák e telepek és rendszerek sérülékenységét az éghajlatváltozás miatt bekövetkező szélsőséges eseményekkel összefüggésben.

(28) A települési szennyvíztisztító telepek fogadnak nem háztartási szennyvizet, beleértve ipari szennyvizet, amely a 91/271/EGK irányelv által nem szabályozott számos szennyező anyagot tartalmazhat, így például nehézfémeket, mikroműanyagokat, mikroszennyező anyagokat és egyéb vegyi anyagokat, köztük perfluor- és polifluor-alkil vegyületeket (PFA-vegyületek). Az ilyen nem háztartási szennyvíz származhat például ipari vagy kereskedelmi létesítményekből, vagy kórházakból és egyéb egészségügyi létesítményekből. Az ilyen típusú szennyezéssel kapcsolatos ismeretek a legtöbb esetben hiányosak, ami ronthatja a kezelési folyamat működését és hozzájárulhat a befogadó vizek szennyezéséhez, továbbá egyúttal az iszap hasznosítását és a kezelt szennyvíz újrafelhasználását is akadályozhatja. A tagállamoknak ezért rendszeresen monitorozniuk és jelenteniük kell a települési szennyvíztisztító telepekre beérkező és a víztestekbe kibocsátott ilyen nem háztartási szennyezést. A nem háztartási szennyvíz kibocsátásából származó szennyezés forrásnál történő megelőzése érdekében a gyűjtőrendszerekre rákötött ipari létesítményekből vagy vállalkozásoktól származó kibocsátásokat az illetékes hatóság vagy más erre felhatalmazott testület által elfogadott, illetve kiadott előzetes szabályozáshoz vagy egyedi engedélyhez, vagy mindkettőhöz kell kötni. Annak érdekében, hogy a gyűjtőrendszerek és a települési szennyvíztisztító telepek műszakilag képesek legyenek a beérkező szennyezés fogadására és kezelésére, az említett engedélyek kiadása, illetve az említett előzetes szabályozás elfogadása előtt konzultálni kell a nem háztartási szennyvizet fogadó települési szennyvíztisztító telepeket működtető üzemeltetőkkel, továbbá tájékoztatni kell őket, és lehetővé kell tenni számukra, hogy kezelési folyamataik kiigazítása érdekében kérésre betekinthessenek a kiadott engedélyekbe. Amennyiben a befolyó vizekben nem háztartási szennyezést azonosítanak, a tagállamoknak megfelelő intézkedéseket kell hozniuk a szennyezés keletkezési helyén történő csökkentésére azáltal, hogy a szennyezőforrások azonosítása céljából fokozzák a gyűjtőrendszerekben található szennyező anyagok monitorozását, és szükség esetén felülvizsgálják az érintett csatlakoztatott települési szennyvíztisztító telepek engedélyeit.

(29) Az Unió vízkészleteire egyre nagyobb nyomás nehezedik, ami az Unió egyes területein állandó vagy átmeneti vízhiányt eredményez. A kezelt települési szennyvíz szélesebb körű újrafelhasználása, ezáltal pedig a felszíni és felszín alatti víztestekből történő édesvíz-kivétel korlátozása javítaná az Unió reagálási képességét a vízkészletekre nehezedő növekvő nyomás tekintetében. Ezért ösztönözni kell, és ahol csak helyénvaló, meg kell valósítani a kezelt települési szennyvíz minden megfelelő célra való újrafelhasználását, különösen a vízhiánnyal küzdő területeken, biztosítva ugyanakkor a befogadó vizek ökológiai vízigényét, valamint figyelembe véve, hogy a befogadó víztestek 2000/60/EK irányelvben meghatározott, jó ökológiai és kémiai állapotára vonatkozó célkitűzéseket teljesíteni kell. Ennek elérése érdekében a tagállamoknak a 2000/60/EK irányelv alapján végzett hatásvizsgálatuk során monitorozniuk kell, hogy a kezelt települési szennyvíz újrafelhasználása milyen hatást gyakorol a befogadó vizek ökológiai vízigényére. A kezelt települési szennyvíz újrafelhasználására nyíló potenciál értékelése során figyelembe

([19]) HL L 186., 1995.8.5., 44. o.

([20]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2022/2557 irányelve (2022. december 14.) a kritikus szervezetek rezilienciájáról és a 2008/114/EK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 333., 2022.12.27., 164. o.).

kell venni a 2000/60/EK irányelv alapján kidolgozott vízgyűjtő-gazdálkodási terveket, valamint az (EU) 2020/741 európai parlamenti és tanácsi rendelet ([21]) 2. cikkének (2) bekezdése szerinti tagállami határozatokat, valamint azt, hogy biztosítani kell a befogadó víztesteknek a 2000/60/EK irányelvben meghatározott, jó ökológiai és kémiai állapotára vonatkozó célkitűzések teljesülését. A települési szennyvíz kezelésére vonatkozó követelmények szigorítása, valamint a szennyezés forrásnál történő jobb monitorozására, nyomon követésére és csökkentésére irányuló intézkedések hatással lesznek a kezelt települési szennyvíz minőségére, és ezáltal elő fogják segíteni a víz újrafelhasználását. Amennyiben a víz újrafelhasználása mezőgazdasági öntözés céljára szolgál, azt az (EU) 2020/741 rendelettel összhangban kell végezni. Ha ez helyénvaló, a kezelt települési szennyvíz biztonságos újrafelhasználásának biztosítása érdekében a tagállamoknak meg kell fontolniuk az újrafelhasznált vagy a jövőben újrafelhasználásra kerülő települési szennyvíz negyedleges kezelését. Amennyiben tagállami szinten rendelkezésre állnak az alkalmazkodóképes vízgazdálkodásra irányuló stratégiák, azokban meg kell fontolni a kezelt települési szennyvíz újrafelhasználásának előmozdítására és a magára az ilyen újrafelhasználásra vonatkozó intézkedéseket.

(30) A települési szennyvízben található tápanyagok hasznosak lehetnek azokban az esetekben, amikor a kezelt települési szennyvizet az (EU) 2020/741 rendelettel összhangban a mezőgazdaságban újrafelhasználják. Ezekben az esetekben a tagállamok számára – a környezet és az emberi egészség legmagasabb szintű védelmének biztosítása érdekében meghatározott feltételek mellett –a kezelt települési szennyvíznek a kizárólag a mezőgazdaságban újrafelhasználásra kerülő része tekintetében lehetővé kell tenni az eltérést attól a kötelezettségtől, hogy ezen irányelvvel összhangban a harmadlagos kezelést alkalmazzanak.

(31) Ezen irányelv megfelelő végrehajtása és különösen a kibocsátási határértékek tiszteletben tartása érdekében fontos monitorozni a kezelt települési szennyvíz környezetbe történő kibocsátását. A monitoring céljából létre kell hozni egy kötelező nemzeti szintű előzetes szabályozást vagy egyedi engedélyezési rendszert – vagy mindkettőt – a kezelt települési szennyvíz környezetbe történő kibocsátására vonatkozóan. Ezen túlmenően azt megakadályozandó, hogy nem szándékosan biomédiumok kerüljenek a biomédiumokat használó települési szennyvíztisztító telepekről a környezetbe, elengedhetetlen, hogy a kibocsátási engedélyek vagy a szabályozás – vagy mindkettő – konkrét kötelezettségeket tartalmazzanak az ilyen kibocsátások folyamatos monitorozására és megelőzésére vonatkozóan. Az említett biomédiumok általában műanyagból készülnek, és többek között biohordozók, biogyöngyök vagy polisztirol gyöngyök lehetnek.

(32) Annak érdekében, hogy továbbra is megfeleljenek ezen irányelv követelményeinek, a tagállamoknak szükség esetén a lakosság számához és a kapcsolódó háztartásiszennyvíz-terheléshez kell igazítaniuk a települési szennyvíz-gyűjtésére és kezelésére szolgáló infrastruktúrájukat. Az ilyen infrastruktúra építéséből és átalakításából eredő kibocsátásoknak a víztestekre gyakorolt lehetséges hatása, feltéve, hogy az ebben az irányelvben meghatározott valamennyi feltétel teljesül, nem tekinthető a 2000/60/EK irányelv szerinti kötelezettségeik megsértésének.

(33) A környezet védelme érdekében az egyes ipari ágazatokból származó, biológiailag lebontható, nem háztartási szennyvíz környezetbe történő közvetlen kibocsátását megfelelő követelményekhez kell kötni. E követelményeknek biztosítaniuk kell, hogy a meghatározott ipari ágazatokból származó közvetlen kibocsátásokat a környezet és az emberi egészség védelme érdekében szükség szerint másodlagos, harmadlagos és negyedleges kezelésnek vessék alá, és hogy azok a végső elemzés alapján megfeleljenek a kezelt szennyvíz tekintetében meghatározott paramétereknek, vagy biztosított legyen a környezet azonos szintű védelme.

(34) Az EUMSZ 168. cikkének (1) bekezdése szerint az Unió fellépése kiegészíti a nemzeti politikákat, és a népegészségügyi helyzet javítására, valamint a betegségek megelőzésére irányul. A települési szennyvízre vonatkozó releváns közegészségügyi adatok optimális felhasználása érdekében megelőzés vagy korai előrejelzés céljából – például a járványok vagy világjárványok kitörésére utaló jelként a települési szennyvízben található egyes vírusok kimutatására történő kimutatása érdekében – a települési szennyvízzel kapcsolatos felügyeletet kell létrehozni és alkalmazni. A tagállamoknak párbeszédet és koordinációt kell kialakítaniuk a közegészségügyért felelős illetékes hatóságok és a települési szennyvíz kezeléséért felelős illetékes hatóságok között. E koordináció keretében egyértelműen meg kell határozni az említett illetékes hatóságok szerepeit, felelősségi köreit és a hozzájuk rendelt költségeket. A tagállamoknak össze kell állítaniuk a települési szennyvízben monitorozandó, közegészségügyi szempontból releváns paraméterek listáját, valamint meg kell határozniuk a mintavétel gyakoriságát és helyét, figyelembe véve többek között az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ (ECDC), az Egészségügyi Szükséghelyzet-felkészültségi és -reagálási Hatóság (HERA) és az Egészségügyi Világszervezet (WHO) ajánlásait, és fontolóra kell venniük a következő egészségügyi paraméterek felvételét az említett listára: SARS-CoV-2 és variánsai, poliovírus, influenzavírus, újonnan megjelenő kórokozók és bármely más, relevánsnak tekinthető közegészségügyi

([21]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2020/741 rendelete (2020. május 25.) a víz újrafelhasználására vonatkozó minimumkövetelményekről (HL L 177., 2020.6.5., 32. o.).

paraméter. A Covid19-világjárvány során gyűjtött információk és az (EU) 2021/472 bizottsági ajánlás ([22]) végrehajtása során szerzett tapasztalatok alapján a tagállamok számára elő kell írni, hogy egészségügyi szükséghelyzet esetén monitorozzák a releváns egészségügyi paramétereket a települési szennyvízben. Az alkalmazott módszerek harmonizálásának biztosítása érdekében a tagállamoknak lehetőség szerint a SARS-CoV-2 és variánsai nyomon követésére vonatkozóan az (EU) 2021/472 ajánlásban meghatározott mintavételi és elemzési módszereket kell alkalmazniuk.

(35) Az Unió elismeri, különösen a Bizottságnak „Az egységes egészségügyi megközelítés szerinti európai cselekvési terv az antimikrobiális rezisztencia (AMR) leküzdése érdekében” című, 2017. június 29-i közleményében, hogy foglalkozni kell az antimikrobiális rezisztencia (a továbbiakban: AMR) kérdésével, és elfogadta az antimikrobiális rezisztencia leküzdésére irányuló, az „egy egészség” megközelítésen alapuló európai cselekvési tervet. A WHO szerint a települési szennyvíz elismerten és dokumentáltan az antimikrobiális szerek és metabolitjaik, valamint az antimikrobiális szerekkel szemben ellenálló baktériumok és génjeik egyik fő forrása. Az AMR fő forrásaival kapcsolatos ismeretek bővítése érdekében kötelezettséget kell bevezetni az AMR települési szennyvízben való jelenlétének monitorozására, hogy továbbfejlesszük tudományos ismereteinket, és a jövőben megfelelő intézkedéseket hozhassunk.

(36) Ez az irányelv a WHO által elismert „egy egészség” megközelítést olyan integrált, egységet teremtő megközelítésként ismeri el, amelynek célja az emberek, az állatok és az ökoszisztémák egészsége közötti fenntartható egyensúly megvalósítása és optimalizálása. Az „egy egészség” megközelítés elismeri, hogy az emberek, a házi- és vadon élő állatok, a növények, valamint a tágabb környezet – beleértve az ökoszisztémákat is – egészsége szorosan összekapcsolódik egymással és kölcsönösen függ egymástól.

(37) A környezet és az emberi egészség védelme érdekében a tagállamoknak meg kell határozniuk és értékelniük kell a települési szennyvíz kezelése által okozott kockázatokat. A kockázatértékelés magában foglalhat egy, a kémiai keverékekre is kiterjedő széles körű kémiai szűrést vagy biológiai hatáson alapuló módszereket – vagy mindkettőt – az olyan anyagok azonosítása érdekében, amelyek többek között a vízi élővilág vagy az ivóvíz- vagy a fürdővíz-minőség szempontjából aggodalomra adnak okot. Ennek az azonosításnak az alapján, és amennyiben az uniós vízügyi jogszabályok követelményeinek való megfeleléshez szükséges, a tagállamoknak az ezen irányelvben meghatározott minimumkövetelmények teljesítéséhez szükséges intézkedéseknél szigorúbb intézkedéseket kell hozniuk a települési szennyvíz gyűjtése és kezelése tekintetében. Az EUMSZ 191. cikkének (2) bekezdésével összhangban és a 2000/60/EK irányelv 11. cikkének (3) bekezdésében előírt vagy azzal összhangban meghozott intézkedéseken túlmenően a tagállamoknak prioritásként kell kezelniük, hogy előmozdítsák a szennyező anyagok forrásnál történő kontrollját a befogadó víztestek szennyezésének megelőzése érdekében. A tagállamoknak megelőző intézkedéseket kell hozniuk különösen annak érdekében, hogy korlátozzák annak kockázatát, hogy szándékosan és nem szándékosan kibocsátott mikroműanyagok jussanak be a települési szennyvízbe és az iszapba.

(38) A helyzettől függően az említett szigorúbb intézkedések magukban foglalhatják többek között gyűjtőrendszerek létrehozását, integrált települési szennyvízgazdálkodási tervek kidolgozását vagy a települési szennyvíz másodlagos, harmadlagos vagy negyedleges kezelésének alkalmazását olyan agglomerációk vagy települési szennyvíztisztító telepek esetében, amelyek nem érik el az általános követelmények alkalmazását szükségessé tevő LE-küszöbértékeket. Magukban foglalhatnak továbbá a minimumkövetelmények betartásához szükségesnél vagy a kezelt települési szennyvíz fertőtlenítése tekintetében a 2006/7/EK irányelvnek való megfeleléshez szükségesnél fejlettebb technológiával történő kezelését is.

(39) Az ENSZ-nek a tiszta vízre és a szanitációra vonatkozó 6.2 fenntartható fejlődési célja értelmében a tagállamok feladata 2030-ig a „megfelelő és méltányos szanitáció és higiénés körülmények biztosítása mindenki számára és a szabadban történő székletürítés gyakorlatának megszüntetése, külön figyelmet fordítva a nők és lányok, valamint a kiszolgáltatott helyzetű személyek szükségleteire”. A szanitációs létesítményeknek lehetővé kell tenniük az emberi vizelet, a széklet és a menstruációs vér biztonságos kezelését és ártalmatlanítását, valamint a menstruációs termékek cseréjét. Ezenkívül a szociális jogok európai pillérének 20. alapelve kimondja, hogy mindenkinek joga van a jó minőségű alapvető szolgáltatásokhoz, többek között a vízellátáshoz és a higiénés létesítményekhez és szolgáltatásokhoz. Ennek fényében, valamint a WHO szanitációs és egészségügyi iránymutatásaiban foglalt ajánlásokkal, továbbá az 1999. június 17-én Londonban aláírt „A határokat átlépő vízfolyások és nemzetközi tavak védelméről és használatáról szóló 1992. évi egyezményhez kapcsolódó Víz és Egészség Jegyzőkönyvvel” ([23]) összhangban a tagállamoknak nemzeti szinten kell foglalkozniuk a megfelelő higiénés létesítményekhez és szolgáltatásokhoz való hozzáférés kérdésével. Ezt olyan intézkedések révén kell megvalósítaniuk, amelyek mindenki számára biztosítják a megfelelő szanitációhoz való hozzáférést, például szanitációs létesítmények közterületeken való létrehozásával, valamint a közigazgatási intézményekben és a középületekben a megfelelő szanitációs létesítmények ingyenes elérhetővé tételének ösztönzésével vagy megfizethetővé tételével, ideértve a létesítmények és szolgáltatások minden fajtáját, így például a vízöblítéses és a száraz illemhelyeket is. E létesítményeknél szem előtt kell tartani a biztonságos üzemeltetést, ami azt jelenti, hogy adott esetben mindenkor hozzáférhetőnek kell lenniük mindenki számára, többek között a sajátos szükségletekkel rendelkező személyek, így például a gyermekek, az

([22]) A Bizottság (EU) 2021/472 ajánlása (2021. március 17.) a SARS-CoV-2 és variánsai uniós szennyvizekben történő szisztematikus megfigyelésének kialakítására vonatkozó közös megközelítésről (HL L 98., 2021.3.19., 3. o.).

([23]) A WHO higiéniai és egészségügyi iránymutatásai, 2018.

idősek, a fogyatékossággal élők és a hajléktalanok számára, hogy olyan helyen kell elhelyezkedniük, amely biztosítja a felhasználók maximális biztonságát, valamint hogy használatuknak higiénés és műszaki szempontból biztonságosnak kell lennie. Az is fontos, hogy ilyen létesítmények kellő számban álljanak rendelkezésre, hogy mindenki szükség szerint igénybe vehesse azokat, és a várakozási idő ne legyen indokolatlanul hosszú. Megfelelő szinten, a szubszidiaritás elvét szem előtt tartva kell dönteni arról, hogy a közterületeken mennyi szanitációs létesítmény az elegendő.

(40) Az „Egyenlőségközpontú Unió: a romák egyenlőségének, társadalmi befogadásának és részvételének előmozdítását célzó uniós stratégiai keretrendszer” című, 2020. október 7-i bizottsági közlemény elismerte a kisebbségi kultúrák – így például a roma és vándorló, akár letelepedett, akár állandó lakhellyel nem rendelkező csoportok – sajátos helyzetét, és különösen a higiénés létesítményekhez és szolgáltatásokhoz való hozzáférésük hiányát, és szorgalmazta az alapvető szolgáltatásokhoz való tényleges és egyenlő hozzáférés biztosítását. Összességében helyénvaló, hogy a tagállamok különös figyelmet fordítsanak a kiszolgáltatott csoportokra vagy a társadalmi-gazdasági helyzetükkel, etnikai hovatartozásukkal, szexualitásukkal, nemükkel, fogyatékosságukkal, hajléktalanságukkal, jogállásukkal, vallási meggyőződésükkel vagy egyéb okokkal kapcsolatos tényezők miatt marginalizált csoportokra, és meghozzák az e csoportok szanitációs létesítményekhez való hozzáférésének biztosításához szükséges intézkedéseket. Fontos, hogy e csoportok meghatározása összhangban legyen az (EU) 2020/2184 európai parlamenti és tanácsi irányelv ([24]) 16. cikkének (1) bekezdésével. A kiszolgáltatott és marginalizált csoportok szanitációhoz való hozzáférésének javítását célzó intézkedések magukban foglalhatják a köz- vagy magánterületeken ingyenesen vagy alacsony szolgáltatási díj ellenében, valamint a közigazgatás épületeiben igénybe vehető szanitációs létesítmények biztosítását, a települési szennyvíz összegyűjtésére szolgáló megfelelő rendszerekre való rákötés javítását vagy fenntartását, valamint tájékoztatást arról, hogy hol találhatók a legközelebbi szanitációs létesítmények.

(41) A Tanács által 2019. június 17-én elfogadott, a biztonságos ivóvízről és a megfelelő higiénés létesítményekről szóló uniós emberi jogi iránymutatások szerint különös figyelmet kell fordítani a nők és lányok szükségleteire, mivel ők különösen ki vannak téve támadásoknak, szexuális és nemi alapú erőszaknak, zaklatásnak és a biztonságukat fenyegető egyéb veszélyeknek, amikor otthonukon kívüli higiénés létesítményeket vesznek igénybe. Ez összhangban van a 2018. november 19-én elfogadott, a vízdiplomáciáról szóló tanácsi következtetésekkel, amelyek újólag megerősítették annak fontosságát, hogy a nemek közötti egyenlőség szempontja beépüljön a vízdiplomáciába. Ezért a tagállamoknak különös figyelmet kell fordítaniuk a nőkre és lányokra mint kiszolgáltatott csoportokra, és meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy javítsák vagy fenntartsák a szanitációhoz való biztonságos hozzáférésüket.

(42) Az értékelés azzal a következtetéssel zárult, hogy az iszapgazdálkodást jobban össze kellene hangolni a körforgásos gazdaság és a 2008/98/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([25]) 4. cikkében meghatározottak szerinti hulladékhierarchia elveivel. A nem háztartási kibocsátásokból származó szennyezés forrásnál történő jobb monitorozására és csökkentésére irányuló intézkedések hozzá fognak járulni a keletkező iszap minőségének javításához és biztosítani fogják annak biztonságos mezőgazdasági felhasználását. A tápanyagoknak, köztük a kritikus fontosságú anyagnak minősülő foszfornak az iszapból való megfelelő és biztonságos visszanyerése érdekében uniós szinten meg kell határozni egy összesített minimális újrafelhasználási és újrafeldolgozási arányt. A tagállamok számára lehetővé kell tenni annak megválasztását, hogy újrafelhasználják vagy újrafeldolgozzák – vagy újrafelhasználják és újrafeldolgozzák – a települési szennyvizet, vagy az iszapot – vagy mindkettőt – a foszfor visszanyerése érdekében. Az összesített minimális újrafelhasználási és újrafeldolgozási aránynak figyelembe kell vennie az iszap foszfortartalmát, amely területenként változhat. Figyelembe kell vennie továbbá az egyes nemzeti piacok telítettségi szintjét, például a szerves forrásokból – így az állattenyésztésből – származó egyéb foszforforrások rendelkezésre állását és a mezőgazdaságban történő felhasználásának lehetőségeit. A tagállamokat ösztönözni kell arra, hogy a mikroszennyező anyagok jelenlétére vonatkozó ismeretek bővítése, valamint a környezet és az emberi egészség védelme érdekében monitorozzák az iszapban lévő mikroszennyező anyagokat, különösen, ha fennáll a kockázata annak, hogy mikroszennyező anyagok halmozódnak fel az iszapban, és ha az iszap a mezőgazdaságban újrafelhasználásra kerül. A tápanyagok megfelelő és biztonságos visszanyerését és mezőgazdasági újrafelhasználását ösztönözni kell a mezőgazdasági ágazat rezilienciájának és fenntarthatóságának támogatása, valamint az uniós műtrágyaipar stratégiai autonómiájához való hozzájárulás érdekében. Ezzel összefüggésben a tagállamoknak – szem előtt tartva a nemzeti és helyi gazdasági hasznosítási lehetőségeket – intézkedéseket kell hozniuk a települési szennyvízből és iszapból visszanyert tápanyagok előállításának és beszerzésének ösztönzésére. Az iszap mezőgazdasági újrafelhasználásakor különös figyelmet kell fordítani a mikroműanyagokra. A mikroműanyagokat ezért szisztematikusan monitorozni kell az iszap mezőgazdasági újrafelhasználása esetén. Az így kapott információk elengedhetetlenek a biztonságos mezőgazdasági iszapgazdálkodáshoz és a vonatkozó uniós szakpolitika esetleges felülvizsgálatához.

([24]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2020/2184 irányelve (2020. december 16.) az emberi fogyasztásra szánt víz minőségéről (HL L 435., 2020.12.23., 1. o.).

([25]) Az Európai Parlament és a Tanács 2008/98/EK irányelve (2008. november 19.) a hulladékokról és egyes irányelvek hatályon kívül helyezéséről (HL L 312., 2008.11.22., 3. o.).

(43) Az ezen irányelv új követelményeinek való megfelelés ellenőrzése érdekében kellő monitoringra van szükség a mikroszennyező anyagokra, a nem háztartási szennyezésre, az energiasemlegességre, a csapadékvíz-túlfolyásra és a települési csapadékvíz-lefolyásokra vonatkozóan. A monitoringot digitális eszközök használatával kell támogatni, amennyiben ez műszakilag megvalósítható és célravezető. Különösen a gyűjtőrendszerek és a települési szennyvíztisztító telepek üzemeltetése tekintetében kell szisztematikusan fontolóra venni digitális eszközök használatát. A települési szennyvizekben található mikroszennyező anyagok mennyiségének csökkentésére irányuló negyedleges kezelés megfelelésének ellenőrzéséhez elegendő a reprezentatív mikroszennyező anyagok korlátozott körének monitorozása. A monitorozás gyakoriságát illetően a Svájcban jelenleg alkalmazott, jelenlegi legjobb gyakorlatokra kell építeni. A költséghatékonyság érdekében ezeket a kötelezettségeket a települési szennyvíztisztító telepek és az agglomerációk méretéhez kell igazítani. Az ilyen monitoring céljából ez az irányelv mintavételt ír elő. Minden mintavétel alkalmával a települési szennyvíztisztító telep befolyó és kibocsátási pontjánál egyaránt mintát kell venni. A monitoring a nyolcadik környezetvédelmi cselekvési programban ([26]) meghatározott átfogó környezetvédelmi nyomonkövetési keret, konkrétabban pedig az azt alátámasztó, a Bizottság „Bolygónk egészségessé tétele mindenki számára – Uniós cselekvési terv: »Út a szennyezőanyag-mentes levegő, víz és talaj felé«” című, 2021. május 12-i közleményében meghatározott, a szennyezőanyag-mentesség figyelemmel kísérésére és jövőbeli alakulására vonatkozó keret számára történő adatszolgáltatáshoz is hozzá fog járulni.

(44) A mikroműanyagokat és a releváns mikroszennyező anyagokat adott esetben monitorozni kell a csapadékvíz-túlfolyásokban és az elválasztott rendszerekből származó települési csapadékvíz-lefolyásokban, olyan reprezentatív mintavételi program segítségével, amely lehetővé teszi a koncentráció becslését a vízminőség modellezése céljából. Az ÜHG-kibocsátást elemzéssel, számításokkal és adott esetben modellezéssel alátámasztva kell monitorozni.

(45) A környezet védelmének biztosítása, valamint annak garantálása érdekében, hogy az ezen irányelv végrehajtásához és az egyéb uniós jog végrehajtása keretében elvégzendő kockázatértékelés keretében megfelelő intézkedésekre kerüljön sor, a tagállamoknak a települési szennyvíztisztító telepek befolyó és kibocsátási pontjainál a szennyező anyagok széles körét kell monitorozniuk. A szükségtelen terhek elkerülése érdekében csak a települési szennyvízben várhatóan előforduló szennyező anyagokat kell monitorozni, figyelembe véve, hogy – többek között nem háztartási szennyvízforrásokból – rendkívül sokféle szennyező anyag juthat el a települési szennyvíztisztító telepekre. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy csökkentsék a monitorozás gyakoriságát, ha a későbbi mintavételek során nem találnak szennyező anyagokat. A legfrissebb adatok konkrétabban azt mutatják, hogy a települési szennyvízben PFA-vegyületek találhatók, néha magas koncentrációban. A legfrissebb tudományos bizonyítékok szerint a PFA-vegyületek perzisztenciájuk miatt problémát jelentenek a környezet és a közegészségügy számára. Ezért alapvetően fontos egyrészről jobban megérteni, hogy a PFA-vegyületek milyen útvonalakon jutnak a környezetbe, másrészről monitorozni ezeket a vegyületeket a települési szennyvíztisztító telepek befolyó és kibocsátási pontjainál. A PFA-vegyületeknek való kitettség magas kockázata és ezen vegyületeknek az egészségre gyakorolt hatása miatt a monitorozást ott kell elkezdeni, ahol a kibocsátások elérik az ivóvízkivételi pont vízgyűjtő területeket.

(46) Az adminisztratív terhek csökkentése és a digitalizáció kínálta lehetőségek jobb kihasználása érdekében javítani és egyszerűsíteni kell az ezen irányelv végrehajtásáról szóló jelentéstételt, és ennek érdekében meg kell szüntetni a tagállamok azon kötelezettségét, hogy kétévente jelentést tegyenek a Bizottságnak, valamint a Bizottság azon kötelezettségét, hogy kétévente jelentéseket tegyen közzé. Ezt fel kell váltani azzal a követelménnyel, hogy a tagállamok az EEA támogatásával javítsák és rendszeresen frissítsék a 91/271/EGK irányelv alapján létrehozott, meglévő nemzeti szabványosított adatállományokat. Ezeket az adatállományokat a Bizottság az ezen irányelvnek való megfelelés ellenőrzésére fogja felhasználni. Helyénvaló, hogy a jelentéstételi modellt az EEA a tagállamokkal együttműködésben dolgozza ki. A Bizottság és az EEA számára hozzáférést kell biztosítani a nemzeti adatbázisokhoz. Az ezen irányelv alkalmazására vonatkozó teljes körű tájékoztatás érdekében az adatállományoknak információkat kell tartalmazniuk a települési szennyvíztisztító telepek kezelési követelményeknek való megfeleléséről (megfelel/nem felel meg, a kibocsátott szennyező anyagok terhelése és koncentrációja), az energiasemlegességi célkitűzések elérésének szintjéről, a legalább 10 000 LE terhelésű szennyvíztisztító telepek ÜHG-kibocsátásáról, valamint a tagállamok által a csapadékvíz-túlfolyásokkal és a települési csapadékvíz-lefolyással, a szanitációhoz való hozzáféréssel és az egyedi rendszerekkel végzett kezeléssel összefüggésben hozott intézkedésekről. Ezen túlmenően az adatok felhasználásának optimalizálása és a teljes átláthatóság elősegítése érdekében biztosítani kell a 166/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel ([27]) való teljes összhangot. Az említett adatállományok révén gyűjtött információknak elő kell segíteniük a települési szennyvíztisztító telepek teljesítményével kapcsolatos legjobb gyakorlatok uniós szintű összehasonlítását és cseréjét. Az információknak és adatoknak a nyilvánosság rendelkezésre bocsátásával járó adminisztratív terheket illetően mindenkor tiszteletben kell tartani az arányosság elvét.

([26]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2022/591 határozata (2022. április 6.) a 2030-ig tartó időszakra szóló általános uniós környezetvédelmi cselekvési programról (HL L 114., 2022.4.12., 22. o.).

([27]) Az Európai Parlament és a Tanács 166/2006/EK rendelete (2006. január 18.) az Európai Szennyezőanyag-kibocsátási és -szállítási Nyilvántartás létrehozásáról, valamint a 91/689/EGK és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 33., 2006.2.4., 1. o.).

(47) A 91/27/EGK irányelv végrehajtásának finanszírozása a vízdíjakból és közpénzekből történik, beleértve az uniós finanszírozást is. A jövőben a kiterjesztett gyártói felelősség révén biztosítani kell, hogy a negyedleges kezelés költségeit legalább részben az érintett iparágak viseljék, kiegészítve a finanszírozás más típusaival. A 91/271/EGK irányelv végrehajtását a múltban az Unió kohéziós politikája, valamint a Horizont 2020 és a LIFE keretébe tartozó programok is jelentős mértékben támogatták. Ezen irányelv időben történő és megfelelő végrehajtása érdekében alapvetően fontos, hogy a tagállamok nemzeti végrehajtási programot hozzanak létre, amely a szükséges beruházások hosszú távú programozása mellett magában foglal egy finanszírozási stratégiát. Ezekről a nemzeti végrehajtási programokról jelentést kell tenni a Bizottságnak. Az adminisztratív terhek korlátozása érdekében ezt a követelményt nem kell alkalmazni azokra a tagállamokra, amelyekben az agglomerációk több mint 95 %-a megfelel a szennyvíz kezelésére és összegyűjtésére vonatkozó fő kötelezettségeknek. Ezen irányelv végrehajtásának folytatása érdekében a Bizottságnak figyelembe kell vennie a tagállamok által a következő, és az azt követő többéves pénzügyi keret előkészítése céljából bejelentett nemzeti végrehajtási programokat, és a tagállamoknak késedelem nélkül létre kell hozniuk az előírt kiterjesztett gyártói felelősségi rendszert.

(48) A települési szennyvíz összegyűjtésének és kezelésének ágazata egy sajátos, kötött piac, ahol a gyűjtőrendszerre rákötött állami és kisvállalkozásoknak nincs lehetőségük megválasztani az üzemeltetőiket. Ezért fontos biztosítani, hogy a nyilvánosság megismerhesse az üzemeltetők fő teljesítménymutatóit, így például a szennyvízkezelés elért szintjét, a kezelés költségeit, a felhasznált és előállított energia mennyiségét, valamint a kapcsolódó ÜHG-kibocsátást és szénlábnyomot. Annak érdekében, hogy a nyilvánosság jobban tisztában legyen a települési szennyvíz kezelésének következményeivel, az egyes háztartások éves szennyvízgyűjtési és -kezelési költségeire vonatkozó kulcsfontosságú információkat – legalább a 10 000 LE feletti terhelésű, és lehetőleg az 1 000 LE feletti terhelésű agglomerációkban is – könnyen hozzáférhető módon – például a számlákon – meg kell adni, míg más részletes információkat az üzemeltető vagy az illetékes hatóság honlapján online, felhasználóbarát formátumban kell hozzáférhetővé tenni.

(49) A 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([28]) az ENSZ Európai Gazdasági Bizottságának a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló, 1998. évi egyezményével (a továbbiakban: az Aarhusi Egyezmény) ([29]) összhangban biztosítja a tagállamokban a környezeti információkhoz való hozzáférést. Az Aarhusi Egyezmény széles körű kötelezettségekről rendelkezik az ilyen információk kérésre történő rendelkezésre bocsátására és aktív terjesztésére vonatkozóan is. Fontos, hogy ezen irányelvnek az információkhoz való hozzáférésre és az adatmegosztási megállapodásokra vonatkozó rendelkezései kiegészítsék az említett irányelvet azon kötelezettség létrehozásával, hogy a települési szennyvíz gyűjtésére és kezelésére vonatkozó online információkat felhasználóbarát módon, külön jogi szabályozás létrehozása nélkül a nyilvánosság számára hozzáférhetővé kell tenni.

(50) Ezen irányelv hatékonysága és az uniós környezetvédelmi politika keretében a közegészség védelmére irányuló célja megköveteli, hogy a természetes vagy jogi személyek, vagy adott esetben szabályszerűen létrehozott szervezeteik bírósági eljárás során hivatkozhassanak erre az irányelvre, és a nemzeti bíróságok az uniós jog elemeként figyelembe vehessék azt, többek között – adott esetben – a nemzeti hatóságok határozatainak felülvizsgálata céljából. Ezenkívül az Európai Unió Bírósága állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 4. cikkének (3) bekezdésében megállapított lojális együttműködés elvének értelmében a tagállami bíróságok feladata, hogy biztosítsák a személyek uniós jogból eredő jogainak jogvédelmét. Az EUSZ 19. cikkének (1) bekezdése továbbá arra kötelezi a tagállamokat, hogy megteremtsék azokat a jogorvoslati lehetőségeket, amelyek az uniós jog által szabályozott területeken a hatékony jogvédelem biztosításához szükségesek. Ezt a nemzeti szabályokkal összhangban kell megtenni, anélkül, hogy sérülne a kártérítésre vonatkozó rendelkezés hatékonysága. Ezenkívül az Aarhusi Egyezménnyel összhangban az érintett nyilvánosság tagjai számára biztosítani kell az igazságszolgáltatás igénybevételéhez való jogot, ezzel is védve az egyén azon jogát, hogy személyes egészsége és jólléte szempontjából megfelelő környezetben éljen.

(51) Ezen irányelvnek a tudományos és műszaki fejlődéshez való hozzáigazítása érdekében a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy az EUMSZ 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el azzal a céllal, hogy módosítsa a mellékletek egyes részeit a monitoringnak a legkorszerűbb monitoringmódszerekhez való –beleértve a digitális eszközök optimális használatát célzó és az egyéb vonatkozó uniós jogban alkalmazott releváns módszerekre figyelemmel történő – hozzáigazítása tekintetében, továbbá a harmadlagos és a negyedleges kezelésre vonatkozó követelmények eredményértékelése tekintetében, valamint a nem háztartási szennyvíz gyűjtőrendszerekbe és települési szennyvíztisztító telepekbe történő kibocsátására vonatkozó előzetes szabályozásra és egyedi engedélyekre vonatkozó követelmények tekintetében, továbbá azzal a céllal, hogy kiegészítse ezt az irányelvet azáltal, hogy meghatározza az iszapból és települési szennyvízből származó foszfor összesített minimális újrafelhasználási és újrafeldolgozási arányát, figyelembe véve a foszfor visszanyerésére rendelkezésre álló technológiákat,

([28]) Az Európai Parlament és a Tanács 2003/4/EK irányelve (2003. január 28.) a környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről és a 90/313/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 41., 2003.2.14., 26. o.).

([29]) HL L 124., 2005.5.17., 4. o.

erőforrásokat és a visszanyerés gazdasági életképességét, és naprakésszé tegye a nyilvánosság számára online közzéteendő és a háztartások rendelkezésére bocsátandó információk körét. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munkája során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is, és hogy e konzultációkra a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban ([30]) megállapított elvekkel összhangban kerüljön sor. Így különösen a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésében való egyenlő részvétel biztosítása érdekében az Európai Parlament és a Tanács a tagállamok szakértőivel egyidejűleg kap kézhez minden dokumentumot, és szakértőik rendszeresen részt vehetnek a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésével foglalkozó szakértői csoportjainak ülésein.

(52) Ezen irányelv végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni a következők tekintetében: az egyedi rendszerek tervezésére vonatkozó szabványok elfogadása; az egyedi rendszerekkel kapcsolatban a jelentéstétel formátumának, valamint a szolgáltatandó információk részletességi szintjének megállapítása, a negyedleges kezelés összefüggésében alkalmazandó kockázatértékelés formátumának és módszerének megállapítására vonatkozóan, a negyedleges kezelés mutatóira vonatkozó monitoring- és értékelési módszerek, valamint az energiasemlegességre vonatkozó célkitűzések elfogadása; az egyes termékek kiterjesztett gyártói felelősség alóli mentesítésének alkalmazására vonatkozó közös feltételek és kritériumok megállapítása; az integrált települési szennyvízgazdálkodási tervek kidolgozásának támogatására szolgáló módszertanok kidolgozása; a szennyezéscsökkentésre vonatkozó terhelésalapú – mint például a csapadékvíz-túlfolyások mennyiségén és gyakoriságán, a települési csapadékvíz-lefolyás révén kibocsátott szennyezés mennyiségén alapuló – indikatív célkitűzés alternatív mutatóinak vagy más releváns alternatív mutatóknak a kidolgozása; valamint a települési szennyvízben és iszapban az antimikrobiális rezisztencia, a közvetlen és közvetett ÜHG-kibocsátás és a mikroműanyagok mérésére vonatkozó minimális mintavételi gyakoriság és módszerek kidolgozása; a települési szennyvízben valószínűsíthetően megtalálható releváns szennyező anyagok minimumjegyzékének meghatározása, beleértve a települési szennyvízben valószínűsíthetően megtalálható releváns szennyező anyagok azonosítását szolgáló módszertant és kritériumok megállapítását bizonyos monitorozandó szennyező anyagok kizárásának felülvizsgálatára vonatkozóan; harmonizált módszertan meghatározása az „összes perfluor- és polifluor-alkil vegyület (PFA-vegyület)” és a „PFAS-vegyületek összege” mutatók települési szennyvízben való mérésére; valamint az ezen irányelv végrehajtásáról a tagállamok által benyújtandó és az EEA által összeállítandó információk bemutatására vonatkozó formátum és részletes szabályok elfogadása. Ezeket a végrehajtási hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek ([31]) megfelelően kell gyakorolni.

(53) A tagállamok megállapítják az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést ezek végrehajtására. A szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük, és adott esetben figyelembe kell venniük a felelősségre vont természetes vagy jogi személy pénzügyi helyzetét.

(54) A jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás alapján a Bizottságnak az ezen irányelv átültetésére meghatározott időponttól számított bizonyos időszakon belül el kell végeznie ezen irányelv értékelését. Az értékelésnek az ezen irányelv végrehajtása során gyűjtött tapasztalatokon és adatokon, a rendelkezésre álló WHO-ajánlásokon, valamint a releváns tudományos, analitikai és epidemiológiai adatokon kell alapulnia. Az értékelésben külön figyelmet kell fordítani a következőkre: a települési szennyvízzel kapcsolatos felügyelet keretében használt közegészségügyi paraméterek megfelelőségének elemzése; a közegészségügyi paraméterek kötelező monitoringjának hozzáadott értéke; annak elemzése, hogy szükséges-e kiigazítani a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer hatálya alá tartozó termékek jegyzékét, beleértve a mentességekre vonatkozó feltételeket; annak elemzése, hogy milyen hatást gyakorolhatnak a belső piac működésére a tagállamok által a gyártókra vonatkozóan meghatározott, potenciálisan eltérő hozzájárulási arányok; elemzés egy kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer kidolgozásának megvalósíthatóságáról és helyénvalóságáról az olyan termékekre vonatkozóan, amelyek PFA-vegyületek és mikroműanyagok keletkezéséhez vezetnek; elemzés a nemzeti célértékeket és intézkedéseket tartalmazó nemzeti víz-újrafelhasználási tervek kötelező előírásának hozzáadott értékéről és helyénvalóságáról; az energiasemlegességi célkitűzés értékelése az ágazat magasabb szintű energetikai autonómiája műszaki és gazdasági megvalósíthatóságának, valamint környezeti és éghajlati előnyeinek elemzése céljából; értékelés a településiszennyvíz-ágazatból származó közvetlen és közvetett ÜHG-kibocsátás mérésének lehetőségeiről; annak értékelése, hogy lehetséges-e a települési szennyvízkezelési ágazat klímasemlegességének elérése és az ahhoz szükséges idő, valamint annak értékelése, hogy megvalósítható és helyénvaló-e, hogy az iszapból vagy a települési szennyvízből – vagy mindkettőből – származó nitrogénre vonatkozóan uniós szintű minimális újrafelhasználási és újrafeldolgozási arányokat állapítsanak meg.

([30]) HL L 123., 2016.5.12., 1. o.

([31]) Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

(55) A 91/271/EGK irányelv Mayotte-nak a 2014-es, az EUMSZ 349. cikke szerinti legkülső régióvá válása miatt a szigetre vonatkozóan külön határidőket állapít meg. Ezért Mayotte tekintetében el kell halasztani a legalább 2 000 LE terhelésű agglomerációkból származó települési szennyvíz esetében a gyűjtőrendszerek létrehozására és a másodlagos kezelés alkalmazására vonatkozó kötelezettségek alkalmazását.

(56) Helyénvaló megvizsgálni Mayotte-nak és az Unió EUMSZ 349. cikkében felsorolt egyéb legkülső régióinak sajátos helyzetét, amely régiók támogatása tekintetében az említett cikk egyedi intézkedéseket ír elő. E területek települési szennyvízkezelése tekintetében különös figyelmet kell fordítani e területek kedvezőtlen domborzati viszonyaira és szigetjellegére.

(57) A környezetvédelem folyamatosságának biztosítása érdekében fontos, hogy a tagállamok a harmadlagos kezelésnek legalább a jelenlegi szintjét mindaddig fenntartsák, amíg a foszfor és a nitrogén csökkentésére vonatkozó új követelmények hatályba lépnek. Ezért a 91/271/EGK irányelv 5. cikkét az új követelmények hatálybalépéséig továbbra is alkalmazni kell.

(58) Mivel ezen irányelv céljait, nevezetesen a környezet és a közegészség védelmét, a települési szennyvíz gyűjtésére és -kezelésére irányuló tevékenységek klímasemlegességének elérése felé történő előrelépést, a szanitációhoz való hozzáférés javítását és a közegészségügyi szempontból releváns paraméterekkel kapcsolatos rendszeres felügyelet biztosítását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban az intézkedés terjedelme és hatásai miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat a szubszidiaritásnak az EUSZ 5. cikkében foglalt elvével összhangban. Az arányosságnak az említett cikkben foglalt elvével összhangban ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.

(59) Az ezen irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettség csak azokat a rendelkezéseket érinti, amelyek a 91/271/EGK irányelvhez képest jelentős mértékben módosultak. A változatlan rendelkezések átültetésére vonatkozó kötelezettség a korábbi irányelvből ered.

(60) Ez az irányelv nem érinti a VII. melléklet B. részében megjelölt irányelveknek a nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Tárgy

Ez az irányelv a települési szennyvíz összegyűjtésére, kezelésére és kibocsátására vonatkozó szabályokat állapít meg, a környezet megóvása és az emberi egészségnek az „egy egészség” megközelítésnek megfelelő védelme céljából, az üvegházhatású gáz (a továbbiakban: ÜHG) kibocsátás fenntartható szintre történő fokozatos csökkentése, a települési szennyvíz gyűjtésével és kezelésével kapcsolatos tevékenységek energiamérlegének javítása, valamint a körforgásos gazdaságra való átálláshoz való hozzájárulás mellett. Szabályokat állapít meg továbbá a mindenki számára elérhető szanitációra, a településiszennyvíz-ágazat átláthatóságára, a települési szennyvíz közegészségügyi szempontból releváns paraméterekkel kapcsolatos rendszeres felügyeletére, valamint „a szennyező fizet” elv végrehajtására vonatkozóan.

2 cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „települési szennyvíz”: a következők valamelyike:

   a) háztartási szennyvíz;

   b) a háztartási szennyvíz és a nem háztartási szennyvíz keveréke;

   c) a háztartási szennyvíz és a települési csapadékvíz-lefolyás keveréke;

   d) a háztartási szennyvíz, a nem háztartási szennyvíz és a települési csapadékvíz-lefolyás keveréke;

2. „háztartási szennyvíz”: a lakóterületek, szolgáltató üzemek, valamint intézmények szennyvize, amely főleg emberi anyagcseréből vagy háztartási tevékenységekből, vagy mindkettőből származik;

3. „nem háztartási szennyvíz”: a háztartási szennyvíztől és a települési csapadékvíz-lefolyástól eltérő olyan szennyvíz, amelyet kereskedelmi tevékenység, vagy ipari vagy gazdasági tevékenységek folytatására szolgáló helyiségből bocsátanak ki:

4. „agglomeráció”: olyan terület, ahol a lakosegyenértékben kifejezett népesség – a gazdasági tevékenységekkel együtt vagy anélkül tekintve – elegendően koncentrált ahhoz, hogy a települési szennyvizet összegyűjtsék és egy vagy több települési szennyvíztisztító telepre, vagy egy vagy több végső kibocsátási pontra vezessék;

5. „települési csapadékvíz-lefolyás”: az agglomerációkban egyesített vagy elválasztott rendszerű szennyvízcsatornák révén összegyűjtött csapadék;

6. „csapadékvíz-túlfolyás”: a kezeletlen települési szennyvíznek az egyesített rendszerű szennyvízcsatornákból a befogadó vizekbe történő, csapadék vagy rendszerhiba okozta kibocsátása;

7. „gyűjtőrendszer”: olyan vezetékrendszer, amely összegyűjti és elvezeti a települési szennyvizet;

8. „egyesített rendszerű szennyvízcsatorna”: a települési szennyvizet és a települési csapadékvíz-lefolyást egyben összegyűjtő és elvezető csatorna;

9. „elválasztott rendszerű szennyvízcsatorna”: olyan csatorna, amely elválasztva gyűjti össze és vezeti el az alábbiak egyikét:

   a) háztartási szennyvíz;

   b) nem háztartási szennyvíz;

   c) a háztartási szennyvíz és a nem háztartási szennyvíz keveréke;

   d) települési csapadékvíz-lefolyás;

10. „1 lakosegyenérték” vagy „1 LE”: az a szerves, biológiailag lebontható napi terhelés, amelynek ötnapos biokémiai oxigénigénye (BOI_5) 60 g oxigén/nap;

11. „elsődleges kezelés”: a települési szennyvíz fizikai vagy kémiai, vagy fizikai és kémiai kezelése, amely magában foglalja a lebegőanyag kiülepítését, vagy más eljárásokat, amelyek során a bejövő szennyvíz BOI_5 értéke legalább 20 %-kal és az összes lebegőanyag mennyisége legalább 50 %-kal csökken a kibocsátás előtt;

12. „másodlagos kezelés”: a települési szennyvíznek általában biológiai tisztítást és utóülepítést magában foglaló vagy más olyan eljárással való tisztítása, amely csökkenti a települési szennyvízben a biológiailag lebontható szerves anyag mennyiségét;

13. „harmadlagos kezelés”: a települési szennyvíz kezelése olyan eljárással, amely a települési szennyvízben csökkenti a nitrogént vagy a foszfort, vagy mindkettőt;

14. „negyedleges kezelés”: a települési szennyvíz kezelése olyan eljárással, amely csökkenti a mikroszennyező anyagok széles körét a települési szennyvízben;

15. „iszap”: a települési szennyvíz települési szennyvíztisztító telepen történő kezeléséből származó szerves vagy szervetlen maradékanyagok a darabos szennyezés, a zsír, egyéb törmelék, valamint az előkezelési lépésből származó egyéb leválasztott és maradékanyagok kivételével;

16. „eutrofizáció:” tápanyagoknak, különösen nitrogén- vagy foszforvegyületeknek, vagy mindkettőnek a vízben való feldúsulása, ami algák és magasabb rendű növények növekedésének felgyorsulását okozza, és ezzel a biológiai egyensúly megbomlásához, és a szóban forgó víz minőségének romlásához vezet;

17. „mikroszennyező anyag”: az 1907/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkének 1. pontjában meghatározottak szerinti olyan anyag, beleértve bomlástermékeit is, amely általában jelen van a vízi környezetben, a települési szennyvízben vagy az iszapban, és amely az 1272/2008/EK rendelet ([32]) I. mellékletének 3. és 4. részében meghatározott releváns kritériumok alapján a környezetre vagy az emberi egészségre veszélyesnek tekinthető, még alacsony koncentrációban is;

([32]) Az Európai Parlament és a Tanács 1907/2006/EK rendelete (2006. december 18.) a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról (REACH), az Európai Vegyianyag-ügynökség létrehozásáról, az 1999/45/EK irányelv módosításáról, valamint a 793/93/EGK tanácsi rendelet, az 1488/94/EK bizottsági rendelet, a 76/769/EGK tanácsi irányelv, a 91/155/EGK, a 93/67/EGK, a 93/105/EK és a 2000/21/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 396., 2006.12.30., 1. o.).

18. „hígítási arány”: a befogadó vizek kibocsátás helyén mért éves vízhozama utolsó ötéves átlagának a felszíni vizekbe kibocsátott települési szennyvíz éves mennyiségének utolsó ötéves átlagához viszonyított aránya;

19. „gyártó”: minden olyan előállító, importőr vagy forgalmazó, amely – többek között a 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ([33]) 2. cikkének 7. pontjában meghatározottak szerinti távollevők között kötött szerződések révén – szakmai tevékenysége keretében termékeket hoz forgalomba valamely tagállamban;

20. „gyártói felelősségi szervezet”: a gyártók 9. és 10. cikk szerinti kötelezettségeinek teljesítése érdekében létrehozott, nemzeti szinten elismert szervezet;

21. „szanitáció”: az emberi vizelet és széklet biztonságos, higiénikus, veszélytelen, valamint társadalmi és kulturális szempontból elfogadható kezelésére és ártalmatlanítására, valamint a menstruációs termékeknek a magánélet védelmét és a méltóságot biztosító cseréjére és ártalmatlanítására szolgáló létesítmények és szolgáltatások;

22. „antimikrobiális rezisztencia”: mikroorganizmusok azon képessége, hogy életben maradjanak vagy növekedjenek valamely antimikrobiális szer olyan koncentrációjú jelenléte mellett, amely rendszerint elegendő ahhoz, hogy gátolja az ugyanazon fajhoz tartozó mikroorganizmusok növekedését vagy elpusztítsa azokat;

23. „egy egészség”: az (EU) 2022/2371 európai parlamenti és tanácsi rendelet ([34]) 3. cikke 7. pontjában meghatározottak szerinti „egy egészség”;

24. „érintett nyilvánosság”: az ezen irányelv 6., 7. vagy 8. cikkében meghatározott kötelezettségek végrehajtására vonatkozó döntés meghozatala által érintett vagy valószínűleg érintett, vagy abban érdekelt nyilvánosság; e fogalommeghatározás alkalmazásában a környezet vagy az emberi egészség védelmét előmozdító olyan nem kormányzati szervezeteket, amelyek megfelelnek a nemzeti jog szerinti követelményeknek, érdekeltnek kell tekinteni;

25. „biomédium”: a települési szennyvíz kezeléséhez szükséges baktériumok tenyésztéséhez használt, rendszerint műanyagból készült bármilyen hordozó;

26. „forgalomba hozatal”: a termék első alkalommal történő forgalmazása valamely tagállami piacon;

27. „terhelés”: a települési szennyvízben a biológiailag lebontható szerves anyag biokémiai oxigénigényben (BOI_5) mért, lakosegyenértékben (LE) kifejezett mennyisége, vagy bármely más szennyező anyag vagy tápanyag időben kifejezett fajlagos mennyisége;

28. „egyedi rendszer”: olyan szanitációs létesítmény, amely a háztartási szennyvizet gyűjtőrendszerre rá nem kötött épületekből vagy épületrészekből összegyűjti, tárolja, kezeli vagy ártalmatlanítja.

3. cikk

Gyűjtőrendszerek és az agglomerációk terhelésének kiszámítása

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy minden legalább 2 000 LE terhelésű agglomeráció megfeleljen a következő követelményeknek:

a) rendelkezzen gyűjtőrendszerekkel;

b) valamennyi háztartásiszennyvíz-forrása rá legyen kötve a gyűjtőrendszerre.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a legalább 1 000 LE, de 2 000 LE alatti terhelésű agglomerációk 2035. december 31-re megfeleljenek az (1) bekezdésben foglalt követelményeknek.

A tagállamok az első albekezdésben említett határidőtől legfeljebb a következő időtartammal térhetnek el:

a) 8 évvel, amennyiben 2025. január 1-én:

([33]) Az Európai Parlament és a Tanács 2011/83/EU irányelve (2011. október 25.) a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európafi parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 304., 2011.11.22., 64. o.).

([34]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2022/2371 rendelete (2022. november 23.) a határokon át terjedő súlyos egészségügyi veszélyekről és az 1082/2013/EU határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 314., 2022.12.6., 26. o.).

i. az első albekezdésben említett agglomerációk kevesebb mint 50 %-a rendelkezik gyűjtőrendszerekkel, vagy

ii. az első albekezdésben említett agglomerációk településiszennyvíz-terhelésének kevesebb mint 50 %-át gyűjtik gyűjtőrendszerekben;

b) 10 évvel, amennyiben 2025. január 1-én:

i. az első albekezdésben említett agglomerációk kevesebb mint 25 %-a rendelkezik gyűjtőrendszerekkel, vagy

ii. az első albekezdésben említett agglomerációk településiszennyvíz-terhelésének kevesebb mint 25 %-át gyűjtik gyűjtőrendszerekben.

Bulgária, Horvátország, és Románia az első albekezdésben említett határidőtől legfeljebb a következő időtartammal térhet el:

a) 12 évvel, amennyiben 2025. január 1-én:

i. az első albekezdésben említett agglomerációk kevesebb mint 50 %-a rendelkezik gyűjtőrendszerekkel, vagy

ii. az első albekezdésben említett agglomerációk településiszennyvíz-terhelésének kevesebb mint 50 %-át gyűjtik gyűjtőrendszerekben;

b) 14 évvel, amennyiben 2025. január 1-én:

i. az első albekezdésben említett agglomerációk kevesebb mint 25 %-a rendelkezik gyűjtőrendszerekkel, vagy

ii. az első albekezdésben említett agglomerációk településiszennyvíz-terhelésének kevesebb mint 25 %-át gyűjtik gyűjtőrendszerekben.

Amennyiben a tagállamok eltérnek az első albekezdésben említett határidőtől, biztosítják, hogy a 23. cikkben említett első nemzeti végrehajtási programjuk tartalmazza a következőket:

a) a legalább 1 000 LE, de 2 000 LE alatti terhelésű olyan agglomerációk száma, amelyek 2025. január 1-én nem rendelkeznek teljes gyűjtőrendszerrel; és

b) egy olyan terv, amely részletezi az ahhoz szükséges beruházásokat, hogy az említett agglomerációk a meghosszabbított határidőkön belül elérjék a teljes megfelelést; és

c) az első albekezdésben említett határidő meghosszabbítását indokoló műszaki vagy gazdasági okok.

Az első albekezdésben említett határidő meghosszabbítása csak a második vagy harmadik albekezdésben és a negyedik albekezdésben említett feltételek teljesülése esetén alkalmazandó. Amennyiben az említett feltételek 2028. július 31-ig nem teljesülnek, a Bizottság értesíti a tagállamokat.

(3) Egy agglomeráció LE-ben kifejezett terhelését az év során az adott agglomerációban keletkezett maximális heti átlagterhelés alapján kell kiszámítani, figyelmen kívül hagyva a rendkívüli, például heves esőzés következtében előálló időjárási helyzeteket.

(4) A gyűjtőrendszereknek meg kell felelniük az I. melléklet A. részében foglalt követelményeknek.

4. cikk

Egyedi rendszerek

(1) A tagállamok csak akkor térhetnek el a 3. cikktől, ha a gyűjtőrendszer létrehozása vagy az arra való rákötés nem indokolt, mert nem járna környezeti vagy humánegészségügyi előnyökkel, műszakilag nem megvalósítható, vagy aránytalanul nagy költségekkel járna. A 3. cikktől való eltérés esetén a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a települési szennyvíz összegyűjtéséhez, tárolásához és adott esetben kezeléséhez egyedi rendszerek kerüljenek alkalmazásra a legalább 1 000 LE terhelésű agglomerációkban, vagy az ilyen agglomerációk egy részében.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett egyedi rendszereket úgy tervezzék meg, üzemeltessék és tartsák karban, hogy azok a környezet és az emberi egészség védelmének legalább ugyanolyan szintjét érjék el, mint a 6. és 7. cikkben említett másodlagos és harmadlagos kezelés.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a legalább 1 000 LE terhelésű agglomerációkban használt egyedi rendszerekről nyilvántartást vezessenek. A tagállamok gondoskodnak arról, hogy e rendszereket az illetékes hatóság vagy valamely nemzeti, regionális vagy helyi szinten erre felhatalmazott bármely egyéb testület kockázatalapú megközelítés alapján rendszeresen a helyszínen ellenőrizze, vagy azokon egyéb módon rendszeres ellenőrzéseket vagy felülvizsgálatokat végezzen.

(4) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el a következőkre vonatkozó minimumkövetelmények meghatározására:

a) az (1) és (2) bekezdésben említett egyedi rendszerek tervezése, üzemeltetése és karbantartása; és

b) a (3) bekezdésben említett rendszeres helyszíni ellenőrzések, beleértve az ilyen helyszíni ellenőrzések minimális gyakoriságának meghatározását az egyedi rendszer típusától függően, és kockázatalapú megközelítés alapján.

Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat 2028. január 2-ig, a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

A (2) és az ebben a bekezdésben említett tervezéshez kapcsolódó követelmények nem alkalmazandóak az (1) bekezdésében említett olyan egyedi rendszerekre, amelyek létrehozására 2025. január 1-t megelőzően került sor.

(5) Azok a tagállamok, amelyek a legalább 2 000 LE terhelésű agglomerációkból származó településiszennyvíz-terhelés nemzeti szinten összesített több mint 2 %-ának összegyűjtésére és/vagy kezelésére egyedi rendszereket használnak, indokolást nyújtanak be a Bizottságnak az egyedi rendszerek használatáról. Az említett indoklásban:

a) igazolni kell, hogy az egyedi rendszerek használatára vonatkozóan az (1) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek;

b) ismertetni kell a (2) és a (3) bekezdéssel összhangban hozott intézkedéseket;

c) igazolni kell a (4) bekezdésben említett minimumkövetelményeknek való megfelelést, amennyiben a Bizottság gyakorolta az említett bekezdésen alapuló végrehajtási hatáskörét;

d) igazolni kell, hogy az egyedi rendszerek használata nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy megfeleljenek a 2000/60/EK irányelv 4 cikkében meghatározott környezeti célkitűzéseknek.

(6) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el, amelyekben meghatározza az (5) bekezdésben említett információk benyújtásának formátumát. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

5. cikk

Integrált települési szennyvízgazdálkodási tervek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy 2033. december 31-ig a legalább100 000 LE terhelésű agglomerációk vízgyűjtő területeire vonatkozóan integrált települési szennyvízgazdálkodási terv készüljön.

(2) Legkésőbb hat hónappal a vízgyűjtő-gazdálkodási tervek 2025. január 1-t követő első, a 2000/60/EK irányelv 13. cikke (7) bekezdése szerinti korszerűsítését követően, de legkésőbb 2028. június 22-ig a tagállamok összeállítják a 10 000 LE és 100 000 LE közötti terhelésű azon agglomerációk jegyzékét, amelyek esetében a múltbeli adatok, modellezés és a legkorszerűbb éghajlati előrejelzések – a szezonális hatásokat is beleértve –, valamint az emberi eredetű terhelések és a vízgyűjtő-gazdálkodási terv keretében végzett hatásvizsgálat alapján a következő feltételek közül egy vagy több teljesül:

a) a csapadékvíz-túlfolyás kockázatot jelent a környezetre vagy az emberi egészségre;

b) a csapadékvíz-túlfolyás az éves összegyűjtött településiszennyvíz-terhelés több mint 2 %-át teszi ki az I. melléklet 1. táblázatában és adott esetben 2. táblázatában említett paraméterek alapján, száraz időben mért vízhozam alapján számítva;

c) a csapadékvíz-túlfolyás akadályozza a következők bármelyikének teljesítését:

i. az (EU) 2020/2184 irányelv 5. cikkében megállapított követelmények;

ii. a 2006/7/EK irányelv 5. cikkének (3) bekezdésében meghatározott követelmények;

iii. a 2008/105/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([35]) 3. cikkében meghatározott követelmények;

iv. a 2000/60/EK irányelv 4. cikkében meghatározott környezeti célkitűzések;

v. a 2008/56/EK irányelv 1. cikkében meghatározott követelmények;

vi. a 2006/118/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([36]) 3. cikkében megállapított követelmények;

d) az elválasztott rendszerű szennyvízcsatornákban olyan releváns pontokat azonosítottak, ahol a települési csapadékvíz-lefolyás várhatóan oly módon szennyezett, hogy a befogadó vizekbe történő bevezetése úgy tekinthető, hogy kockázatot jelent a környezetre vagy az emberi egészségre nézve, vagy akadályozza a c) pontban említett követelmények vagy környezeti célkitűzések bármelyikének teljesítését.

A tagállamok az első albekezdésben említett jegyzéket annak létrehozását követően hatévente felülvizsgálják, és szükség esetén aktualizálják.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy 2039. december 31-ig a (2) bekezdésben említett agglomerációk vízgyűjtő területeire vonatkozóan integrált települési szennyvízgazdálkodási terv készüljön.

(4) Az integrált települési szennyvízgazdálkodási terveket kérésre a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani.

(5) Az integrált települési szennyvízgazdálkodási terveknek tartalmazniuk kell legalább az V. mellékletben meghatározott elemeket, és lehetőség szerint előnyben kell részesíteniük a zöld- és a kékinfrastruktúra-megoldásokat.

(6) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el a következők meghatározására:

a) az V. melléklet 3. pontjában említett intézkedések azonosítására szolgáló módszertanok;

b) az V. melléklet 2. pontjának a) alpontjában említett szennyezéscsökkentési indikatív célkitűzés elérésének ellenőrzésére szolgáló alternatív mutatók meghatározására szolgáló módszertanok;

c) azon formátum, amelyben az integrált települési szennyvízgazdálkodási terveket a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani, amennyiben azt a (4) bekezdéssel összhangban kérik.

Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat 2028. január 2-ig, a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy az integrált települési szennyvízgazdálkodási terveket elkészülésük után legalább hatévente felülvizsgálják és szükség esetén aktualizálják. A (2) bekezdésben említett jegyzék aktualizálását követően a tagállamok biztosítják, hogy a jegyzékbe felvett agglomerációkra vonatkozóan a jegyzékbe kerülést követő hat éven belül integrált gazdálkodási terv készüljön.

6. cikk

Másodlagos kezelés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a legalább 2 000 LE terhelésű agglomerációkból származó települési szennyvizet kezelő települési szennyvíztisztító telepekről származó kibocsátások – a befogadó vizekbe történő kibocsátás előtt – megfeleljenek a másodlagos kezelésre vonatkozóan az I. melléklet B. részében és 1. táblázatában meghatározott releváns követelményeknek, összhangban az I. melléklet C. részében megállapított monitoring- és eredményértékelési módszerekkel. Az I. melléklet C. részének 1. pontjában említett más módszerek használatára vonatkozó lehetőség sérelme nélkül, az I. melléklet C. része és 4. táblázata meghatározza az I. melléklet B. részében és 1. táblázatában szereplő paraméter-határértékeknek nem megfelelő minták maximálisan megengedett számát.

Azon legalább 2 000 LE, de 10 000 LE alatti terhelésű agglomerációk esetében, amelyekből a kibocsátás a 2000/60/EK irányelvben meghatározott parti tengervizekbe történik, és amelyek 2025. január 1-én a 91/271/EGK irányelv 7. cikkével összhangban megfelelő kezelést alkalmaznak, az első albekezdésben meghatározott kötelezettség 2037. december 31-ig nem alkalmazandó.

([35]) Az Európai Parlament és a Tanács 2008/105/EK irányelve (2008. december 16.) a vízpolitika területén a környezetminőségi előírásokról, a 82/176/EGK, a 83/513/EGK, a 84/156/EGK, a 84/491/EGK és a 86/280/EGK tanácsi irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről, valamint a 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról (HL L 348., 2008.12.24., 84. o.).

([36]) Az Európai Parlament és a Tanács 2006/118/EK irányelve (2006. december 12.) a felszín alatti vizek szennyezés és állapotromlás elleni védelméről (HL L 372., 2006.12.27., 19. o.).

(2) A 2025. január 1-én a 91/271/EGK irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében említett kevésbé érzékeny területekre települési szennyvizet kibocsátó agglomerációk esetében az (1)bekezdés első albekezdésében meghatározott kötelezettségeket 2037. december 31-től kell alkalmazni.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a legalább 1 000 LE, de 2 000 LE alatti terhelésű agglomerációk települési szennyvizét kezelő települési szennyvíztisztító telepekről származó kibocsátások – a befogadó vizekbe történő kibocsátás előtt – 2035. december 31-re megfeleljenek a másodlagos kezelésre vonatkozóan az I. melléklet B. részében és 1. táblázatában meghatározott követelményeknek, összhangban az I. melléklet C. részében megállapított monitoring- és eredményértékelési módszerekkel. Az I. melléklet C. részének 1. pontjában említett más módszerek használatára vonatkozó lehetőség sérelme nélkül, az I. melléklet C. része és 4. táblázata meghatározza az I. melléklet B. részében és 1. táblázatában szereplő paraméter-határértékeknek nem megfelelő minták maximális számát.

A tagállamok az első albekezdésben említett határidőtől legfeljebb a következő időtartammal térhetnek el:

a) 8 évvel, amennyiben 2025. január 1-én:

   i. az első albekezdésben említett agglomerációk kevesebb mint 50 %-a esetében kerül sor a településiszennyvíz-kibocsátásnak az I. melléklet B. részével és 1. táblázatával összhangban történő másodlagos kezelésére a tagállam területén, vagy

   ii. az első albekezdésben említett agglomerációk településiszennyvíz-terhelésének kevesebb mint 50 %-a esetében kerül sor az I. melléklet B. részével és 1. táblázatával összhangban történő másodlagos kezelésre a tagállam területén;

b) 10 évvel, amennyiben 2025. január 1-én:

   i. az első albekezdésben említett agglomerációk kevesebb mint 25 %-a esetében kerül sor a településiszennyvíz-kibocsátásnak az I. melléklet B. részével és 1. táblázatával összhangban történő másodlagos kezelésére a tagállam területén, vagy

   ii. az első albekezdésben említett agglomerációk településiszennyvíz-terhelésének kevesebb mint 25 %-a esetében kerül sor az I. melléklet B. részével és 1. táblázatával összhangban történő másodlagos kezelésre a tagállam területén.

Bulgária, Horvátország és Románia az első albekezdésben említett határidőtől legfeljebb a következő időtartammal térhet el:

a) 12 évvel, amennyiben 2025. január 1-én:

   i az első albekezdésben említett agglomerációk kevesebb mint 50 %-a esetében kerül sor a településiszennyvíz-kibocsátásnak az I. melléklet B. részével és 1. táblázatával összhangban történő másodlagos kezelésére a tagállam területén, vagy

   ii. az első albekezdésben említett agglomerációk településiszennyvíz-terhelésének kevesebb mint 50 %-a esetében kerül sor az I. melléklet B. részével és 1. táblázatával összhangban történő másodlagos kezelésre a tagállam területén;

b) 14 évvel, amennyiben 2025. január 1-én:

   i. az első albekezdésben említett agglomerációk kevesebb mint 25 %-a esetében kerül sor a kibocsátásnak az I. melléklet B. részével és 1. táblázatával összhangban történő másodlagos kezelésére a tagállam területén, vagy

   ii. az első albekezdésben említett agglomerációk településiszennyvíz-terhelésének kevesebb mint 25 %-a esetében kerül sor az I. melléklet B. részével és 1. táblázatával összhangban történő másodlagos kezelésre a tagállam területén.

Amennyiben a tagállamok eltérnek az első albekezdésben említett határidőtől, biztosítják, hogy a 23. cikkben említett első nemzeti végrehajtási programjuk tartalmazza a következőket:

a) a legalább 1 000 LE, de 2 000 LE alatti terhelésű olyan agglomerációk száma, amelyek esetében 2025. január 1-én nem kerül sor másodlagos kezelésre;

b) egy olyan terv, amely részletezi az ahhoz szükséges beruházásokat, hogy az említett agglomerációk a meghosszabbított határidőkön belül elérjék a teljes megfelelést; és

c) az első albekezdésében említett határidő meghosszabbítását indokoló műszaki vagy gazdasági okok.

Az első albekezdésben említett határidő meghosszabbítása csak a második vagy harmadik albekezdésben és a negyedik albekezdésben említett feltételek teljesülése esetén alkalmazandó. Amennyiben az említett feltételek 2028. július 31-ig nem teljesülnek, a Bizottság értesíti a tagállamokat.

(4) A településiszennyvíz-kibocsátás 2045. december 31-ig az (1) és (3) bekezdésekben előírtaknál kevésbé szigorú kezelésnek is alávethetők, amennyiben a kibocsátás a következőkbe történik:

a) olyan magas hegyi régiókban (nevezetesen 1 500 m magasság felett) található vizek, ahol az alacsony hőmérséklet miatt nehéz hatékony biológiai tisztítást alkalmazni;

b) mélytengeri vizek az 150 000 LE alatti terhelésű olyan agglomerációkból származó településiszennyvíz-kibocsátás esetében, amely agglomerációk az EUMSZ 349. cikkének értelmében vett, olyan kevésbé lakott legkülső régiókban találhatók, amelyekben a terület domborzati és földrajzi viszonyai miatt nehéz hatékony biológiai tisztítást alkalmazni; vagy

c) a legalább 1 000 LE, de 2 000 LE alatti terhelésű kis agglomerációk esetében olyan, hideg éghajlatú régiókban található települési szennyvíz, ahol az alacsony hőmérséklet miatt nehéz hatékony biológiai tisztítást alkalmazni, amennyiben a befolyó ponton az átlagos negyedéves vízhőmérséklet nem éri el a 6° C-ot.

Az első albekezdés alkalmazásának feltétele, hogy az érintett tagállam részletes tanulmányokkal igazolja a Bizottság felé, hogy az említett kibocsátások nem gyakorolnak káros hatást a környezetre és az emberi egészségre, és nem akadályozzák meg, hogy a befogadó vizek megfeleljenek a vonatkozó minőségi célkitűzéseknek és a más releváns uniós jog vonatkozó rendelkezéseinek.

(5) Az LE-ben kifejezett terhelést az év során a települési szennyvíztisztító telepre belépő maximális heti átlagterhelés alapján kell kiszámítani, figyelmen kívül hagyva a rendkívüli, például heves esőzés következtében előálló időjárási helyzeteket.

7. cikk

Harmadlagos kezelés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a legalább 150 000 LE terhelést jelentő települési szennyvizet kezelő és 2025. január 1-én harmadlagos kezelést nem alkalmazó települési szennyvíztisztító telepek kibocsátása – a befogadó vizekbe történő kibocsátás előtt – a következő időpontokra megfeleljen a harmadlagos kezelésre vonatkozó releváns követelményeknek, összhangban az I. melléklet B. részével és 2. táblázatával:

a) az említett települési szennyvíztisztító telepek 30 %-ának kibocsátása tekintetében 2033. december 31-re;

b) az említett települési szennyvíztisztító telepek 70 %-ának kibocsátása tekintetében 2036. december 31-re;

A tagállamok biztosítják, hogy a legalább 150 000 LE terhelést jelentő települési szennyvizet kezelő települési szennyvíztisztító telepek összes kibocsátása – a befogadó vizekbe történő kibocsátás előtt – 2039. december 31-re megfeleljen az I. melléklet B. részében és 2. táblázatában foglalt, a harmadlagos kezelésre vonatkozó releváns követelményeknek.

(2) A tagállamok 2027. december 31-ig elkészítik és nyilvánosságra hozzák a területükön található, eutrofizációra érzékeny területek jegyzékét. E jegyzékben tájékoztatást adnak arról, hogy az adott területek foszfor- vagy nitrogénérzékenyek, illetve foszfor- és nitrogénérzékenyek-e. Az említett jegyzéket 2033. december 31-től kezdődően hatévente aktualizálják.

Az első albekezdésben említett jegyzéknek tartalmaznia kell a II. mellékletben meghatározott területeket.

Az első albekezdésben meghatározott követelmény nem alkalmazandó, ha egy tagállam a teljes területén harmadlagos kezelést alkalmaz az (5) bekezdéssel összhangban.

(3) Az (1) bekezdés sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációkból származó települési szennyvizet kezelő települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásai – a(2) bekezdésben említett jegyzékben szereplő területekre történő kibocsátás előtt – a következő időpontokra megfeleljenek az I. melléklet B. részében és 2. táblázatában foglalt, a harmadlagos kezelésre vonatkozó releváns követelményeknek:

a) az említett agglomerációk 20 %-a tekintetében 2033. december 31-re;

b) az említett agglomerációk 40 %-a tekintetében 2036. december 31-re;

c) az említett agglomerációk 60 %-a tekintetében 2039. december 31-re;

d) az említett agglomerációk mindegyike tekintetében 2045. december 31-re.

(4) A tagállamok legfeljebb nyolc évvel eltérhetnek a (3) bekezdés d) pontjában említett határidőtől, feltéve, hogy:

a) 2025. január 1-én az érintett agglomerációk legalább 50 %-a nem alkalmaz a 91/271/EGK irányelvben meghatározott követelményekkel összhangban lévő harmadlagos kezelést, vagy nem felel meg az említett irányelv I. mellékletének B. részében és 2. táblázatában szereplő követelményeknek; és

b) a 23. cikk (2) bekezdése alapján benyújtott első nemzeti végrehajtási program tartalmazza a következőket:

i. a (3) bekezdésben említett azon agglomerációk száma, amelyek 2025. január 1-én nem alkalmaznak a 91/271/EGK irányelvben meghatározott követelményekkel összhangban lévő harmadlagos kezelést, vagy nem felelnek meg az említett irányelv I. mellékletének B. részében és 2. táblázatában szereplő követelményeknek;

ii. egy olyan terv, amely részletezi az ahhoz szükséges beruházásokat, hogy az említett agglomerációk a meghosszabbított határidőn belül elérjék a teljes megfelelést; és

iii. a (3) bekezdés d) pontjában említett határidő meghosszabbítását indokoló műszaki vagy gazdasági okok.

Az e bekezdésben említett határidő meghosszabbítása csak az első albekezdésben említett feltételek teljesülése esetén léphet hatályba. Amennyiben az említett feltételek 2028. július 31-ig nem teljesülnek, a Bizottság értesíti a tagállamokat. A legalább150 000 LE terhelést kezelő települési szennyvíztisztító telepeknek azonban be kell tartaniuk az (1) bekezdésben meghatározott határidőket.

(5) Az (1) és (3) bekezdésben említett településiszennyvíz-kibocsátásoknak meg kell felelniük az I. melléklet B. részében és 2. táblázatában foglalt releváns követelményeknek, összhangban az I. melléklet C. részében megállapított monitoring- és eredményértékelési módszerekkel. A minták éves átlagának az I. melléklet 2. táblázatában említett minden egyes paraméter tekintetében meg kell felelniük az említett táblázatban meghatározott, releváns paraméter-határértékeknek.

(6) Azon települési szennyvíztisztító telepekre, amelyek építés alatt vagy a harmadlagos kezelés tekintetében jelentős felújítás alatt állnak, vagy amelyeket 2020. december 31. után, de 2025. január 1. előtt helyeztek üzembe, a nitrogénre vonatkozó paraméterhez kapcsolódó, e cikkben említett követelmények alkalmazását legkésőbb az (1) és (3) bekezdésben meghatározott határidőktől számított öt éven belül meg kell kezdeni.

(7) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 27. cikkben említett eljárásnak megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az I. melléklet C. részének módosítása céljából annak érdekében, hogy a harmadlagos kezeléssel kapcsolatos monitoring- és eredményértékelési módszereket a tudományos és műszaki fejlődéshez igazítsa.

(8) A (3) és az (5) bekezdéstől eltérve a tagállamok dönthetnek úgy, hogy a (3) és az (5) bekezdésben szereplő követelményeket nem kell alkalmazni a (2) bekezdésben említett jegyzékben szereplő területek valamelyikén található valamely egyedi települési szennyvíztisztító telepre, ha igazolható, hogy az ezen a területen lévő összes települési szennyvíztisztító telepről származó teljes terhelés minimális csökkentési százaléka:

a) 2025. január 1-től legalább az összes foszfortartalom 75 %-a és legalább az összes nitrogéntartalom 75 %-a;

b) 2039. december 31-re az összes foszfortartalom 82,5 %-a és az összes nitrogéntartalom 80 %-a;

c) 2045. december 31-re az összes foszfortartalom 87,5 %-a és az összes nitrogéntartalom 82,5 %-a.

(9) A (2) bekezdésben említett jegyzékben szereplő, eutrofizációra érzékeny területek valamelyikének vízgyűjtő területére történő, a legalább10 000 LE terhelésű települési szennyvíztisztító telepekről származó kibocsátásokra szintén alkalmazni kell a (3), az (5) és a (8) bekezdést.

(10) A tagállamok biztosítják, hogy a (2) bekezdésben említett jegyzékbe a jegyzék ugyanezen bekezdésben előírt rendszeres aktualizálását követően felvett területek valamelyikén található települési szennyvíztisztító telepek kibocsátása a jegyzékbe vételtől számított hét éven belül megfeleljen a (3) és az (5) bekezdésben meghatározott követelményeknek.

(11) Amennyiben azon települési szennyvíztisztító telepek száma, amelyeket az (1) és a (3) bekezdésben említett célkitűzések nemzeti szintű teljesítése érdekében korszerűsíteni kell, nem egész szám, a települési szennyvíztisztító telepek számát a legközelebbi egész számra kell kerekíteni. Két egész számtól való egyenlő távolság esetén a számot lefelé kell kerekíteni.

8. cikk

Negyedleges kezelés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a legalább 150 000 LE terhelést jelentő települési szennyvizet kezelő települési szennyvíztisztító telepekről származó kibocsátások – a befogadó vizekbe történő kibocsátás előtt – a következő időpontokra megfeleljenek a negyedleges kezelésre vonatkozóan az I. melléklet B. részében és 3. táblázatában meghatározott releváns követelményeknek, összhangban az I. melléklet C. részében megállapított monitoring- és eredményértékelési módszerekkel:

a) az említett települési szennyvíztisztító telepek 20 %-ának kibocsátása tekintetében 2033. december 31-re;

b) az említett települési szennyvíztisztító telepek 60 %-ának kibocsátása tekintetében 2039. december 31-re;

c) az említett települési szennyvíztisztító telepek minden kibocsátása tekintetében 2045. december 31-re.

Az I. melléklet 3. táblázatában szereplő paraméter-határértékeknek nem megfelelő minták megengedett maximális számát az I. melléklet C. része és 4. táblázata határozza meg.

(2) 2030. december 31-ig a tagállamok összeállítják az országuk területén található azon területek jegyzékét, ahol a települési szennyvíztisztító telepekről származó mikroszennyező anyagok koncentrációja vagy felhalmozódása kockázatot jelent a környezetre vagy az emberi egészségre. A tagállamok 2033-ban, majd ezt követően hatévente felülvizsgálják és szükség esetén aktualizálják az említett jegyzéket.

Az első albekezdésben említett jegyzéknek a következő területeket kell tartalmaznia:

a) az emberi fogyasztásra szánt víz kivételi pontjainak az (EU) 2020/2184 irányelv 8. cikke (2) bekezdésének a) pontjával összhangban jellemzett vízgyűjtő területei, kivéve, ha az említett irányelv 8. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti kockázatértékelés arra utal, hogy a települési szennyvíztisztító telepekből származó mikroszennyezőanyag-kibocsátás nem jelent olyan potenciális kockázatot, amely a vízminőség olyan mértékű romlását okozhatja, hogy az kockázatot jelenthet az emberi egészségre;

b) a 2006/7/EK irányelv hatálya alá tartozó fürdővizek, kivéve, ha az említett irányelv 6. cikkében és III. mellékletében említett fürdővízprofil azt mutatja, hogy a települési szennyvízből származó mikroszennyezőanyag-kibocsátás nem érint fürdővizeket, és nem károsítja a fürdőzők egészségét;

c) azok a területek, ahol az 1380/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ([37]) 4. cikke 25. pontjában meghatározottak szerinti akvakultúra-tevékenységekre kerül sor, kivéve, ha az illetékes nemzeti hatóságok meggyőződtek arról, hogy a települési szennyvízből származó mikroszennyezőanyag-kibocsátás nem érinti a végső termék formában lévő élelmiszerek biztonságosságát.

Az első albekezdésben említett jegyzéknek tartalmaznia kell továbbá a következő területeket is, azon kockázatok értékelése alapján, amelyeket a települési szennyvízben jelen lévő mikroszennyező anyagok kibocsátása jelent a környezetre vagy az emberi egészségre:

a) a 2000/60/EK irányelv 2. cikke 5. pontjában meghatározottak szerinti tavak;

b) a 2000/60/EK irányelv 2. cikke 4. pontjában meghatározottak szerinti vízfolyások vagy egyéb olyan vízáramok, amelyek esetében a hígítási arány 10 alatt van;

c) azok a területek, ahol a 2000/60/EK, a 2006/118/EK és a 2008/105/EK irányelvben meghatározott követelmények teljesítéséhez további kezelésre van szükség;

d) a 92/43/EGK tanácsi irányelv ([38]) 1. cikkének l) pontjában meghatározottak szerinti különleges természetmegőrzési területek és a 2009/147/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([39]) 4. cikke (1) bekezdésének negyedik albekezdése szerint különleges védelmi területté minősített területek, amelyek a Natura 2000 ökológiai hálózat részei;

e) a 2000/60/EK irányelv 2. cikke 7. pontjában meghatározottak szerinti parti tengervizek;

([37]) Az Európai Parlament és a Tanács 1380/2013/EU rendelete (2013. december 11.) a közös halászati politikáról, az 1954/2003/EK és az 1224/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2371/2002/EK és a 639/2004/EK tanácsi rendelet és a 2004/585/EK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 354., 2013.12.28., 22. o.).

([38]) A Tanács 92/43/EGK irányelve (1992. május 21.) a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről (HL L 206., 1992.7.22., 7. o.).

([39]) Az Európai Parlament és a Tanács 2009/147/EK irányelve (2009. november 30.) a vadon élő madarak védelméről (HL L 20., 2010.1.26., 7. o.)

f) a 2000/60/EK irányelv 2. cikke 6. pontjában meghatározottak szerinti átmeneti vizek;

g) a 2008/56/EK irányelv 3. cikke 1. pontjában meghatározottak szerinti tengervizek.

A harmadik albekezdésben említett kockázatértékelést kérésre közölni kell a Bizottsággal.

(3) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a (2) bekezdés harmadik albekezdésében említett kockázatértékelés formátumának és az e kockázatértékeléshez alkalmazandó módszernek a meghatározása céljából végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

(4) Az (1) bekezdés sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a legalább10 000 LE terhelésű agglomerációkból származó településiszennyvíz-kibocsátások – a (2) bekezdésben említett jegyzékben szereplő területekre történő kibocsátás előtt – a következő időpontokra megfeleljenek az I. melléklet B. részében és 3. táblázatában a negyedleges kezelésre vonatkozóan megfogalmazott releváns követelményeknek, összhangban az I. melléklet C. részében megállapított monitoring- és eredményértékelési módszerekkel:

a) az említett agglomerációk 10 %-a tekintetében 2033. december 31-re;

b) az említett agglomerációk 30 %-a tekintetében 2036. december 31-re;

c) az említett agglomerációk 60 %-a tekintetében 2039. december 31-re;

d) az említett agglomerációk 100 %-a tekintetében 2045. december 31-re.

Az I. melléklet 3. táblázatában szereplő paraméter-határértékeknek nem megfelelő minták megengedett maximális számát az I. melléklet C. része és 4. táblázata határozza meg.

A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 27. cikkben említett eljárásnak megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az I. melléklet C. részének annak érdekében történő módosítása céljából, hogy a negyedleges kezeléssel kapcsolatos monitoring- és eredményértékelési módszereket a tudományos és műszaki fejlődéshez igazítsa.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a (2) bekezdésben említett jegyzékbe a jegyzék ugyanezen bekezdésben előírt valamely rendszeres aktualizálását követően felvett területek valamelyikén található települési szennyvíztisztító telepekről kibocsátott települési szennyvíz az említett jegyzékbe vételtől számított hét éven belül, de legkésőbb a (4) bekezdésben meghatározott határidőkön belül megfeleljen a (4) bekezdésben, valamint az I. melléklet B. részében és 3. táblázatában meghatározott követelményeknek.

(6) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el az I. melléklet 3. táblázatában meghatározott mutatók települési szennyvízben való jelenlétének és mennyiségének mérésére a tagállamok által alkalmazandó monitoring- és mintavételi módszerek meghatározása céljából. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

(7) Amennyiben azon települési szennyvíztisztító telepek száma, amelyeket az (1) bekezdés első albekezdésének a) és b) pontjában említett célkitűzések nemzeti szintű teljesítése érdekében korszerűsíteni kell, nem egész szám, a települési szennyvíztisztító telepek számát a legközelebbi egész számra kell kerekíteni. Két egész számtól való egyenlő távolság esetén a számot lefelé kell kerekíteni.

(8) E cikk egyéb rendelkezéseinek sérelme nélkül, annak biztosítása érdekében, hogy a kezelt települési szennyvíz újrafelhasználása biztonságos legyen a környezetre és az emberi egészségre nézve, a tagállamok adott esetben biztosítják, hogy az újrafelhasznált vagy újrafelhasználni tervezett települési szennyvizet az I. melléklet B. részében és 3. táblázatában a negyedleges kezelésre vonatkozóan meghatározott követelményekkel összhangban kezeljék. A tagállamok biztosítják, hogy a kezelt települési szennyvíz mezőgazdasági célokra történő újrafelhasználása esetén figyelembe veszik az (EU) 2020/741 rendelet alapján elvégzett kockázatértékelések eredményét.

9. cikk

Kiterjesztett gyártói felelősség

(1) A tagállamok intézkedéseket hoznak annak biztosítására, hogy a III. mellékletben felsorolt termékek bármelyikét forgalomba hozó gyártók 2028. december 31-re kiterjesztett gyártói felelősséggel tartozzanak.

Ezeknek az intézkedéseknek biztosítaniuk kell, hogy az említett gyártók fedezzék a következőket:

a) a 8. cikkben meghatározott követelményeknek való megfelelés teljes költségének legalább 80 %-a, beleértve a települési szennyvíznek az általuk forgalomba hozott termékekből és e termékek maradványaiból származó mikroszennyező anyagok eltávolítása céljából történő negyedleges kezelésébe való beruházásokat és a negyedleges kezelés üzemeltetési költségeit, valamint a 21. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett mikroszennyező anyagok monitorozásának költségeit;

b) a forgalomba hozott termékekre vonatkozó adatok gyűjtésének és ellenőrzésének költségei; valamint

c) a kiterjesztett gyártói felelősségük gyakorlásához szükséges egyéb költségek.

(2) A tagállamok mentesítik a gyártókat az (1) bekezdés szerinti kiterjesztett gyártói felelősségük alól, ha a gyártók igazolni tudják a következők bármelyikét:

a) az általuk az uniós piacon forgalomba hozott termékekben található anyagok mennyisége nem éri el az évi 1 tonnát;

b) az általuk forgalomba hozott termékekben található anyagok a szennyvízben biológiailag gyorsan lebonthatóak vagy a termékek életciklusának végén nem keletkeznek belőlük a szennyvízbe kerülő mikroszennyező anyagok.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett gyártók együttesen, a 10. cikkben meghatározott minimumkövetelményeknek megfelelő szervezeten keresztül gyakorolják kiterjesztett gyártói felelősségüket.

A tagállamok gondoskodnak a következőkről:

a) az említett gyártók kötelesek legyenek évente egyszer a gyártói felelősségi szervezetek rendelkezésére bocsátani a következőket:

   i. a III. mellékletben felsorolt azon termékekben található anyagok éves mennyisége, amelyeket szakmai tevékenységük keretében hoznak forgalomba;

   ii. információk arról, hogy az i. pontban említett termékekben található anyagok a települési szennyvízben mennyire veszélyesek, valamint életciklusuk végén biológiailag mennyire bonthatók le;

   iii. adott esetben a (2) bekezdéssel összhangban mentesített termékek jegyzéke;

b) az említett gyártók a kiterjesztett gyártói felelősségükből eredő költségek fedezése érdekében kötelesek legyenek pénzügyi hozzájárulást fizetni a gyártói felelősségi szervezeteknek;

c) a b) pontban említett, az egyes gyártók által fizetendő hozzájárulás a forgalomba hozott termékekben található anyagok települési szennyvízbe kerülő mennyisége és veszélyessége alapján kerüljön meghatározásra;

d) a gyártói felelősségi szervezeteket évente független auditnak vessék alá pénzgazdálkodásuk tekintetében, beleértve az (1) bekezdésben említett költségek fedezésére való képességüket, az a) pont alapján gyűjtött információk minőségét és megfelelőségét, valamint a b) pont alapján beszedett hozzájárulások megfelelőségét;

e) megtegyék az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy a fogyasztók tájékoztatást kapjanak a hulladékképződés megelőzésére irányuló intézkedésekről, a visszavételi és gyűjtési rendszerekről, valamint a III. mellékletben felsorolt termékek nem megfelelő hulladékártalmatlanítási módjainak, továbbá az ilyen termékek helytelen és túlzott használatának a települési szennyvíz gyűjtésére, kezelésére és kibocsátására gyakorolt hatásáról.

(4) A tagállamok gondoskodnak a következőkről:

a) az összes érintett szereplő, köztük az (1) bekezdésben említett gyártók, a gyártói felelősségi szervezetek, a települési szennyvíztisztító telepek magán- vagy közszférabeli üzemeltetői és az illetékes helyi hatóságok szerepének és felelősségének egyértelmű meghatározása;

b) a 8. cikk (1), (4) és (5) bekezdésében meghatározott követelményeknek és határidőknek, valamint a kiterjesztett gyártói felelősség végrehajtása szempontjából relevánsnak ítélt bármely más mennyiségi vagy minőségi célkitűzésnek való megfelelés érdekében a települési szennyvíz kezelésére vonatkozó célkitűzések meghatározása;

c) működő jelentéstételi rendszer a gyártók által forgalomba hozott, az (1) bekezdésben említett termékekre vonatkozó adatok, a települési szennyvíz negyedleges kezelésére vonatkozó adatok, valamint e bekezdés b) pontjának alkalmazása szempontjából releváns egyéb adatok gyűjtésére;

d) az e cikkben és a 10. cikkben foglalt követelmények teljesítése érdekében az illetékes hatóságok rendszeresen kommunikáljanak és osszák meg a szükséges adatokat más releváns illetékes hatóságokkal.

(5) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el a (2) bekezdés b) pontjában meghatározott feltételnek megfelelő termékek meghatározott kategóriáira, valamint e termékek biológiai lebonthatóságára, vagy veszélyességére történő egységes alkalmazására vonatkozó részletes kritériumok megállapítása céljából. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni legkésőbb 2027. december 31-ig.

10. cikk

A gyártói felelősségi szervezetekre vonatkozó minimumkövetelmények

(1) A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 9. cikk (3) bekezdése alapján létrehozott gyártói felelősségi szervezetek:

a) egyértelműen meghatározott földrajzi lefedettséggel rendelkezzenek, amely összhangban van a 8. cikkben meghatározott követelményekkel;

b) rendelkezzenek a gyártók kiterjesztett gyártói felelősségből eredő kötelezettségeinek teljesítéséhez szükséges pénzügyi és szervezeti eszközökkel, beleértve a települési szennyvíz 8. cikkel összhangban történő negyedleges kezelésének folyamatosságát minden körülmények között biztosító pénzügyi garanciákat is;

c) nyilvánosan hozzáférhetővé tegyék a következőkkel kapcsolatos információkat:

i. tulajdonosi körük és tagjaik;

ii. a gyártók által fizetett pénzügyi hozzájárulás a 9. cikk (3) bekezdése második albekezdésének c) pontjában említett követelményekkel összhangban;

iii. az általuk évente végzett tevékenységek, beleértve a pénzügyi eszközök felhasználásának módjára vonatkozó egyértelmű információkat is.

A tagállamok biztosítják, hogy az említett intézkedések magukban foglaljanak egy nemzeti elismerési eljárást, amely a gyártói felelősségi szervezetek tényleges létrehozását és működésének megkezdését megelőzően tanúsítja, hogy megfelelnek az e bekezdésben meghatározott követelményeknek.

A nyilvánosság részére történő, e cikk szerinti információszolgáltatás nem érinti az üzleti adatok bizalmasságának a vonatkozó uniós és nemzeti joggal összhangban történő tiszteletben tartását.

(2) A tagállamok megfelelő monitoring és végrehajtási keretet hoznak létre annak biztosítása érdekében, hogy a gyártói felelősségi szervezetek átlátható módon teljesítsék kötelezettségeiket, hogy a gyártói felelősségi szervezetek pénzügyi eszközei megfelelően kerüljenek felhasználásra, és hogy a kiterjesztett gyártói felelősséggel rendelkező valamennyi szereplő megbízható adatokat jelentsen az illetékes hatóságoknak és kérésre a gyártói felelősségi szervezeteknek.

(3) Amennyiben egy tagállam területén több gyártói felelősségi szervezet működik, az érintett tagállam legalább egy, magánérdekektől független szervet jelöl ki a 9. cikk végrehajtásának felügyeletére, vagy egy hatóságot bíz meg ezzel.

(4) A tagállam biztosítja, hogy a más tagállam vagy harmadik ország területén letelepedett, de az említett tagállamnak a piacán termékeket forgalomba hozó gyártók:

a) kijelöljenek egy, e tagállamnak a területén letelepedett jogi vagy természetes személyt mint meghatalmazott képviselőt a kiterjesztett gyártói felelősségi kötelezettségek e tagállam területén történő teljesítése céljából; vagy

b) az a) pontban említettekkel egyenértékű intézkedéseket hozzanak.

(5) Annak biztosítása érdekében, hogy a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer végrehajtása – különösen a költségek és a hasznok szempontjából – a lehető legoptimálisabb legyen, a tagállamok rendszeres párbeszédeket szerveznek a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer végrehajtásáról. Ez magában foglalhatja az illetékes hatóságok által többek között az alábbiak céljából meghozandó intézkedések azonosítására irányuló támogatást:

a) a mikroszennyező anyagok által jelentett terhelés csökkentése a forrásnál; és

b) a negyedleges kezelés legmegfelelőbb technológiáinak meghatározása.

A tagállamok biztosítják, hogy az említett párbeszédbe bevonják a kiterjesztett gyártói felelősség végrehajtásában részt vevő érintett érdekelt feleket és adott esetben az érdekelt felek szövetségeit, beleértve a gyártókat és forgalmazókat, a gyártói felelősségi szervezeteket, a települési szennyvíztisztító telepek magán- vagy közszférabeli üzemeltetőit, a helyi hatóságokat és a civil társadalmi szervezeteket.

(6) 2025. január 1-ig a Bizottság gondoskodik a 9. és az e cikk végrehajtásával kapcsolatos információk, tapasztalatok és legjobb gyakorlatok tagállamok közötti cseréjének megszervezéséről, különösen a következőkre vonatkozóan:

a) a gyártói felelősségi szervezetek létrehozásának, elismerésének és működésének ellenőrzésére irányuló intézkedések;

b) az annak ellenőrzésére irányuló intézkedések, hogy a gyártók megfelelnek-e az ezen irányelvben meghatározott kötelezettségeiknek;

c) az alábbiak hatékony végrehajtása:

i. a 9. cikk (1) bekezdésében említett költségek fedezése; és

ii. a gyártók hozzájárulásának a gyártói felelősségi szervezet általi kiszámítására vonatkozó, a 9. cikk (3) bekezdésének c) pontjában említett módszerek ellenőrzése;

d) a 9. cikk (2) bekezdése szerinti mentesítések;

e) a 9. cikk és e cikk hatékony végrehajtásával kapcsolatos bármely egyéb kérdés;

f) a 9. cikkben említett követelmények alkalmazásának lehetséges hatásai az uniós piacon forgalomba hozott gyógyszerek hozzáférhetőségére, rendelkezésre állására és megfizethetőségére.

A Bizottság közzéteszi az ezekkel és a más releváns szempontokkal kapcsolatos információk, tapasztalatok és legjobb gyakorlatok cseréjének eredményeit, és adott esetben ajánlásokat vagy iránymutatásokat – vagy mindkettőt – nyújt a tagállamok számára.

(7) A Bizottság a tagállamok által szolgáltatott információk alapján összeállítja és rendszeresen aktualizálja a gyártók által a 9. cikk (2) bekezdése alapján a tagállamokhoz benyújtott, mentesítés iránti kérelmek jegyzékét. Ezt a jegyzéket kérésre a tagállamok illetékes hatóságai rendelkezésére kell bocsátani.

11. cikk

Energiasemlegesség

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az üzemelő települési szennyvíztisztító telepek és gyűjtőrendszerek esetében négyévente az (EU) 2023/1791 irányelv 2. cikkének 32. pontjában meghatározottak szerinti energetikai auditra kerüljön sor. Ezen auditok magukban foglalják az energiafelhasználás csökkentésére és a megújuló energia felhasználásának és előállításának az ÜHG-kibocsátás csökkentése melletti növelésére irányuló költséghatékony intézkedésekben rejlő lehetőségek azonosítását, különös tekintettel a biogáztermeléssel, vagy a hulladékhő visszanyerésével és a helyszínen, vagy pedig központi energiaellátás keretében történő felhasználásával kapcsolatos potenciál azonosítására és kihasználására. Az első energetikai auditokat a következők szerint kell elvégezni:

a) a legalább100 000 LE terhelést kezelő települési szennyvíztisztító telepek és az azokhoz csatlakozó gyűjtőrendszerek esetében 2028. december 31-ig;

b) a legalább 10 000 LE, de 100 000 LE alatti terhelést kezelő települési szennyvíztisztító telepek és az azokhoz kapcsolódó csatlakozó gyűjtőrendszerek esetében 2032. december 31-ig.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a legalább10 000 LE terhelést kezelő települési szennyvíztisztító telepek tulajdonosai vagy üzemeltetői által vagy nevében a helyszínen vagy azon kívül, az (EU) 2018/2001 irányelv 2. cikkének 1. pontjában meghatározottak szerinti megújuló energiaforrásokból előállított energia teljes éves mennyisége – függetlenül attól, hogy az említett telepek tulajdonosai vagy üzemeltetői a szennyvíztisztító telepen, vagy azon kívül használják-e fel az említett energiát – nemzeti szinten legalább a következőkkel legyen egyenértékű:

a) 2030. december 31-re az ilyen telepek által felhasznált energia teljes éves mennyiségének 20 %-a;

b) 2035. december 31-re az ilyen telepek által felhasznált energia teljes éves mennyiségének 40 %-a;

c) 2040. december 31-re az ilyen telepek által felhasznált energia teljes éves mennyiségének 70 %-a;

d) 2045. december 31-re az ilyen telepek által felhasznált energia teljes éves mennyiségének 100 %-a.

A települési szennyvíztisztító telep tulajdonosai vagy üzemeltetői által vagy nevében előállított megújuló energiának nem képezi részét a megvásárolt megújuló energia.

(3) A (2) bekezdéstől eltérve, amennyiben egy tagállam annak ellenére nem teljesíti a (2) bekezdés d) pontjában említett célkitűzést, hogy végrehajtott minden energiahatékonysági intézkedést és a megújuló energia előállításának növeléséhez szükséges minden – különösen az (1) bekezdésben említett energetikai auditok során azonosított – intézkedést, a tagállamok kivételesen megengedhetik nem fosszilis tüzelőanyag-forrásokból előállított energia vásárlását. Az említett vásárlásokat a nem fosszilis tüzelőanyagokból előállított energia esetében a (2) bekezdés d) pontjában említett célkitűzéshez viszonyítva 35 %-ra kell korlátozni.

(4) A (2) bekezdéstől eltérve, amennyiben egy tagállam annak ellenére nem teljesíti a (2) bekezdés c) pontjában említett célkitűzést, hogy végrehajtott minden energiahatékonysági intézkedést, és a megújuló energia előállításának növelésére irányuló minden – különösen az (1) bekezdésben említett energetikai auditok során azonosított –intézkedést, a tagállamok kivételesen megengedhetik nem fosszilis tüzelőanyag-forrásokból előállított energia vásárlását. Az említett vásárlásokat a (2) bekezdés c) pontjában említett célkitűzés legfeljebb 5 százalékpontjára kell korlátozni. Az említett eltérés csak olyan tagállamok számára biztosítható, amelyek 2040. december 31-ig igazolni tudják, hogy a (3) bekezdésben említett 35 %-nyi, nem fosszilis tüzelőanyagból előállított külső energiát szükséges megvásárolni a (2) bekezdés d) pontjában említett célkitűzés eléréséhez, figyelembe véve minden energiahatékonysági intézkedést, és a megújuló energia előállításának növeléséhez szükséges minden – különösen az (1) bekezdésben említett energetikai auditok során azonosított – intézkedést.

(5) A Bizottság végrehajtási jogi aktust fogadhat el az annak értékelésére szolgáló módszerek meghatározására, hogy teljesültek-e a (2) bekezdésben foglalt célkitűzések. Ezt a végrehajtási jogi aktust a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

12. cikk

Nemzetközi együttműködés

(1) A környezetvédelmi vonatkozású vízügyi kérdésekről szóló vonatkozó hatályos nemzetközi megállapodások vagy rendelkezések sérelme nélkül, ha az egyik tagállam fennhatósága alá eső területen lévő vizekre egy másik tagállam vagy egy harmadik ország településiszennyvíz-kibocsátása kedvezőtlen hatással van, az a tagállam, amelynek vizei érintettek, tájékoztatja a másik tagállamot vagy a harmadik országot és a Bizottságot a releváns tényekről.

Ezt a tájékoztatást azonnal meg kell tenni, ha a szennyezés jelentős hatással lehet az alvízi víztestekre. A valamely másik tagállamban az egészségre vagy a környezetre hatással lévő kibocsátás esetében az a tagállam, amelynek területén a kibocsátás történt, biztosítja, hogy a másik tagállam illetékes hatósága és a Bizottság haladéktalanul tájékoztatást kapjon.

(2) A tagállamok a másik tagállamtól az (1) bekezdéssel összhangban kapott értesítést követően – az esemény típusának, jelentőségének és lehetséges következményeinek megfelelően – időben válaszolnak egymásnak.

Az érintett tagállamok az érintett vizek védelme céljából együttműködnek a kérdéses kibocsátás azonosítása és a forrásnál megteendő intézkedések megtétele érdekében, hogy biztosítsák az ezen irányelvnek való megfelelést.

(3) Az érintett tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az (1) bekezdésben említett bármely együttműködésről. A Bizottság az érintett tagállamok kérésére részt vesz az ilyen együttműködésben.

13. cikk

Helyi éghajlati viszonyok

A tagállamok biztosítják, hogy a 6., 7., és 8. cikkben meghatározott követelmények kielégítése érdekében épített települési szennyvíztisztító telepek úgy legyenek megtervezve, megépítve, működtetve és karbantartva, hogy a szokásos helyi éghajlati viszonyok mindegyike mellett megfelelő teljesítményt biztosítsanak. Az (EU) 2022/2557 irányelv 13. cikkének (1) bekezdése alapján hozott intézkedések sérelme nélkül, a települési szennyvíztisztító telepek és a gyűjtőrendszerek tervezésekor, megépítésekor és üzemeltetésekor értékelni kell és figyelembe kell venni a terhelés évszakoktól függő változásait, valamint az éghajlatváltozással szembeni sérülékenységet.

14. cikk

A nem háztartási szennyvíz kibocsátása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nem háztartási szennyvíz gyűjtőrendszerekbe és a települési szennyvíztisztító telepekre történő bevezetése az illetékes hatóság, vagy az erre felhatalmazott testület általi előzetes szabályozáshoz vagy egyedi engedélyhez, vagy mindkettőhöz legyen kötve.

Amennyiben a gyűjtőrendszerekbe és települési szennyvíztisztító telepekre történő kibocsátásra vonatkozóan egyedi engedélyt adnak, a tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóság:

a) az említett egyedi engedélyek megadása előtt konzultáljon azon gyűjtőrendszerek és települési szennyvíztisztító telepek üzemeltetőivel, amelyekbe a nem háztartási szennyvizet kibocsátják, és tájékoztassa őket;

b) lehetővé tegye a nem háztartási szennyvíz-kibocsátásokat fogadó gyűjtőrendszerek és települési szennyvíztisztító telepek üzemeltetői számára, hogy kérésre betekintsenek a vízgyűjtő területükre vonatkozó említett egyedi engedélyekbe, lehetőleg azok megadását megelőzően;

Amennyiben a gyűjtőrendszerekbe és a települési szennyvíztisztító telepekre történő kibocsátásra vonatkozóan előzetes szabályozást fogadnak el, a tagállamok biztosítják, hogy az említett szabályozás elfogadása előtt konzultációra kerüljön sor azon gyűjtőrendszerek és települési szennyvíztisztító telepek üzemeltetőivel, amely rendszerekbe, illetve telepekre a nem háztartási szennyvizet kibocsátják.

(2) Az (1) bekezdésben említett előzetes szabályozásnak és egyedi engedélyeknek biztosítaniuk kell, hogy:

a) az egyéb uniós jogban – többek között a 2000/60/EK és a 2008/105/EK irányelvben – meghatározott vízminőségi követelmények teljesüljenek, valamint hogy adott esetben monitorozzák a nem háztartási szennyvíz releváns kibocsátásainak minőségét és mennyiségét, és különösen azt, hogy a települési szennyvíztisztító telepről kibocsátott szennyezőanyag-terhelés ne vezessen a befogadó víztest állapotának romlásához, és ne akadályozza, hogy e víztest a 2000/60/EK irányelv 4. cikkében meghatározott célkitűzésekkel összhangban elérje az említett állapotot;

b) a kibocsátott szennyező anyagok ne akadályozzák a települési szennyvíztisztító telep működését, valamint ne károsítsák a gyűjtőrendszereket, a települési szennyvíztisztító telepeket vagy a kapcsolódó berendezéseket, és ne korlátozzák az erőforrások visszanyerésével kapcsolatos bármely kapacitást, beleértve a kezelt víz újrafelhasználását, valamint tápanyagoknak vagy más anyagoknak a települési szennyvízből vagy az iszapból való visszanyerését;

c) a kibocsátott szennyező anyagok ne károsítsák a gyűjtőrendszereken és a települési szennyvíztisztító telepeken dolgozó személyzet egészségét;

d) a települési szennyvíztisztító telep tervezése és felszereltsége biztosítsa a kibocsátott szennyező anyagok csökkentését;

e) amennyiben egy települési szennyvíztisztító telep a 2010/75/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ([40]) 4. cikkében említett engedéllyel rendelkező létesítmény kibocsátásait kezeli, az említett létesítmény kibocsátásaiból származó szennyezőanyag-terhelés ne haladja meg azt a szennyezőanyag-terhelést, mint amelyet a létesítményből történő közvetlen és az ezen irányelvvel összhangban alkalmazandó kibocsátási határértékeknek megfelelő kibocsátások jelentenének.

A tagállamok biztosítják, hogy a nem háztartási szennyvíz olyan gyűjtőrendszerekbe és települési szennyvíztelepekre történő kibocsátása esetében, amelyekből a kibocsátás emberi fogyasztásra szánt víz kivételi pontjainak vízgyűjtő területeire kerül, ne adjanak egyedi engedélyt, illetve semmilyen előzetes szabályozás ne engedje meg a nem háztartási szennyvíz ilyen kibocsátását az (EU) 2020/2184 irányelv 8. cikkében említett, az emberi fogyasztásra szánt víz kivételi pontjainak vízgyűjtő területeire vonatkozó kockázatértékelés és kockázatkezelés, valamint az említett cikk alapján hozott kockázatkezelési intézkedések figyelembe vétele nélkül.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok vagy az erre felhatalmazott testületek megtegyék a megfelelő intézkedéseket – beleértve az (1) bekezdésben említett előzetes szabályozás és egyedi engedélyek felülvizsgálatát és szükség esetén visszavonását is – annak érdekében, hogy azonosítsák, megelőzzék és a lehető legnagyobb mértékben csökkentsék a nem háztartási szennyvíz e cikk (1) bekezdésében említett szennyezési forrásait, amennyiben a következő helyzetek bármelyike fennáll:

([40]) Az Európai Parlament és a Tanács 2010/75/EU irányelve (2010. november 24.) az ipari és az állattartással összefüggő kibocsátásokról (a környezetszennyezés integrált megelőzése és csökkentése) (HL L 334., 2010.12.17., 17. o.).

a) a 21. cikk (3) bekezdése szerinti monitoring alatt álló települési szennyvíztisztító telep befolyó és kibocsátási pontjainál szennyező anyagokat azonosítottak;

b) a települési szennyvíz kezeléséből származó iszap felhasználásra kerül a 86/278/EGK tanácsi irányelvvel [41] összhangban;

c) a kezelt települési szennyvíz újrafelhasználásra kerül az (EU) 2020/741 rendelettel összhangban, vagy újrafelhasználásra kerül mezőgazdasági alkalmazástól eltérő célokra;

d) a befogadó vizeket az (EU) 2020/2184 irányelv 2. cikkének 1. pontjában meghatározott, emberi fogyasztásra szánt víz kinyerésére használják;

e) a gyűjtőrendszerbe vagy a települési szennyvíztisztító telepre kibocsátott háztartási szennyvíz szennyezettsége kockázatot jelent a rendszer vagy a telep működésére nézve.

(4) Az (1) bekezdésben említett előzetes szabályozásnak és egyedi engedélyeknek meg kell felelniük a (2) bekezdésben meghatározott követelményeknek. A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 27. cikkben említett eljárásnak megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a (2) bekezdésben említett követelmények módosítására vonatkozóan annak érdekében, hogy azokat a környezetvédelem területén elért műszaki és tudományos fejlődéshez igazítsa.

(5) Az (1) bekezdésben említett egyedi engedélyeket legalább tízévente felül kell vizsgálni és szükség esetén módosítani kell.

A (1) bekezdésben említett előzetes szabályozást rendszeres időközönként felül kell vizsgálni, és szükség esetén módosítani kell.

Ha a nem háztartási szennyvíz, a települési szennyvíztisztító telep vagy a befogadó víztest jellemzői jelentősen megváltoznak, az egyedi engedélyeket felül kell vizsgálni, és az említett változásokhoz kell igazítani.

15. cikk

A víz újrafelhasználása és a települési szennyvíz kibocsátása

(1) A tagállamok adott esetben szisztematikusan előmozdítják az összes települési szennyvíztisztító telepen kezelt szennyvíz valamennyi megfelelő célra történő újrafelhasználását, különösen a vízhiánnyal küzdő területeken. A kezelt szennyvíz újrafelhasználására nyíló potenciált olyan módon kell értékelni, amely figyelembe veszi a 2000/60/EK irányelv alapján kidolgozott vízgyűjtő-gazdálkodási terveket (a továbbiakban: a vízgyűjtő-gazdálkodási tervek), valamint az (EU) 2020/741 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése szerinti tagállami határozatokat. A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a kezelt települési szennyvíz újrafelhasználásra kerül, vagy ha annak újrafelhasználását tervezik, az ne veszélyeztesse a befogadó vizek ökológiai vízigényét, és ne legyen káros hatással a környezetre vagy az emberi egészségre. Amennyiben a kezelt szennyvíz mezőgazdasági öntözés céljából kerül újrafelhasználásra, annak meg kell felelnie az (EU) 2020/741 rendelet követelményeinek. Amennyiben tagállami szinten rendelkezésre állnak az alkalmazkodóképes vízgazdálkodásra vonatkozó stratégiák, azokban mérlegelni kell a kezelt szennyvíz újrafelhasználásának előmozdítására és a magára az újrafelhasználásra vonatkozó intézkedéseket.

Amennyiben a kezelt települési szennyvíz mezőgazdasági öntözés céljából kerül újrafelhasználásra, a tagállamok eltérhetnek az I. melléklet B. részében és 2. táblázatában a harmadlagos kezelésre vonatkozóan meghatározott követelményektől a kezelt települési szennyvíz azon hányada tekintetében, amelyet kizárólag mezőgazdasági öntözés céljára való újrafelhasználásra szánnak, amennyiben a következők mindegyike igazolható:

a) a szennyvíz újrafelhasznált hányadának tápanyagtartalma nem haladja meg az öntözni kívánt növények tápanyagszükségletét;

b) nem áll fenn – különösen az ugyanazon vízgyűjtő területen található vizek eutrofizációjával kapcsolatos – környezeti kockázat;

c) nem áll fenn az emberi egészséget érintő kockázat, különös tekintettel a kórokozókra;

d) a települési szennyvíztisztító telep elegendő kapacitással rendelkezik a települési szennyvíz kezelésére és tárolására, a települési szennyvizet befogadó vizekbe kerülő olyan kibocsátás elkerülése érdekében, amely nem felel meg az I. melléklet B. részében és 2. táblázatában meghatározott követelményeknek az I. melléklet C. részében meghatározott monitoring- és eredményértékelési módszerekkel összhangban.

[41] A Tanács 86/278/EGK irányelve (1986. június 12.) a szennyvíziszap mezőgazdasági felhasználása során a környezet és különösen a talaj védelméről (HL L 181., 1986.7.4., 6. o.).

(2) A tagállamok biztosítják legalább azt, hogy a legalább 1 000 LE terhelésű települési szennyvíztisztító telepekről történő minden kibocsátásra előzetes szabályozás vagy egyedi engedélyek – vagy mindkettő – vonatkozzanak. Az ilyen szabályozás elfogadása során, és az ilyen engedélyek megadásakor biztosítani kell az I. melléklet B. részében meghatározott követelmények teljesülését.

(3) A (2) bekezdésben említett előzetes szabályozást és egyedi engedélyeket legalább tízévente felül kell vizsgálni és szükség esetén módosítani kell. Annak biztosítása érdekében, hogy továbbra is teljesüljenek az I. melléklet B. részében meghatározott követelmények, az egyedi engedélyek rendelkezéseit aktualizálni kell azokban az esetekben, amikor a befolyó települési szennyvizek jellemzői, vagy a települési szennyvíztisztító telep kibocsátásának vagy a befogadó víztestnek a jellemzői jelentősen megváltoznak.

(4) A tagállamok megtesznek minden ahhoz szükséges intézkedést, hogy a települési szennyvíz összegyűjtésére és kezelésére szolgáló infrastruktúrájukat hozzáigazítsák a megnövekedett háztartásiszennyvíz-terheléshez, beleértve szükség esetén új infrastruktúra építését is.

Az első albekezdésben meghatározott intézkedések meghozatala során úgy kell tekinteni, hogy a tagállamok megfelelnek a 2000/60/EK irányelv 4. cikkében meghatározott környezeti célkitűzéseknek, ha a következő feltételek mindegyike teljesül:

a) a települési szennyvíztisztító telepeknek a megnövekedett háztartásiszennyvíz-terhelés vagy az egyébként kezeletlen háztartási szennyvízzel való terhelés kezelése céljából történő építése vagy bővítése ezen irányelvvel összhangban előzetes engedélyhez kötött;

b) az a) pontban említett települési szennyvíztisztító telep előnyei a műszaki megvalósíthatóság vagy az aránytalanul nagy költségek miatt nem érhetők el más olyan eszközökkel – ideértve a települési szennyvíztisztító telepeken alternatív kibocsátási pontok kialakításának megfontolását is –, amelyek hozzájárulnának a 2000/60/EK irányelv 4. cikkében meghatározott környezeti célkitűzések eléréséhez;

c) minden műszakilag megvalósítható mérséklő intézkedést meghoznak a települési szennyvíztisztító telep érintett víztestekre gyakorolt negatív hatásainak minimalizálása érdekében, és ezeket az intézkedéseket az ezen irányelv 14. cikkében és az ebben a cikkben említett egyedi engedélyek meghatározzák; az említett intézkedéseknek – amennyiben szükséges – a háztartásiszennyvíz-terhelés növekedése előtt alkalmazottnál szigorúbb kezelési követelményeket kell magukban foglalniuk az ezen irányelv I. melléklete B. részének 6. pontjában említett irányelvek követelményeinek való megfelelés érdekében;

d) minden műszakilag megvalósítható mérséklő intézkedést végrehajtanak annak érdekében, hogy a lehető legkisebbre csökkenjen az ugyanazon víztestekben hasonló terhelést okozó egyéb tevékenységek negatív hatása.

Amennyiben valamely felszíni víztest esetében az állapotromlás megelőzése vagy a 2000/60/EK irányelv 4. cikkében meghatározott környezeti célkitűzések elérése az a) pont szerinti engedély megadása miatt hiúsul meg, a vízgyűjtő-gazdálkodási tervekben kifejezetten meg kell jelölni az említett egyedi engedélyt és indokolással kell szolgálni a második albekezdésben említett feltételekkel kapcsolatban.

16. cikk

Biológiailag lebontható nem háztartási szennyvíz

(1) A tagállamok az érintett iparág jellegének megfelelő követelményeket állapítanak meg a biológiailag lebontható nem háztartási szennyvíz kibocsátására vonatkozóan, amely követelmények legalább az I. melléklet B. részében meghatározott követelményekkel azonos szintű védelmet biztosítanak a környezet számára.

(2) Az (1) bekezdésben említett követelményeket a következő feltételek teljesülése esetén kell alkalmazni:

a) a szennyvíz olyan, legalább 4 000 LE terhelést kezelő telepekről származik, amelyek a IV. mellékletben felsorolt ipari szektorokhoz tartoznak, és amelyek a 2010/75/EU irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységek egyikét sem végzik; és

b) a befogadó vizekbe történő kibocsátást megelőzően a szennyvíz nem kerül települési szennyvíztisztító telepre (a továbbiakban: közvetlen kibocsátás).

17. cikk

A települési szennyvízzel kapcsolatos felügyelet

(1) A tagállamok a közegészségügyért felelős illetékes hatóságok és a települési szennyvízkezelésért felelős illetékes hatóságok közötti együttműködésre és koordinációra szolgáló nemzeti rendszert hoznak létre a következők tekintetében:

a) figyelembe véve többek között az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ (ECDC), az Egészségügyi Szükséghelyzet-felkészültségi és -reagálási Hatóság (HERA) és az Egészségügyi Világszervezet (WHO) rendelkezésre álló ajánlásait,azon releváns közegészségügyi paraméterek meghatározása, amelyeket legalább a települési szennyvíztisztító telepek befolyó pontjainál monitorozni kell —, amelyek például a következők:

i. SARS-CoV-2 vírus és annak variánsai;

ii. poliovírus;

iii. influenzavírus;

iv. újonnan megjelenő kórokozók;

v. minden egyéb olyan közegészségügyi paraméter, amelyet az illetékes hatóságok a monitoring szempontjából relevánsnak tartanak;

b) a szerepek, felelősségi körök és költségek egyértelmű elosztása az üzemeltetők és a releváns illetékes hatóságok között, többek között a mintavétellel és az elemzéssel kapcsolatban;

c) a települési szennyvízből való mintavétel helyének, valamint a mintavétel és az elemzés gyakoriságának meghatározása minden egyes, az a) ponttal összhangban azonosított közegészségügyi paraméter esetében, tehát tekintettel a rendelkezésre álló egészségügyi adatokra és a közegészségügyi adatigényre, valamint adott esetben a helyi járványügyi helyzetekre;

d) a monitoring eredményeinek megfelelő és időben történő, valamint a személyes adatok védelmére vonatkozó hatályos jognak megfelelő közlésének megszervezése a közegészségügyért felelős illetékes hatóságok, valamint adott esetben az (EU) 2020/2184 irányelv 8. cikke végrehajtásának elősegítése érdekében az ivóvízért felelős illetékes hatóságok, továbbá az uniós platformok felé, amennyiben rendelkezésre állnak ilyen platformok.

(2) Amennyiben egy tagállam közegészségügyért felelős illetékes hatósága közegészségügyi szükséghelyzetet hirdet ki, a releváns közegészségügyi paramétereket – amennyiben azok megtalálhatók a települési szennyvízben – monitorozni kell a tagállami lakosság eloszlását tükröző reprezentatív településiszennyvízmintában. Az említett monitorozást addig kell folytatni, amíg az illetékes hatóság bejelenti, hogy a közegészségügyi szükséghelyzet megszűnt, vagy hosszabb ideig, ha az említett illetékes hatóság más célból hasznosnak ítéli.

Annak megállapításához, hogy fennáll-e közegészségügyi szükséghelyzet, az illetékes hatóság figyelembe veszi a Bizottságnak az (EU) 2022/2371 rendelet 23. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott határozatait, az ECDC értékeléseit és a WHO-nak a Nemzetközi Egészségügyi Rendszabályokkal összhangban hozott határozatait.

(3) A legalább 100 000 LE terhelésű agglomerációk esetében a tagállamok a második albekezdésben említett végrehajtási jogi aktus elfogadásának napjától számított második év utolsó napjára biztosítják az antimikrobiális rezisztencia monitorozását a települési szennyvízben.

A Bizottság 2026. július 2-ig végrehajtási jogi aktusokat fogad el a mintavétel minimális gyakorisága, valamint a települési szennyvíz antimikrobiális rezisztenciájának mérésére szolgáló harmonizált módszertan meghatározása érdekében, figyelembe véve legalább a nemzeti közegészségügyi hatóságoktól és az antimikrobiális rezisztencia monitoringjáért felelős hatóságoktól származó minden rendelkezésre álló adatot. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

(4) Az e cikkben említett monitoring eredményeiről a 22. cikk (1) bekezdése h) pontjának megfelelően jelentést kell tenni.

18. cikk

Kockázatértékelés és -kezelés

(1) A tagállamok 2027. december 31-ig, a szezonális hatásokat és a szélsőséges eseményeket figyelembe véve azonosítják és értékelik a települési szennyvíz kibocsátásának a környezetre és az emberi egészségre jelentett kockázatait, és legalább a következőkkel kapcsolatos kockázatokat:

a) az (EU) 2020/2184 irányelv 2. cikke 1. pontjában meghatározottak szerinti emberi fogyasztásra szánt víz kinyerésére használt víztestek minősége;

b) a 2006/7/EK irányelv hatálya alá tartozó fürdővizek minősége;

c) azon víztestek minősége, amelyekben az 1380/2013/EU rendelet 4. cikke 25. pontjának fogalommeghatározása szerinti akvakultúra-tevékenységekre kerül sor;

d) a befogadó felszín alatti víztestnek a 2000/60/EK irányelv 2. cikkének 19. pontjában meghatározottak szerinti állapota, valamint a befogadó felszín alatti víztestre vonatkozóan az említett irányelv 4. cikkében meghatározottak szerinti minden egyéb környezetvédelmi célkitűzés;

e) a tengeri környezetnek a 2008/56/EK irányelv 3. cikke 5. pontjában meghatározottak szerinti állapota;

f) a befogadó felszíni víztestnek a 2000/60/EK irányelv 2. cikke 17. pontjában meghatározottak szerinti állapota, valamint a befogadó felszíni víztestre vonatkozóan az említett irányelv 4. cikkében meghatározottak szerinti minden egyéb környezetvédelmi célkitűzés.

(2) Amennyiben az (1) bekezdéssel összhangban kockázatokat azonosítottak, a tagállamok megfelelő intézkedéseket fogadnak el azok kezelésére, beleértve adott esetben a következő intézkedéseket:

a) a 14. cikk (3) bekezdésében említett intézkedések kiegészítéseként további intézkedések meghozatala a települési szennyvíz szennyezettségének a forrásnál történő megelőzése és csökkentése érdekében, amennyiben erre a befogadó víztest vízminőségének védelme érdekében szükség van;

b) a 3. cikkel összhangban gyűjtőrendszerek létrehozása az 1 000 LE alatti terhelésű agglomerációk esetében;

c) a 6. cikkel összhangban másodlagos kezelés alkalmazása az 1 000 LE alatti terhelésű agglomerációk települési szennyvizeinek kibocsátására;

d) a 7. cikkel összhangban harmadlagos kezelés alkalmazása a 10 000 LE alatti terhelésű agglomerációk települési szennyvizeinek kibocsátására;

e) a 8. cikkel összhangban negyedleges kezelés alkalmazása a 10 000 LE alatti terhelésű agglomerációk települési szennyvizeinek kibocsátására, különösen amikor a települési szennyvíz kibocsátása emberi fogyasztásra szánt víz kinyerésére használt víztestekbe, fürdővízbe, vagy olyan víztestekbe történik, ahol akvakultúra-tevékenységekre kerül sor, továbbá amikor a kezelt települési szennyvizet mezőgazdasági célokra újrafelhasználják;

f) az 5. cikkel összhangban integrált települési szennyvízgazdálkodási tervek kidolgozása a 10 000 LE alatti terhelésű agglomerációkra vonatkozóan, valamint az V. mellékletben említett intézkedések elfogadása;

g) az összegyűjtött települési szennyvíz kezelése tekintetében az I. melléklet B. részében meghatározott követelményeknél szigorúbb követelmények alkalmazása.

(3) Az e cikk (1) bekezdésével összhangban elvégzett kockázatazonosítást a vízgyűjtő-gazdálkodási tervek felülvizsgálatára vonatkozó ütemezésnek megfelelően hatévente felül kell vizsgálni, 2033. december 31-étől kezdve. A megfelelő vízgyűjtő-gazdálkodási tervekbe és a 23. cikkben említett nemzeti végrehajtási programokba bele kell foglalni az azonosított kockázatok összefoglalóját, az e cikk (2) bekezdésével összhangban elfogadott intézkedések leírásával együtt, és azt kérésre közölni kell a Bizottsággal. Ezt az összefoglalót a nyilvánosság számára elérhetővé kell tenni.

19. cikk

A szanitációhoz való hozzáférés

A szubszidiaritás és az arányosság elvének sérelme nélkül és a szanitációval kapcsolatos helyi és regionális szempontok és körülmények figyelembevételével a tagállamok minden szükséges intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy biztosítsák a szanitációhoz való hozzáférést mindenki számára, különösen a kiszolgáltatott és marginalizált csoportok számára.

A tagállamok ebből a célból 2029. január 12-ig:

a) azonosítják a szanitációs létesítményekhez való hozzáféréssel nem vagy csak korlátozottan rendelkező személyeket, különös figyelmet fordítva a kiszolgáltatott és marginalizált csoportokra, valamint megindokolják a hozzáférés hiányát;

b) felmérik a szanitációs létesítményekhez való hozzáférés javításának lehetőségeit az említett személyek tekintetében;

c) minden legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációban ösztönzik, hogy a közterületeken elegendő számú, ingyenesen és – különösen a nők számára – biztonságosan hozzáférhető szanitációs létesítmény kerüljön létrehozásra, és gondoskodnak a nyilvánosság e létesítményekről való megfelelő tájékoztatásáról.

d) minden legalább 5 000 LE terhelésű agglomerációban ösztönzik az illetékes hatóságokat, hogy a középületekben – különösen a közigazgatási célú épületekben – elegendő számú ingyenes szanitációs létesítményt bocsássanak rendelkezésre;

e) ösztönzik, hogy az éttermekben, üzletekben és hasonló, a nyilvánosság előtt nyitott magánterületeken található szanitációs létesítményeket mindenki számára rendelkezésre bocsássák, ingyenesen vagy alacsony szolgáltatási díj ellenében.

20. cikk

Az iszap hasznosítása és az erőforrások visszanyerése

(1) A tagállamok ösztönzik az értékes erőforrások visszanyerését, és megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az iszapgazdálkodás megfeleljen a 2008/98/EK irányelv 4. cikkében előírt hulladékhierarchiának. Az iszapgazdálkodás keretében:

a) maximalizálni kell a megelőzést;

b) elő kell készíteni az erőforrások – különösen a foszfor és a nitrogén – újrahasználatát, újrafeldolgozását, valamint egyéb módon való visszanyerését, figyelembe véve a gazdasági hasznosulás nemzeti vagy helyi szintű lehetőségeit; és

c) minimálisra kell csökkenteni a környezetre és az emberi egészségre gyakorolt káros hatásokat.

(2) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 27. cikkben említett eljárásnak megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el, amelyekben ezen irányelv kiegészítése céljából meghatározza az iszapból és a 15. cikk (1) bekezdésében foglalt eltérés értelmében újrafelhasználásra nem kerülő települési szennyvízből származó foszfor összesített minimális újrafelhasználási és újrafeldolgozási arányát, figyelembe véve a foszfor visszanyerésére rendelkezésre álló technológiákat, erőforrásokat és a visszanyerés gazdasági életképességét, továbbá az iszap foszfortartalmát és a nemzeti piac telítettségének szintjét a más forrásokból származó szerves foszfor tekintetében, biztosítva mindeközben az iszap biztonságos kezelését, valamint a környezetre és az emberi egészségre gyakorolt káros hatások hiányát. A Bizottság 2028. január 2-ig elfogadja az említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat.

21. cikk

Monitoring

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok vagy az erre felhatalmazott testületek monitorozzák:

a) a települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásait az I. melléklet B. részében foglalt követelmények betartásának ellenőrzése érdekében, az I. melléklet C. részében megállapított monitoring- és eredményértékelési módszereknek megfelelően; a monitoringnak ki kell terjednie az I. melléklet B. részében felsorolt paraméterek terhelésére és koncentrációjára;

b) az iszap mennyiségét, összetételét és rendeltetését, figyelembe véve a 86/278/EGK irányelvnek a mezőgazdasági felhasználásra szánt iszapra vonatkozó követelményeit;

c) a 15. cikk (1) bekezdésében említett eltérés hatálya alá tartozó, mezőgazdasági öntözésre újrafelhasznált települési szennyvíz éves és havi mennyiségeit; a mezőgazdasági öntözésre újrafelhasznált településiszennyvíz-hányad tápanyagtartalmát és azon időszakot, amelynek során az említett hányadot újrafelhasználják, összehasonlítva az újrafelhasznált települési szennyvízzel öntözni kívánt növények havi víz- és tápanyagigényével;

d) a legalább 10 000 LE teljesítményű települési szennyvíztisztító telepek által kibocsátott üvegházhatású gázokat, legalább a CO_2, N_2O és CH_4 tekintetében, elemzés, számítások vagy adott esetben modellezés útján;

e) a legalább 10 000 LE terhelést kezelő települési szennyvíztisztító telepek tulajdonosai vagy az ilyen telepek üzemeltetői által felhasznált és előállított energiát, függetlenül attól, hogy azt a helyszínen vagy azon kívül használják-e fel vagy állították-e elő, összhangban a 11. cikk (2) bekezdésében említett követelményekkel, valamint a 11. cikk (3) és (4) bekezdésében említett eltérések alapján vásárolt energiát.

(2) A tagállamok az 5. cikk (1) és (3) bekezdésében említett agglomerációk esetében biztosítják, hogy az illetékes hatóságok, az erre felhatalmazott testületek szervek, vagy a gyűjtőrendszer üzemeltetői a releváns pontokon elvégezzék a víztestekbe kerülő csapadékvíz-túlfolyások és az elválasztott rendszerekből származó települési csapadékvíz-lefolyásokból eredő kibocsátások reprezentatív monitorozását az I. melléklet 1. táblázatában és adott esetben 2. táblázatában felsorolt paraméterek koncentrációjának és terhelésének, valamint a mikroműanyag- és a releváns szennyezőanyag-tartalomnak a becslése érdekében. A tagállamok adott esetben felhasználhatják az említett monitorozás eredményeit modellezés céljára.

(3) A tagállamok valamennyi, legalább10 000 LE terhelésű agglomeráció esetében biztosítják, hogy az illetékes hatóságok vagy az erre felhatalmazott testületek a települési szennyvíztisztító telepek befolyó és kibocsátási pontjainál monitorozzák a következő elemek települési szennyvízben mérhető koncentrációját és terhelését:

a) a települési szennyvízben valószínűsíthetően megtalálható, a következőkben felsorolt szennyező anyagok:

   i. a 2000/60/EK irányelv VIII. és X. melléklete, a 2008/105/EK irányelv I. melléklete, a 2006/118/EK irányelv I. melléklete és a 2006/118/EK irányelv II. mellékletének B. része;

   ii. a 2455/2001/EK európai parlamenti és tanácsi határozat ([42]) melléklete;

   iii. a 166/2006/EK rendelet II. melléklete;

   iv. a 86/278/EGK irányelv I. és II. melléklete;

b) az (EU) 2020/2184 irányelv III. mellékletének B. részében felsorolt paraméterek, amennyiben a települési szennyvizet az említett irányelv 8. cikkében említett vízgyűjtő területre bocsátják ki; melynek alapján a tagállamok perfluor- és polifluor-alkil vegyületek (a továbbiakban: PFA vegyületek) esetében dönthetnek úgy, hogy az „összes PFA vegyület” és a „PFA vegyületek összege” paraméterek közül csak az egyiket, vagy mindkettőt alkalmazzák, amennyiben rendelkezésre áll egy módszertan az (5) bekezdésben említett végrehajtási jogi aktussal összhangban;

c) a 2006/7/EK irányelv I. mellékletében felsorolt paraméterek, amennyiben a fürdési idény alatt a települési szennyvíztisztító telepekről származó kibocsátások közvetlenül a fürdővizekbe kerülnek, ami akadályozhatja a 2006/7/EK irányelvnek való megfelelést;

d) mikroműanyagok jelenléte;

Az a) és b) pontban említett szennyező anyagok és paraméterek kizárhatók az e bekezdésben említett monitorozásból, amennyiben – többek között a monitoringeredmények alapján – igazolható, hogy nincsenek jelen a települési szennyvízben.

A tagállamok valamennyi, legalább 10 000 LE terhelésű agglomeráció esetében biztosítják, hogy az illetékes hatóságok vagy az erre felhatalmazott testületek adott esetben monitorozzák a mikroműanyagok iszapban való jelenlétét, különösen akkor, ha azt a mezőgazdaságban újrafelhasználják.

Az e bekezdésben említett monitorozást a következő gyakorisággal kell végezni:

a) a legalább 150 000 LE terhelésű agglomerációk esetében évente legalább két minta, amelyek között legfeljebb 6 hónap telhet el;

b) a 10 000 LE és 150 000 LE közötti terhelésű agglomerációk esetében kétévente legalább egy minta.

([42]) Az Európai Parlament és a Tanács 2455/2001/EK határozata (2001. november 20.) a vízpolitika területén az elsőbbségi anyagok jegyzékének megállapításáról és a 2000/60/EK irányelv módosításáról (HL L 331., 2001.12.15., 1. o.).

Ez a monitorozási gyakoriság a következő években a felére csökkenthető, ha az e bekezdésben említett szennyező anyagokra vonatkozó monitoring eredményei három egymást követő mintában a 2008/105/EK irányelv alapján alkalmazandó környezetminőségi előírások szintje alatt vannak. A monitorozás gyakoriságát legalább évente felül kell vizsgálni.

(4) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el annak érdekében, hogy módszertanokat határozzon meg a települési szennyvíztisztító telepekből származó közvetlen és közvetett ÜHG-kibocsátás, valamint a települési szennyvízben és iszapban található mikroműanyagok mérésére, becslésére, valamint modellezésére. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat 2027. július 2-ig, a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

(5) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogad el annak érdekében, hogy módszertant határozzon meg az „összes PFA vegyület” és a „PFA vegyületek összege” mutatók települési szennyvízben való mérésére. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat 2027. január 2-ig, a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

(6) A tagállamok jelentése alapján a Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el annak érdekében, hogy meghatározza a települési szennyvízben valószínűsíthetően megtalálható releváns szennyező anyagok minimumjegyzékét, és módszertant dolgozzon ki a települési szennyvízben valószínűsíthetően megtalálható releváns szennyező anyagok azonosítására, figyelembe véve a helyi körülményeket és a vonatkozó uniós jog alapján elvégzett kockázatértékelést, valamint az e cikk (3) bekezdésének második albekezdésében bizonyos szennyező anyagok kizárásának felülvizsgálatára vonatkozóan meghatározott kritériumokat és a felülvizsgálat gyakoriságát. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

22. cikk

A végrehajtás monitorozásával kapcsolatos tájékoztatás

(1) A tagállamok az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA) segítségével:

a) 2028. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely tartalmazza a 21. cikkel összhangban gyűjtött információkat, többek között a 21. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett paraméterekről, valamint az I. melléklet C. részében megállapított megfelelési kritériumok tekintetében végzett vizsgálatok eredményeiről, majd ezt követően évente frissítik az említett adatkészletet;

b) 2028. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely feltünteti a 3. cikkel összhangban összegyűjtött és kezelt települési szennyvíz százalékos arányát, majd ezt követően évente frissítik az említett adatkészletet;

c) 2028. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely információkat tartalmaz a 4. cikk (5) bekezdésének végrehajtásáról és a 2 000 LE feletti terhelésű agglomerációk egyedi rendszerekben kezelt településiszennyvíz-terhelésének százalékos arányáról, majd ezt követően évente frissítik az említett adatkészletet;

d) 2028. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely információkat tartalmaz a begyűjtött minták számáról és az I. melléklet C. részével összhangban vett azon minták számáról, amelyek nem feleltek meg a paramétereknek, majd ezt követően évente frissítik az említett adatkészletet;

e) 2029. január 12-ig adatkészletet állítanak össze, amely információkat tartalmaz a 19. cikk a), b) és c) pontjával összhangban a szanitációhoz való hozzáférés javítása érdekében hozott intézkedésekről, beleértve az arra vonatkozó információkat, hogy a legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációkban a lakosság mekkora aránya rendelkezik hozzáféréssel szanitációs létesítményekhez és szolgáltatásokhoz, majd ezt követően hatévente frissítik az említett adatkészletet;

f) 2030. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely információkat tartalmaz minden egyes legalább 10 000 LE teljesítményű települési szennyvíztisztító telep tekintetében az ÜHG-kibocsátásról a különböző gázok szerinti bontásban, valamint az egyes említett települési szennyvíztisztító telepek által felhasznált összes energiáról és az általuk előállított megújuló energia teljes mennyiségéről, továbbá számítást tartalmaz a 11. cikk (2) bekezdésében meghatározott célértékek teljesítésének százalékos arányáról, a nem fosszilis tüzelőanyag-forrásokból vásárolt energia százalékos arányáról, mellékelve – ha rendelkezésre áll – a 11. cikk (3) bekezdésében említett eltérés alkalmazása esetén a felhasznált nem fosszilis tüzelőanyag-források különböző típusok szerinti bontását, majd ezt követően évente frissítik az említett adatkészletet;

g) 2030. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely információkat tartalmaz az V. melléklet 3. pontjával összhangban hozott intézkedésekről, majd ezt követően évente frissítik az említett adatkészletet;

h) 2030. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely tartalmazza a 17. cikk (1) és (3) bekezdésében említett monitorozás eredményeit, majd ezt követően évente frissítik az említett adatkészletet;

i) 2030. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely tartalmazza az eutrofizációra érzékenyként azonosított területek jegyzékét, majd ezt követően a 7. cikk (2) bekezdésével összhangban frissítik az említett adatkészletet;

j) 2030. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely tartalmazza az olyan területként azonosított területek jegyzékét, ahol a mikroszennyező anyagok koncentrációja vagy felhalmozódása kockázatot jelent a környezetre vagy az emberi egészségre, majd ezt követően a 8. cikk (2) bekezdésével összhangban frissítik az említett adatkészletet;

k) biomédium használata esetén 2030 december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely tartalmazza a használt biomédium típusát, valamint a biomédiumot használó települési szennyvíztisztító telepek által a környezetbe jutás elkerülése érdekében hozott intézkedések rövid leírását, majd ezt követően ötévente frissítik az említett adatkészletet;

l) 2030. december 31-ig adatkészletet állítanak össze, amely tartalmazza a 21. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett monitoring eredményeit a 15. cikk (1) bekezdésében említett, a kezelt települési szennyvíz újrafelhasznált hányadával öntözni kívánt növények havi víz- és tápanyagigényének összehasonlításával együtt, majd ezt követően évente frissítik az említett adatkészletet.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a Bizottság és az EEA hozzáféréssel rendelkezzen az (1) bekezdésben említett adatkészletekhez.

(3) A tagállamok által a 166/2006/EK rendelet 5. cikkével összhangban jelentett információkat figyelembe kell venni az e cikkben előírt jelentéstétel során azon szennyező anyagok tekintetében, amelyek összefüggenek a települési szennyvízzel.

Az e cikk (1) bekezdésében említett információk tekintetében az EEA a 166/2006/EK rendelet alapján létrehozott Európai Szennyezőanyag-kibocsátási és -szállítási Nyilvántartáson keresztül hozzáférést biztosít a nyilvánosság számára a releváns adatokhoz.

(4) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el, amelyekben meghatározza az (1) bekezdéssel összhangban szolgáltatandó információk formátumát. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében, 2028. december 31-ig kell elfogadni az (1) bekezdés e), f), g), h), j), k) és l) pontjában említett információk tekintetében.

A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el az (1) bekezdés a), b), c), d) és i) pontjával összhangban szolgáltatandó információk formátumának meghatározása érdekében. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

23. cikk

Nemzeti végrehajtási program

(1) A tagállamok 2028. január 1-ig nemzeti végrehajtási programot dolgoznak ki ezen irányelv végrehajtására.

A program a következőket foglalja magában:

a) a 3–8. cikk végrehajtási szintjének értékelése;

b) az ezen irányelv végrehajtásához szükséges beruházások azonosítása és tervezése minden egyes agglomeráció tekintetében, beleértve az indikatív pénzügyi becslést, és a 10. cikkel összhangban létrehozott gyártói felelősségi szervezetek pénzügyi hozzájárulására vonatkozó becslést, amennyiben az rendelkezésre áll, és e beruházások rangsorolását az agglomeráció mérete és a kezeletlen településiszennyvíz-kibocsátás környezeti hatásának mértéke, valamint a környezetre vagy az emberi egészségre jelentett kapcsolódó kockázatok alapján;

c) a meglévő településiszennyvíz-infrastruktúra – többek között a gyűjtőrendszerek – felújításához, korszerűsítéséhez vagy lecseréléséhez szükséges beruházások becslése az értékcsökkenési ráták, valamint a műszaki és a működési feltételek alapján, az esetleges elszivárgás, a gyűjtőrendszerekbe való esetleges beszivárgás és a műszakilag hibás rákötés miatti befolyás megelőzése érdekében, adott esetben digitális eszközök felhasználásával;

d) a lehetséges állami finanszírozási források azonosítása, vagy legalább jelzése, amennyiben ez a felhasználói díjak kiegészítéséhez szükséges;

e) adott esetben a 6. cikk (3) bekezdése és a 7. cikk (4) bekezdése alapján előírt információk.

A tagállamok továbbra is felhasználhatják a rendelkezésre álló uniós finanszírozást ezen irányelv végrehajtására annak biztosítása érdekében, hogy minden polgár egyenlő mértékben részesüljön a települési szennyvíz hatékony gyűjtésének és kezelésének előnyeiből. A tagállamok emellett megoszthatják egymással legjobb gyakorlataikat azzal kapcsolatban, hogy miként javítható az uniós források felhasználása.

Amennyiben valamely tagállam a nemzeti végrehajtási programja végrehajtása során megállapítja, hogy – a kulturális örökség megőrzésének szükségessége miatt – meghatározott területeken a 3. cikk (2) bekezdésében említett határidő vagy a 6. cikk (3) bekezdésében említett határidő betartása nem lehetséges, vagy egyik határidő betartása sem lehetséges, aktualizálja a nemzeti végrehajtási programját. Az említett aktualizálásnak tartalmaznia kell az érintett területeken található agglomerációk jegyzékét, azt igazoló részletes indokolást, hogy az előírt infrastruktúra megépítése különösen nehéz a kulturális örökség megőrzésének szükségessége miatt, valamint az előírt infrastruktúrának az említett területeken való befejezésének kiigazított ütemtervét. A 3. cikk (2) bekezdésében és a 6. cikk (3) bekezdésében említett határidő-hosszabbításoknak konkrét területekre, és a lehető legrövidebb időre kell vonatkozniuk, és nem haladhatják meg a 8 évet. Az aktualizált nemzeti végrehajtási programot az aktualizálás évében december 31-ig kell benyújtani a Bizottságnak.

(2) A tagállamok 2028. január 1-ig benyújtják a Bizottságnak nemzeti végrehajtási programjukat, kivéve, ha a 21. cikkben említett monitoring eredményei alapján igazolják, hogy megfelelnek a 3–8. cikknek.

(3) A tagállamok legalább hatévente aktualizálják nemzeti végrehajtási programjaikat. Az aktualizált programokat az aktualizálás évében december 31-ig benyújtják a Bizottságnak, kivéve, ha igazolni tudják, hogy megfelelnek a 3–8. cikknek.

(4) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el, annak érdekében, hogy meghatározza a nemzeti végrehajtási programok benyújtásának módszereit és formátumát. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

24. cikk

A nyilvánosság tájékoztatása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a települési szennyvíz összegyűjtésére és kezelésére vonatkozóan minden 1 000 LE feletti terhelésű agglomeráció vagy minden releváns közigazgatási terület tekintetében megfelelő, könnyen elérhető és naprakész információk álljanak a nyilvánosság rendelkezésére online, felhasználóbarát és az igényekre szabott módon. Az információk között szerepelniük kell legalább a VI. mellékletben felsorolt adatoknak.

Az (1) bekezdésben említett információkat indokolt kérésre más úton is rendelkezésre kell bocsátani.

(2) Emellett amennyiben a költségeket vízdíjrendszeren keresztül egészben vagy részben megtérítttetik, a tagállamok biztosítják, hogy a 10 000 LE feletti terhelésű és lehetőleg az 1 000 LE feletti terhelésű agglomerációkban a gyűjtőrendszerekre rákötött valamennyi háztartás rendszeresen, de legalább évente egyszer a lehető legmegfelelőbb és legkönnyebben hozzáférhető formában – például adott esetben a számláján vagy digitális úton, többek között intelligens alkalmazásokon vagy honlapokon keresztül – kérés nélkül megkapja a következő információkat:

a) a települési szennyvíz összegyűjtése és kezelése tekintetében a 3., 4., 6., 7. és 8. cikknek való megfelelésre vonatkozó információk, beleértve a befogadó vizekbe ténylegesen kibocsátott szennyező anyagok összehasonlítását az I. melléklet B. részében és 1., 2. és 3. táblázatában meghatározott határértékekkel; az említett információkat olyan módon kell bemutatni, amely lehetővé teszi a könnyű összehasonlítást, például a megfelelés százalékos arányának formájában;

b) az adott háztartás vagy a bekötött egység tekintetében az összegyűjtött és kezelt települési szennyvíz éves vagy számlázási időszakonként meghatározott mennyisége vagy becsült mennyisége köbméterben, a tendenciákat is feltüntetve, valamint az említett háztartásra vonatkozóan a települési szennyvíz összegyűjtésének és kezelésének ára (literenkénti és köbméterenkénti költség);

c) az adott háztartás tekintetében az összegyűjtött és kezelt települési szennyvíz éves mennyiségének összehasonlítása és az érintett agglomerációban található háztartások átlagos szennyvíz-mennyiségének feltüntetése;

d) az (1) bekezdésben említett online tartalomra mutató link.

Amennyiben az egyéni felhasználásra vonatkozóan nem állnak rendelkezésre információk, a fenti a)–d) pontban említett információkat – felhasználóbarát módon, honlapon vagy intelligens alkalmazáson keresztül – agglomerációs szinten kell rendelkezésre bocsátani.

(3) A Bizottság a 27. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el annak érdekében, hogy módosítsa e cikk (2) bekezdését és a VI. mellékletet oly módon, hogy frissíti a nyilvánosság számára online közzéteendő és a gyűjtőrendszerekhez csatlakozó háztartások rendelkezésére bocsátandó információk körét, hogy e követelményeket hozzáigazítsa a műszaki fejlődéshez és a területen rendelkezésre álló adatokhoz.

(4) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el, amelyekben meghatározza az (1) és (2) bekezdéssel összhangban szolgáltatandó információk formátumát és bemutatásának módjait. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 28. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

25. cikk

Az igazságszolgáltatáshoz való jog

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a releváns nemzeti jogrendszerrel összhangban az érintett nyilvánosság tagjai – amennyiben a következő feltételek közül legalább egy teljesül – felülvizsgálati eljárás bíróság vagy jogszabály által létrehozott, más független és pártatlan testület előtti lefolytatását kérhessék, hogy megtámadják a 6., 7. vagy 8. cikk hatálya alá tartozó határozatok, intézkedések vagy mulasztások anyagi vagy eljárási jogszerűségét:

a) kellő érdekeltséggel rendelkeznek;

b) jogsérelemre hivatkoznak, amennyiben a tagállam közigazgatási eljárásjoga ezt előfeltételként írja elő.

A felülvizsgálati eljárásnak tisztességesnek, méltányosnak és gyorsnak kell lennie, és nem lehet mértéktelenül költséges, továbbá megfelelő és hatékony jogorvoslati mechanizmusokat kell nyújtania, ideértve adott esetben a jogsértés megszüntetésére irányuló jogorvoslatot is.

(2) A felülvizsgálati eljárásban a kereshetőségi jog nem függhet attól, hogy az érintett nyilvánosság tagja milyen szerepet töltött be az ezen irányelv szerinti döntéshozatali eljárások részvételi szakaszában.

(3) A tagállamok meghatározzák, hogy az (1) bekezdésben említett határozatok, cselekmények vagy mulasztások mely szakaszban támadhatók meg.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy az e cikkben említett közigazgatási és bírósági felülvizsgálati eljárásokhoz való hozzáférésről gyakorlati információkat bocsássanak a nyilvánosság rendelkezésére.

26. cikk

Kártérítés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése következtében károsodott az emberi egészség, az érintett személyek jogosultak legyenek arra, hogy az említett kár tekintetében a nemzeti szabályokkal összhangban kártérítést igényelhessenek és kaphassanak a releváns természetes vagy jogi személyektől.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a környezet vagy az emberi egészség védelmét előmozdító és a nemzeti jog szerinti követelményeknek megfelelő nem kormányzati szervezetek –az érintett nyilvánosság részeként – képviselhessék az érintett személyeket. A tagállamok biztosítják, hogy a kárhoz vezető jogsértés miatti kárigényt ne lehessen kétszer –az érintett személyek és az e bekezdésben említett nem kormányzati szervezetek által is – érvényesíteni.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a kártérítési igényekkel kapcsolatos nemzeti szabályokat és eljárásokat úgy alakítsák ki és alkalmazzák, hogy azok ne tegyék lehetetlenné vagy rendkívül nehézzé az (1) bekezdés szerinti jogsértés által okozott kár megtérítéséhez való jog gyakorlását.

(4) A tagállamok az (1) bekezdésben említett kártérítési kereset indítására vonatkozóan elévülési időt állapíthatnak meg. Az elévülési idő nem kezdődhet meg a jogsértés megszűnése előtt, és azelőtt, hogy a kártérítést igénylő személynek tudomása lenne arról, vagy észszerűen elvárható módon tudnia kellene arról, hogy őt a jogsértésből eredő kár érte az (1) bekezdés alapján.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy tájékoztassák a nyilvánosságot a kártérítés igényléséhez való jogukról.

27. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás feltételeit ez a cikk határozza meg.

(2) A Bizottságnak a 7. cikk (7) bekezdésében, a 8. cikk (4) bekezdésében, a 14. cikk (4) bekezdésében, a 20. cikk (2) bekezdésében és a 24. cikk (3) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása ötéves időtartamra szól 2025. január 1-től kezdődő hatállyal. A Bizottság legkésőbb kilenc hónappal az ötéves időtartam letelte előtt jelentést készít a felhatalmazásról. A felhatalmazás hallgatólagosan meghosszabbodik a korábbival megegyező időtartamra, amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács nem ellenzi a meghosszabbítást legkésőbb három hónappal minden egyes időtartam letelte előtt.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 7. cikk (7) bekezdésében, a 8. cikk (4) bekezdésében, a 14. cikk (4) bekezdésében, a 20. cikk (2) bekezdésében és a 24. cikk (3) bekezdésében említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban megállapított elvekkel összhangban konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.

(5) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti arról az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

(6) A 7. cikk (7) bekezdésének, a 8. cikk (4) bekezdésének, a 14. cikk (4) bekezdésének, a 20. cikk (2) bekezdésének és a 24. cikk (3) bekezdésének értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

28. cikk

A bizottsági eljárás

(1) A Bizottságot a 91/271/EGK irányelvvel létrehozott, a települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelvnek a tudományos és műszaki fejlődéshez történő hozzáigazításával és végrehajtásával foglalkozó bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.

(2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

29. cikk

Szankciók

(1) Az (EU) 2024/1203 európai parlamenti és tanácsi irányelv ([43]) szerinti tagállami kötelezettségek sérelme nélkül, a tagállamok megállapítják az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést ezek végrehajtására. Az előírt szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az e cikk alapján megállapított szankciók adott esetben kellően figyelembe vegyék a következőket:

a) a jogsértés jellege, súlyossága és mértéke;

([43]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1203 irányelve (2024. április 11.) a környezet büntetőjog általi védelméről, valamint a 2008/99/EK és a 2009/123/EK irányelv felváltásáról (HL L, 2024/1203, 2024.4.30,, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1203/oj).

b) adott esetben a jogsértés szándékos vagy gondatlan jellege;

c) a jogsértés által érintett lakosság vagy környezet, szem előtt tartva a jogsértés által a környezet és az emberi egészség magas szintű védelmének elérésére irányuló célkitűzésre gyakorolt hatást;

d) a jogsértés ismétlődő vagy egyszeri jellege;

e) a felelősségre vont természetes vagy jogi személy pénzügyi helyzete.

(3) A tagállamok az (1) bekezdésben említett szabályokról és intézkedésekről indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatják a Bizottságot, és tájékoztatják a Bizottságot az e szabályokat és intézkedéseket érintő minden későbbi módosításról.

30. cikk

Értékelés

(1) A Bizottság 2033. december 31-ig és 2040. december 31-ig elvégzi ezen irányelv értékelését, különösen a következő elemek alapján:

a) az ezen irányelv végrehajtása során szerzett tapasztalatok;

b) a 22. cikk (1) bekezdésében említett adatkészletek;

c) releváns tudományos, analitikai és járványügyi adatok, beleértve az Unió által finanszírozott kutatási projektek eredményeit is;

d) a WHO ajánlásai, amennyiben rendelkezésre állnak;

Az említett értékelés tartalmazza legalább a következők elemzését:

a) a 17. cikk (1) bekezdésében említett, a tagállamok által monitorozandó közegészségügyi paraméterek megfelelősége;

b) konkrét közegészségügyi paraméterek kötelező monitorozásának hozzáadott értéke;

c) az, hogy esetleg szükséges-e kiigazítani a kiterjesztett gyártói felelősség hatálya alá tartozó termékek jegyzékét a forgalomba hozott termékek körének alakulása nyomán, a mikroszennyező anyagok települési szennyvízben való jelenlétével, valamint a környezetre és a közegészségre gyakorolt hatásukkal kapcsolatos ismeretek bővülése fényében, valamint a települési szennyvíztisztító telepek befolyó és kibocsátási pontjainál kimutatható mikroszennyező anyagokra vonatkozó új monitoringkötelezettségekből származó adatokra tekintettel, továbbá egy arra vonatkozó elemzést, hogy szükséges-e felülvizsgálni a 9. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett, a kiterjesztett gyártói felelősség alóli mentesítésre vonatkozó feltételt;

d) a vízgazdálkodással kapcsolatos uniós szakpolitikák és jog alakulásának figyelembe vételével a nemzeti célértékeket és intézkedéseket tartalmazó, kötelező nemzeti víz-újrafelhasználási tervek előírásának hozzáadott értéke és helyénvalósága;

e) az energiasemlegességre vonatkozó célkitűzés, az ágazat magasabb szintű energetikai autonómiája műszaki és gazdasági megvalósíthatóságának, valamint környezeti és éghajlati előnyeinek elemzése érdekében;

f) a településiszennyvíz-ágazatból származó közvetlen és közvetett ÜHG-kibocsátás mérésének lehetőségei, beleértve a 21. cikk (1) bekezdésének d) pontjában említettektől eltérő ÜHG- kibocsátást is, valamint a monitoringgal összefüggésben a tényleges mérésekre vonatkozó követelmények megállapításának lehetőségei, figyelembe véve az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület által a településiszennyvíz-ágazat ÜHG-kibocsátások mérésére vonatkozóan meghatározott legújabb módszereket;

g) a tagállamok által a gyártókra vonatkozóan meghatározott és a 9. cikk (1) bekezdésében említett, potenciálisan eltérő hozzájárulási arányoknak a belső piac működésére gyakorolt lehetséges hatásai;

h) az olyan termékekre vonatkozó kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer kidolgozásának megvalósíthatósága és megfelelősége, amelyek a települési szennyvízben PFA-vegyületek és mikroműanyagok megjelenéséhez vezetnek, különösen a települési szennyvíztisztító telepek befolyó és kibocsátási pontjainál mért, a PFA-vegyületekre és mikroműanyagokra vonatkozó, 21. cikkben meghatározott monitoringadatok alapján;

i) az, hogy lehetséges-e a települési szennyvízkezelési ágazat klímasemlegességének elérése, és az ahhoz szükséges idő;

j) annak megvalósíthatósága és helyénvalósága, hogy az iszapból vagy a települési szennyvízből, vagy mindkettőből származó nitrogénre vonatkozóan uniós szintű minimális újrafelhasználási és újrafeldolgozási arányokat állapítsanak meg.

A Bizottság az első albekezdésben említett értékelés fő megállapításairól jelentést terjeszt az Európai Parlament, a Tanács, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság és a Régiók Bizottsága elé, amelyet – amennyiben a Bizottság ezt helyénvalónak ítéli – megfelelő jogalkotási javaslat kísér.

(2) A tagállamok megadják a Bizottságnak az (1) bekezdés második albekezdésében említett jelentés elkészítéséhez szükséges információkat.

31. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság ötévente jelentést terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé ezen irányelv végrehajtásáról. Az említett jelentés alapján a Bizottság korai előrejelzést küldhet azoknak a tagállamoknak, amelyek nem teljesítik, vagy amelyeknél fennáll annak a kockázata, hogy nem teljesítik a 3., az 5., a 6., a 7., a 8. és a 11. cikkben megállapított célkitűzéseket és határidőket.

32. cikk

Hatályon kívül helyezés és átmeneti rendelkezések

(1) Az ezen irányelv VII. mellékletének A. részében felsorolt jogi aktusokkal módosított 91/271/EGK irányelv 2027. augusztus 1-ével hatályát veszti, az ezen irányelv VII. mellékletének B. részében említett irányelveknek a nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket nem érintve.

(2) Mayotte tekintetében ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdését és 6. cikkének (1) bekezdését 2030. december 31-től kell alkalmazni, és ezen irányelv 3. cikkének (2) bekezdését és 6. cikkének (3) bekezdését pedig 2040. december 31-től kell alkalmazni.

A 91/271/EGK irányelv 3. cikke (1a) bekezdésének első franciabekezdését és 4. cikke (1a) bekezdésének első franciabekezdését továbbra is alkalmazni kell 2030. december 30-ig.

(3) A legalább 150 000 LE terhelést kezelő települési szennyvíztisztító telepek által kezelt települési szennyvíz kibocsátására továbbra is a 91/271/EGK irányelv 5. cikkét kell alkalmazni:

a) 2033. december 31-ig azon települési szennyvíztisztító telepek esetében, amelyeknek 2025. január 1-ig nem kell megfelelniük az ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek;

b) 2036. december 31-ig azon települési szennyvíztisztító telepek esetében, amelyeknek 2033. december 31-ig nem kell megfelelniük az ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek;

c) 2039. december 31-ig azon települési szennyvíztisztító telepek esetében, amelyeknek 2036. december 31-ig nem kell megfelelniük az ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek.

Az első albekezdés sérelme nélkül, a legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációkból származó településiszennyvíz-kibocsátásokra továbbra is alkalmazni kell a 91/271/EGK irányelv 5. cikkét:

a) 2033. december 31-ig azon agglomerációk esetében, amelyeknek 2025. január 1-ig nem kell megfelelniük az ezen irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott követelményeknek;

b) 2036. december 31-ig azon agglomerációk esetében, amelyeknek 2033. december 31-ig nem kell megfelelniük az ezen irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott követelményeknek;

c) 2039. december 31-ig azon agglomerációk esetében, amelyeknek 2036. december 31-ig nem kell megfelelniük az ezen irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott követelményeknek;

d) 2045. december 31-ig azon agglomerációk esetében, amelyeknek 2039. december 31-ig nem kell megfelelniük az ezen irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott követelményeknek;

e) 2053. december 31-ig azon agglomerációk esetében, amelyekre az ezen irányelv 7. cikkének (4) bekezdésében említett eltérést kell alkalmazni.

(4) A 91/271/EGK irányelv 7. cikkét 2037. december 30-ig továbbra is alkalmazni kell a 2 000 LE és 10 000 LE közötti terhelésű agglomerációkra, amelyekből 2025. január 1-én a kibocsátás parti tengervizekbe történik és az említett irányelv 7. cikkével összhangban megfelelő kezelést alkalmaznak.

(5) A 91/271/EGK irányelv 6. cikkét 2037. december 30-ig továbbra is alkalmazni kell azokra az agglomerációkra, amelyekből 2025. január 1-én a kibocsátás kevésbé érzékeny területekre történik és az említett irányelv 6. cikkével összhangban enyhébb követelményű kezelést alkalmaznak.

(6) A 91/271/EGK irányelv 15. cikkének (4) bekezdését 2028. december 31-ig kell alkalmazni a tagállamokra.

(7) A 91/271/EGK irányelv 17. cikke és a 2014/431/EU bizottsági végrehajtási határozatot ([44]) 2028. január 1-ig kell alkalmazni a tagállamokra.

(8) A hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozásokat ezen irányelvre való hivatkozásnak kell tekinteni, és a VIII. mellékletben szereplő megfelelési táblázattal összhangban kell értelmezni.

33. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a 2–11.és a 14–26. cikknek, valamint az I., a III., az V. és a VI. mellékletnek legkésőbb 2027. július 31-ig megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A rendelkezésekben utalni kell arra is, hogy a hatályban lévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek az ezen irányelvvel hatályon kívül helyezett irányelvre való hivatkozásait erre az irányelvre történő hivatkozásként kell értelmezni. A hivatkozás és a megfogalmazás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

34. cikk

Hatálybalépés és alkalmazás

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

A 12. és a 13. cikket, valamint a II. és a IV. mellékletet 2027. augusztus 1-től kell alkalmazni.

35. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2024. november 27-én.

az Európai Parlament részéről	*a Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*
R. METSOLA	BÓKA J.

([44]) A Bizottság 2014/431/EU végrehajtási határozata (2014. június 26.) a 91/271/EGK tanácsi irányelv végrehajtását célzó nemzeti programokról szóló jelentéstétel formanyomtatványairól (HL L 197., 2014.7.4., 77. o.).

I. MELLÉKLET

A TELEPÜLÉSI SZENNYVÍZRE VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

A. rész

Gyűjtőrendszerek

A gyűjtőrendszereknél figyelembe kell venni a települési szennyvízkezelés követelményeit.

A gyűjtőrendszerek kialakítását, megépítését és karbantartását a legjobb műszaki ismeretek alapján kell végezni, túlzott költségek okozása nélkül, különösen a következők tekintetében:

— a települési szennyvíz mennyisége és összetétele,

— a településiszennyvíz-elszivárgásoknak, valamint a gyűjtőrendszerekbe való beszivárgás és a műszakilag hibás rákötés miatti befolyás megelőzése,

— a befogadó vizek csapadékvíz-túlfolyás okozta szennyezésének korlátozása, figyelemmel az 5. cikkben és az V. mellékletben foglalt releváns követelményekre.

B. rész

Kibocsátás a települési szennyvíztisztító telepekről a befogadó vizekbe

1. A települési szennyvíztisztító telepeket úgy kell tervezni vagy átalakítani, hogy reprezentatív mintákat lehessen venni a befolyó szennyvízből és az elfolyó kezelt szennyvízből, mielőtt azt a befogadó vizekbe bocsátanák.

2. A települési szennyvíztisztító telepekről, valamint a 6., 7. és 8. cikkben említett agglomerációkat kiszolgáló települési szennyvíztisztító telepekről kibocsátott szennyvizeknek ki kell elégíteniük az e melléklet 1. táblázatának követelményeit.

3. A 7. cikk (1) bekezdésében említett települési szennyvíztisztító telepekről, vagy a 7. cikk (3) bekezdésében említett agglomerációkat kiszolgáló települési szennyvíztisztító telepekről kibocsátott szennyvizeknek a 2. pontban említett követelményeken felül ki kell elégíteniük az e melléklet 2. táblázatának követelményeit is, kivéve azokat az eseteket, amelyekben a 7. cikk (8) bekezdését kell alkalmazni.

4. A 8. cikk (1) bekezdésében említett települési szennyvíztisztító telepekről, vagy a 8. cikk (4) bekezdésében említett agglomerációkat kiszolgáló települési szennyvíztisztító telepekről kibocsátott szennyvizeknek ki kell elégíteniük az e melléklet 3. táblázatában rögzített követelményeket.

5. A biomédiumot használó települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásaira vonatkozó előzetes szabályozásnak és egyedi engedélyeknek a következőket kell tartalmazniuk:

   — a települési szennyvíztisztító telep által végzett kezelés során alkalmazott, biomédiumot felhasználó technológiák leírása, ideértve a telepen használt biomédium típusát és mennyiségét, valamint a biomédiumok környezetbe való kibocsátásának elkerülése érdekében hozott intézkedések leírását;

   — kötelezettség a biomédiumok környezetbe való kibocsátásának állandó monitorozására és minden ilyen kibocsátás megelőzésére;

   — arra vonatkozó kötelezettség, hogy haladéktalanul jelentsék az illetékes hatóságoknak a biomédiumok befogadó vizekbe történő, bármely jelentős kibocsátását.

6. Az 1., 2. és 3. táblázatban megadottaknál szigorúbb követelményeket kell alkalmazni ott, ahol ez szükséges annak biztosításához, hogy a befogadó vizek megfeleljenek a 2000/60/EK, a 2008/56/EK, a 2008/105/EK és a 2006/7/EK irányelv követelményeinek.

7. A települési szennyvíz kibocsátási pontjait úgy kell megválasztani, hogy a lehető legkisebb mértékben legyenek káros hatással a befogadó vizekre.

C. rész

Monitoring- és eredményértékelési módszerek

1. A tagállamok biztosítják, hogy olyan monitoringmódszer kerüljön alkalmazásra, amely megfelel a 2–5. pontban foglalt követelményeknek. Adott esetben minden elemzési módszernek a 2009/90/EK irányelvben és más vonatkozó szabályokban meghatározottakkal azonos minimális teljesítménykritériumoknak kell megfelelnie.

   A 2., 3. és 4. pontban említettek mellett más módszerek is alkalmazhatók, ha igazolható, hogy egyenértékű eredményeket adnak.

   A tagállamok minden vonatkozó információt megadnak a Bizottságnak az alkalmazott monitoringmódszereket illetően.

2. Vízhozammal arányos vagy 24 órás mintákat kell venni a települési szennyvíztisztító telep kibocsátási, és ha szükséges, befolyó oldalán is, mindig ugyanazon a jól meghatározott ponton. A mikroszennyező anyagok monitorozására használt időalapú mintáknak azonban 48 órás mintáknak kell lenniük.

   Elismert nemzetközi laboratóriumi gyakorlatot kell alkalmazni annak érdekében, hogy a minták változása a mintavétel és az elemzés között eltelő időszakban minimális legyen.

3. Az éves minimális mintavételszámot a tisztító telep méretétől függően kell meghatározni és az év során rendszeres időközönként kell a mintákat venni:

1 000–9 999 LE:	Havonta egy minta (lásd az 1. megjegyzést)
10 000–49 999 LE:	Havonta két minta Mikroszennyező anyagokra havonta egy minta
50 000–149 999 LE:	Hetente egy minta Mikroszennyező anyagokra havonta két minta
legalább 150 000 LE:	Hetente két minta Mikroszennyező anyagokra havonta két minta

   1. megjegyzés: Az idényjellegű tevékenység által érintett agglomerációk esetében legfeljebb két hónap telhet el a mintavételek között, feltéve, hogy az idényjellegű tevékenység hónapjaiban további mintákat vesznek. Az év során összesen 12 mintát kell venni.

4. A kezelt települési szennyvíz akkor felel meg a vonatkozó paramétereknek, ha a vízminták minden egyedileg megvizsgált paraméterre vonatkozóan azt mutatják, hogy az kielégíti a vonatkozó paraméter-határértékeket az alábbiak szerint:

   a) az 1. és a 3. táblázatban meghatározott paraméterek esetében a 4. táblázatban van megadva a koncentrációban vagy százalékos csökkentésben, vagy mindkettőben kifejezett követelményeket ki nem elégítő minták maximálisan megengedhető száma;

   b) az 1. táblázatban meghatározott, koncentrációban kifejezett paraméterek esetében a normális üzemi körülmények között vett, a paraméter-határértékeknek nem megfelelő minták eltérése a paraméter-határértéktől nem lehet 100 %-nál nagyobb, kivéve az összes lebegőanyag paraméterét, amely esetében a paraméter-határértékektől legfeljebb 150 %-os eltérés fogadható el;

   c) a 2. táblázatban megadott paraméterek tekintetében a minták éves átlaga minden egyes paraméter tekintetében meg kell feleljen az említett táblázatban meghatározott vonatkozó paraméter-határértéknek; vagy a koncentrációra, vagy a minimális százalékos csökkentésre vonatkozó értékeket kell alkalmazni;

   d) a 3. táblázatban meghatározott paraméterek tekintetében a C. rész 3. pontjában említett mintavételi gyakoriság azt jelenti, hogy egy mintát vesznek a települési szennyvíztisztító telep befolyó pontjánál, egyet pedig a kibocsátási pontjánál, a 3. táblázat szerinti minimális százalékos eltávolítási aránynak való megfelelés ellenőrzése céljából; annak megállapítására, hogy elérték-e az előírt 80 %-os minimális eltávolítási arányt, a számításhoz figyelembe vett minden anyag átlagos százalékos eltávolítási arányát használni kell.

5. A mintákat úgy kell venni, hogy azok a száraz időben mért hozam szerinti szennyezést tükrözzék. A szélsőséges vízminőség-értékeket nem kell figyelembe venni, ha ezek heves esőzés okozta rendkívüli helyzet következményei.

6. A tavas szennyvíztisztításból származó kibocsátásokra vonatkozó elemzést szűrt mintákon kell elvégezni; azonban az összes lebegőanyag koncentrációja az ilyen kibocsátások szűretlen vízmintáiban nem haladhatja meg a 150 mg/l értéket.

1. táblázat: Az ezen irányelv 6. cikkének hatálya alá eső települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásaira vonatkozó követelmények. Vagy a koncentrációra, vagy a százalékos csökkentésre vonatkozó értékeket kell alkalmazni.

Paraméterek	Koncentráció	A csökkentés minimális százaléka (lásd a 4. megjegyzést)	Mérési referenciamódszer
Biokémiai oxigénigény (BOI_5, 20 °C-on) nitrifikáció nélkül (lásd az 1. megjegyzést)	25 mg/l O_2	70–90 A 6. cikk (4) bekezdése esetében 40	Homogenizált, szűretlen, ülepítetlen minta. Az oldott oxigén meghatározása 20 °C ± 1 °C-on, teljes sötétségben, öt napon át végzett inkubáció előtt és után. Nitrifikációt gátló adalék hozzáadásával.
Kémiai oxigénigény (KOI) (lásd a 2. megjegyzést)	125 mg/l O_2	75	Homogenizált, szűretlen, ülepítetlen minta. Kálium-dikromátos
Összes szervesszén-tartalom (lásd a 2. megjegyzést)	37 mg/l	75	EN 1484
Összes lebegőanyag	35 mg/l (lásd a 3. megjegyzést)	90 (lásd a 3. megjegyzést)	— Reprezentatív minta szűrése 0,45 μm-es szűrőmembránon. Szárítás 105 °C-on és mérlegelés. — Reprezentatív minta centrifugálása (legalább öt percig 2 800 és 3 200 g közötti átlagos gyorsulásnál), szárítás 105 °C-on és mérlegelés

1. megjegyzés: A paraméter helyettesíthető más paraméterrel: az összes szervesszén-tartalommal (TOC) vagy teljes oxigénigénnyel (TOI), ha összefüggés állapítható meg a BOI_5 és a helyettesítő paraméter között.

2. megjegyzés: A tagállamok vagy a kémiai oxigénigényt (KOI), vagy a teljes szervesszén-tartalmat (TOC) mérik.

3. megjegyzés: Ez a követelmény opcionális.

4. megjegyzés: Csökkentés a befolyás terheltségéhez képest.

2. táblázat: A 7. cikk (1) bekezdésében említett települési szennyvíztisztító telepek, illetve a 7. cikk (3) bekezdésében említett agglomerációkat kiszolgáló települési szennyvíztisztító telepek harmadlagos kezelésből származó kibocsátásaira vonatkozó követelmények. A 7. cikk (1) bekezdésében említett települési szennyvíztisztító telepekből kibocsátott szennyvízre mindkét paramétert alkalmazni kell. A 7. cikk (3) bekezdésében említett agglomerációk esetében a helyi sajátosságoktól függően az egyik vagy mindkét paraméter alkalmazható. Vagy a koncentrációra, vagy a százalékos csökkentésre vonatkozó értékeket kell alkalmazni.

Paraméterek	Koncentráció	A csökkentés minimális százaléka (lásd az 1. és a 2. megjegyzést)	Mérési referenciamódszer
Összes foszfortartalom (lásd a 4. megjegyzést)	0,7 mg/l (legalább 10 000 LE, de 150 000 LE alatt) 0,5 mg/l (legalább 150 000 LE)	87,5 (legalább 10 000 LE, de 150 000 LE alatt) 90 (legalább 150 000 LE)	Molekuláris abszorpciós spektrofotometria

Paraméterek	Koncentráció	A csökkentés minimális százaléka (lásd az 1. és a 2. megjegyzést)	Mérési referenciamódszer
Összes nitrogéntartalom (lásd a 4. megjegyzést)	10 mg/l (legalább 10 000 LE, de 150 000 LE alatt) 8 mg/l (legalább 150 000 LE) (lásd az 5. megjegyzést)	80 (lásd a 3. megjegyzést)	Molekuláris abszorpciós spektrofotometria

1. megjegyzés: A befolyás terheltségéhez vagy az agglomerációban keletkező terheléshez viszonyított csökkentés, ha a környezet védelmének azonos szintje biztosítható.

2. megjegyzés: Ha a kezelt települési szennyvíz egy adott hányadát mezőgazdasági öntözésre használják fel, az adott hányad tápanyagtartalmát figyelembe lehet venni a befolyó terhelés kiszámításakor, és ki lehet vonni a kibocsátott terhelésből.

3. megjegyzés: Különleges helyi körülményekből adódó kivételes helyzetekben a természetes nitrogénvisszatartást figyelembe lehet venni azokban a tagállamokban, ahol a természetes nitrogénvisszatartást a 91/271/EGK irányelv I. mellékletének 2. táblázatában említett nitrogéncsökkentés minimális százalékának kiszámításához figyelembe vették, és amennyiben igazolták, hogy a települési szennyvízből származó nitrogén egy része ltávolítható a befogadó vizekben 2037. december 31-ig az e melléklet 2. táblázatában említett nitrogéncsökkentés minimális százalékának kiszámításához, ha a következő feltételek mindegyike teljesül:

1. a kibocsátott szennyvíz átlagos hidraulikus tartózkodási ideje legalább 1,5 év, mielőtt eléri a 7. cikk (2) bekezdése szerint kijelölt, nitrogénre érzékeny területet;

2. az összes nitrogéntartalom paraméter tekintetében biztosított a folyamatos monitoring- és értékelési program:

   a) a 7. cikk (2) bekezdése szerint kijelölt, nitrogénre érzékeny terület vízgyűjtő területén található valamennyi települési szennyvíztisztító telep kibocsátási pontjainál és adott esetben a legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációk települési csapadékvíz-lefolyásában;

   b) a 7. cikk (2) bekezdése szerint kijelölt terület releváns befolyó pontjainál;

   c) a 7. cikk (2) bekezdése szerint kijelölt terület vízgyűjtő területén a befogadó vizekben és az érintett víztestekben található reprezentatív mintavételi helyeken;

3. teljesül a 2. táblázatban a nitrogénre vonatkozóan szereplő csökkentés minimális százaléka; ezt a százalékos arányt a 2. pontban említett folyamatos monitoring- és értékelési program keretében gyűjtött adatok alapján kell kiszámítani;

4. igazolható, hogy a vízgyűjtő területen található települési szennyvíztisztító telepek nitrogénkibocsátása nem káros a környezetre – többek között a biológiai sokféleségre – és az emberi egészségre, és nem módosítja az ökoszisztémát;

5. a 2. feltétel c) pontjában említett területeken a tápanyagok koncentrációja megfelel a 2000/60/EK irányelv V. mellékletének 1.2.1. pontja szerinti, az említett területek jó ökológiai állapotának meghatározása céljából megállapított feltételnek;

6. a természetes nitrogénvisszatartás kihasználását a 22. cikk (1) bekezdésének a) pontjával összhangban jelentik a Bizottságnak és a potenciálisan érintett szomszédos tagállamoknak, az 1., 2., 3., 4. és 5. feltétel teljesülésének ellenőrzéséhez szükséges valamennyi elemmel együtt.

4. megjegyzés: Ezt a követelményt 2025. január 1-től kell alkalmazni a 7. cikk (1) bekezdésében meghatározott határidők betartására kötelezett meglévő települési szennyvíztisztító telepekre és a 7. cikk (3) bekezdése szerinti agglomerációkra. Az említett határidők teljesítéséig az említett települési szennyvíztisztító telepekre a 32. cikk (3) bekezdésében foglalt kötelezettségeket kell alkalmazni.

5. megjegyzés: Amennyiben a biológiai reaktorból elfolyó szennyvíz hőmérséklete 12 °C alatt van, a vett minták eredményei figyelmen kívül hagyhatók az e melléklet C. része 4. pontjának c) alpontjában említett éves átlag kiszámítása során a nitrogén tekintetében, amennyiben a következők mindegyike igazolható:

1. biztosított, hogy a környezetet nem éri káros hatás;

2. a 2. táblázatban szereplő nitrogénértékek elérése túlzott költségekkel vagy túlzott energiafogyasztással járna.

Amennyiben a biológiai reaktorból elfolyó szennyvíz hőmérséklete 5 °C alatt van, a vett minták eredményei figyelmen kívül hagyhatók az e melléklet C. része 4. pontjának c) alpontjában említett éves átlag kiszámítása során a nitrogén tekintetében.

3. táblázat: A 8. cikk (1) bekezdésében említett települési szennyvíztisztító telepekről és/vagy a 8. cikk (4) bekezdésében említett agglomerációkat kiszolgáló települési szennyvíztisztító telepekről származó kibocsátások negyedleges kezelésére vonatkozó követelmények.

Mutatók	Az eltávolítás minimális százalékos aránya a befolyás terheltségéhez viszonyítva
Olyan anyagok, amelyek még alacsony koncentrációban is szennyezhetik a vizet (lásd az 1. megjegyzést)	80 % (lásd a 2. megjegyzést)

1. megjegyzés: Az a) és a b) pontban említett szerves anyagok koncentrációját mérni kell.

a) 1. kategória (nagyon könnyen kezelhető anyagok):

i. amiszulprid (CAS-szám 71675-85-9),

ii. karbamazepin (CAS-szám 298-46-4),

iii. citaloprám (CAS-szám 59729-33-8),

iv. klaritromicin (CAS-szám 81103-11-9),

v. diklofenák (CAS-szám 15307-86-5),

vi. hidroklorotiazid (CAS-szám 58-93-5),

vii. metoprolol (CAS-szám 37350-58-6),

viii. venlafaxin (CAS-szám 93413-69-5);

b) 2. kategória (könnyen eltávolítható anyagok):

i. benzotriazol (CAS-szám 95-14-7),

ii. kandezartán (CAS-szám 139481-59-7),

iii. irbezartán (CAS-szám 138402-11-6),

iv. a 4-metil-benzotriazol (CAS-szám: 29878-31-7) és az 5-metil-benzotriazol (CAS-szám: 136-85-6) keveréke.

2. megjegyzés: Az eltávolítás százalékos arányát száraz időben mért hozamra, legalább hat anyagra ki kell számítani. Az 1. kategóriába tartozó anyagok száma kétszerese legyen a 2. kategóriába tartozó anyagok számának. Ha hatnál kevesebb anyag mérhető kellő koncentrációban, az illetékes hatóság szükség esetén más anyagokat jelöl ki az eltávolítás minimális százalékos arányának kiszámításához. A számításhoz figyelembe vett minden egyes anyag konkrét százalékos eltávolítási arányának átlagát kell használni annak megállapítására, hogy elérték-e az előírt 80 %-os minimális százalékos eltávolítási arányt.

4. táblázat: A mintákra vonatkozó követelmények

Éves mintavételek száma	A nem megfelelő minták maximálisan megengedett száma
4–7	1
8–16	2
17–28	3
29–40	4
41–53	5
54–67	6
68–81	7
82–95	8
96–110	9
111–125	10
126–140	11
141–155	12
156–171	13
172–187	14
188–203	15
204–219	16
220–235	17
236–251	18
252–268	19
269–284	20
285–300	21
301–317	22
318–334	23
335–350	24
351–365	25

II. MELLÉKLET

AZ EUTROFIZÁCIÓRA ÉRZÉKENY TERÜLETEK

1. A Balti-tenger, a Fekete-tenger, az Északi-tenger és az Adriai-tenger azon vízgyűjtőiben található területek, amelyeket a 2008/56/EK vagy a 2000/60/EK irányelv alapján eutrofizációra érzékenyként azonosítottak.

2. Eutróf állapotú, vagy megelőző intézkedések hiányában a közeli jövőben eutróffá váló természetes édesvizű tavak, más édesvizű víztestek vagy torkolati- és parti vizek.

   Az alábbi elemeket kell figyelembe venni annak megfontolásakor, hogy milyen tápanyagot kell csökkenteni további kezelés során:

   a) tavak, valamint folyók, amelyek olyan tavakba/tározókba/zárt öblökbe folynak, amelyekben kicsi a vízcsere és ezáltal bekövetkezhet a tápanyagok feldúsulása. Ezeken a területeken gondoskodni kell a foszfor eltávolításáról, kivéve, ha bizonyítható, hogy ennek nincs hatása az eutrofizáció mértékére. Nagy agglomerációkból származó vízkibocsátás esetén a nitrogén eltávolítását is meg kell fontolni;

   b) gyenge vízcseréjű torkolatok, öblök és más parti vizek, vagy amelyekbe nagy mennyiségű tápanyag kerül. Ezeken a területeken a kisebb agglomerációk kibocsátásainak általában nincs nagy jelentősége, de nagy agglomerációk esetében gondoskodni kell a foszfor vagy nitrogén vagy mindkettő eltávolításáról is, hacsak nem bizonyítható, hogy ennek nincs hatása az eutrofizáció mértékére.

3. Ivóvíz kivételére szánt felszíni édesvizek, amelyek nitrátkoncentrációja megfelelő védelmi intézkedések hiányában nagyobb lehet, mint amelyet az (EU) 2020/2184 irányelv vonatkozó rendelkezései megállapítanak.

4. Olyan területek, ahol az ezen irányelv 7. cikkében előírtakon túlmenően további kezelésre van szükség az egyéb uniós környezetvédelmi jogi aktusoknak való megfeleléshez, különösen a 2000/60/EK irányelv hatálya alá tartozó azon víztestek, amelyeknél fennáll annak a kockázata, hogy nem tudják megőrizni vagy elérni a jó ökológiai állapotot vagy potenciált.

5. Minden egyéb olyan terület, amely a tagállamok szerint érzékeny az eutrofizációra.

III. MELLÉKLET

A KITERJESZTETT GYÁRTÓI FELELŐSSÉG HATÁLYA ALÁ TARTOZÓ TERMÉKEK JEGYZÉKE

1. A 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) hatálya alá tartozó, emberi felhasználásra szánt gyógyszerek.
2. Az 1223/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ([2]) hatálya alá tartozó kozmetikai termékek.

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács 2001/83/EK irányelve (2001. november 6.) az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről (HL L 311., 2001.11.28., 67. o.).

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 1223/2009/EK rendelete (2009. november 30.) a kozmetikai termékekről (HL L 342., 2009.12.22., 59. o.).

IV. MELLÉKLET

IPARI SZEKTOROK

1. Tejfeldolgozás
2. Gyümölcs- és zöldségtermékek gyártása
3. Alkoholmentes italok gyártása és palackozása
4. Burgonya-feldolgozás
5. Húsipar
6. Sörfőzdék
7. Alkohol és alkoholos italok gyártása
8. Állati takarmány gyártása növényi termékekből
9. Zselatin és enyv gyártása bőrből és csontból
10. Malátázó üzemek
11. Halfeldolgozó ipar

V. MELLÉKLET

AZ INTEGRÁLT TELEPÜLÉSI SZENNYVÍZGAZDÁLKODÁSI TERVEK TARTALMA

1. Az érintett agglomeráció vízgyűjtő területén fennálló kiindulási helyzet elemzése, amely legalább a következőket tartalmazza:

   a) a gyűjtőrendszerek hálózatának, e hálózatnak a települési szennyvíz és a települési csapadékvíz-lefolyás tárolására és elvezetésére való kapacitásainak, valamint az esőzés esetén meglévő települési szennyvízkezelési kapacitások részletes leírása;

   b) egyesített rendszerű szennyvízcsatornák esetében a települési szennyvizek esőzés esetén jelentkező áramlásainak dinamikus elemzése monitoring adatok vagy olyan hidrológiai, hidraulikus és vízminőségi modellek felhasználása alapján, amelyek figyelembe veszik a legkorszerűbb éghajlati előrejelzéseket, valamint az esőzés esetén a befogadó vizekbe jutó szennyezési terhelés becslését az I. melléklet 1. táblázatában és adott esetben 2. táblázatában említett paraméterek, valamint a mikroműanyagok és a releváns szennyezőanyagok tekintetében;

   c) elválasztott rendszerű szennyvízcsatornák esetében a monitoringkövetelmények részletes leírása az elválasztott rendszereknek az 5. cikk (2) bekezdésének d) pontja szerint azonosított azon releváns pontjaira vonatkozóan, ahol a települési csapadékvíz-lefolyásokból eredő kibocsátás várhatóan szennyezett, az ezen melléklet 3. pontjában előírtak szerinti megfelelő és kivitelezhető intézkedések meghatározása érdekében.

2. A csapadékvíz-túlfolyásból származó szennyezés csökkentésére vonatkozó célkitűzések, beleértve a következőket:

   a) egy nem kötelező erejű, indikatív célkitűzés, amely a csapadékvíz-túlfolyásra olyan kis százalékos arányt határoz meg, amely nem lehet több, mint az éves összegyűjtött településiszennyvíz-mennyiség 2 %-a száraz időjárási körülmények között számítva; ezt az indikatív, nem kötelező erejű célkitűzést a következők szerint kell teljesíteni:

      i. 2039. december 31-ig minden legalább 100 000 LE terhelésű agglomeráció esetében;

      ii. 2045. december 31-ig az 5. cikkben említett legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációk esetében;

   b) a makroműanyagok fokozatos csökkentése.

3. A 2. pontban említett célkitűzéseknek az említett pontban meghatározott határidőkkel összhangban történő elérése érdekében meghozandó intézkedések, az intézkedések végrehajtására vonatkozó ütemtervvel, valamint a már meglévő és a meghozandó intézkedések közötti különbségtétellel együtt. Tartalmaznia kell továbbá az integrált települési szennyvízgazdálkodási terv végrehajtásába bevont szereplőknek és azok felelősségének egyértelmű meghatározását.

4. A tagállamok biztosítják, hogy illetékes hatóságaik a 3. pont alapján meghozandó intézkedések értékelésekor legalább a következőket vegyék figyelembe:

   a) a nem szennyezett esővizek gyűjtőrendszerekbe való bejutásának elkerülését célzó megelőző intézkedések, ideértve a természetes vízmegtartást előmozdító vagy az esővíz gyűjtésére irányuló intézkedéseket, valamint a városi területek zöldterületeinek és kék infrastruktúráinak a csapadékvíz-túlfolyás mérséklését célzó bővítését, vagy az agglomerációkban a vízzáró felületek korlátozását célzó intézkedéseket;

   b) a meglévő infrastruktúra – többek között a gyűjtőrendszerek, a tárolókapacitások és a települési szennyvíztisztító telepek – jobb kezelésére és használatának optimalizálására irányuló intézkedések, amelyek célja a kezeletlen települési szennyvíz vagy a szennyezett települési csapadékvíz-lefolyás befogadó vizekbe történő kibocsátásának minimálisra csökkentése;

   c) amennyiben a 2. pontban említett célkitűzések eléréséhez szükséges, további mérséklő intézkedések, beleértve a települési szennyvíz összegyűjtésére, tárolására és kezelésére használt infrastruktúra átalakítását – például adott esetben az újonnan épített városi területek elválasztott rendszerű csatornákra való csatlakoztatását – vagy új infrastruktúra létrehozását, amely során prioritást kell biztosítani a zöld és a kék infrastruktúrának, például a növényzettel beültetett árkoknak, a víztisztító vizes élőhelyeknek és a víztározó tavaknak, amelyeket a biológiai sokféleséget támogató módon kell kialakítani. Az 5. cikkben említett integrált települési szennyvízgazdálkodási tervek kidolgozásának összefüggésében adott esetben meg kell fontolni a víz újrafelhasználását.

VI. MELLÉKLET

A NYILVÁNOSSÁG TÁJÉKOZTATÁSÁNAK TARTALMA

1. Az illetékes hatóság és a települési szennyvíz összegyűjtéséért és kezeléséért felelős üzemeltető(k) neve, beleértve az üzemeltetők tulajdonosi szerkezetére és elérhetőségére vonatkozó információkat.
2. Az agglomerációban keletkező teljes településiszennyvíz-terhelés lakosegyenértékben (LE) kifejezve, megadva e terhelésen belül az alábbiak arányát (%-ban):
   a) az összegyűjtött és a települési szennyvíztisztító telepeken kezelt mennyiség;
   b) a nyilvántartásba vett egyedi rendszerekkel kezelt mennyiség;
   c) a nem gyűjtött vagy kezelt mennyiség.
3. Adott esetben annak indoklása, hogy a települési szennyvíz bizonyos mennyiségét miért nem gyűjtik vagy kezelik.
4. Az agglomerációból az egyes befogadó víztestekbe kibocsátott települési szennyvíz minőségére vonatkozó információk, többek között a következő elemek:
   a) a 21. cikk hatálya alá tartozó minden egyes települési szennyvíztisztító telep tekintetében a kibocsátott szennyező anyagok éves átlagos koncentrációja és az ezek által jelentett éves szennyezőanyag-terhelés;
   b) az I. melléklet 1. és 2. táblázatában említett paraméterek tekintetében az egyedi rendszerek által kibocsátott becsült terhelés;
   c) a legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációk esetében az I. melléklet 1. és 2. táblázatában említett paraméterek tekintetében az egyesített rendszerű szennyvízcsatornákból és a csapadékvíz-túlfolyásból származó kibocsátások által jelentett becsült terhelés.
5. Az összes éves beruházási költség és az összes éves üzemeltetési költség – megkülönböztetve a gyűjtési és a kezelési költségeket, a személyzettel, az energiával, a fogyóeszközökkel, az adminisztrációval kapcsolatos összes éves költséget és az egyéb költségeket –, továbbá az átlagos éves beruházási és üzemeltetési költség az összegyűjtött és kezelt települési szennyvíz köbméterére vetítve, valamint egy átlagos háztartásra vetítve, amennyiben a költségeket részben vagy egészben a vízdíjrendszer keretében térítettik meg, vagy egyéb esetekben agglomerációs szintekre vetítve.
6. Az 5. pontban említett költségek fedezésének módjára vonatkozó információk, valamint – amennyiben a költségeket díjrendszeren keresztül megtérítettik – az összegyűjtött és kezelt települési szennyvíz köbméterenkénti díjának szerkezetére vonatkozó információk, az összegyűjtött és kezelt települési szennyvíz köbméterenkénti vagy a szolgáltatott víz köbméterenkénti díjának szerkezetére vonatkozó információk, beleértve az állandó és a változó költségek megkülönböztetését, valamint a gyűjtési, a kezelési, az adminisztratív és egyéb költségek bontását.
7. Az agglomeráció szintjén a települési szennyvíz összegyűjtésére és kezelésére szolgáló infrastruktúrára vonatkozó beruházási tervek, ezek várható hatása a települési szennyvízkezelési szolgáltatások díjaira, valamint a szándékolt pénzügyi és társadalmi előnyök.
8. A legalább10 000 LE terhelésű települési szennyvíztisztító telepek kapcsán az alábbi adatok:
   a) a kezelt teljes terhelés (LE-ben) és a települési szennyvíz -kezeléséhez szükséges energia (összesen kWh-ban és köbméterenként);
   b) az előállított megújuló energia teljes éves mennyisége (GWh/év), magában foglalva egy energiaforrásonkénti bontást.
9. Minden egyes, legalább 10 000 LE terhelésű agglomerációban a települési szennyvíz összegyűjtésére és kezelésére szolgáló infrastruktúra üzemeltetése során évente keletkezett vagy elkerült teljes közvetlen ÜHG-kibocsátás (tonna CO_2-egyenértékben), és amennyiben rendelkezésre áll, különösen az említett infrastruktúra építése során keletkezett teljes közvetett ÜHG-kibocsátás (tonna CO_2-egyenérték).
10. Az ezen irányelv hatálya alá tartozó kérdésekkel kapcsolatos panaszok jellegének és statisztikáinak, valamint a települési szennyvíztisztító telepek üzemeltetői által ezekre adott válaszoknak az összefoglalása.
11. Indokolt kérésre hozzáférést kell biztosítani a fogyasztók számára a 2., 4., 8. és 9. pont szerinti korábbi információkhoz legfeljebb 10 évre – de 2025. január 1-nél nem korábbi időpontig – visszamenőleg.

VII. MELLÉKLET

A. rész

A hatályon kívül helyezett irányelv és annak későbbi módosításai (a 32. cikkben említettek szerint)

A Tanács 91/271/EGK irányelve (HL L 135., 1991.5.30., 40. o.)	
A Bizottság 98/15/EK irányelve (HL L 67., 1998.3.7., 29. o.)	
Az Európai Parlament és a Tanács 1882/2003/EK rendelete (HL L 284., 2003.10.31., 1. o.)	kizárólag a III. melléklet 21. pontja
Az Európai Parlament és a Tanács 1137/2008/EK rendelete (HL L 311., 2008.11.21., 1. o.)	kizárólag a melléklet 4.2. pontja
A Tanács 2013/64/EU irányelve (HL L 353., 2013.12.28., 8. o.)	kizárólag az 1. cikk

B. rész

A nemzeti jogba való átültetésre vonatkozó (a 32. cikkben említett) határidők

Irányelv	Az átültetés határideje
91/271/EGK	1993. június 30.
98/15/EK	1998. szeptember 30.
2013/64/EU	az 1. cikk (1), (2) és (3) bekezdése tekintetében 2018. december 31. az 1. cikk (5) bekezdésének a) pontja tekintetében 2014. június 30. az 1. cikk (5) bekezdésének b) pontja tekintetében 2014. december 31.

VIII. MELLÉKLET

Megfelelési táblázat

91/271/EGK irányelv	Ez az irányelv
1. cikk	1. cikk
2. cikk bevezető fordulat	2. cikk bevezető fordulat
2. cikk 1–4. pont	2. cikk 1–4. pont
—	2. cikk 5. és 6. pont
2. cikk 5. pont	2. cikk 7. pont
—	2. cikk 8. és 9. pont
2. cikk 6. pont	2. cikk 10. pont
2. cikk 7. pont	2. cikk 11. pont
2. cikk 8. pont	2. cikk 12. pont
—	2. cikk 13. és 14. pont
2. cikk 10. pont	2. cikk 15. pont
2. cikk 11. pont	2. cikk 16. pont
—	2. cikk 17–28. pont
3. cikk (1) bekezdés	3. cikk (1) bekezdés
—	3. cikk (2) és (3) bekezdés
3. cikk (2) bekezdés	3. cikk (4) bekezdés
3. cikk (1) bekezdés harmadik albekezdés	4. cikk (1) bekezdés
—	4. cikk (2) bekezdés
—	4. cikk (3) bekezdés
—	4. cikk (4) bekezdés
—	4. cikk (5) bekezdés
—	4. cikk (6) bekezdés
—	5. cikk
4. cikk (1) bekezdés	6. cikk (1) bekezdés
—	6. cikk (2) bekezdés
—	6. cikk (3) bekezdés
4. cikk (2) bekezdés	6. cikk (4) bekezdés
4. cikk (4) bekezdés	6. cikk (5) bekezdés
—	7. cikk (1) bekezdés
—	7. cikk (2) bekezdés
5. cikk (2) bekezdés	7. cikk (3) bekezdés
—	7. cikk (4) bekezdés

91/271/EGK irányelv	Ez az irányelv
5. cikk (3) bekezdés	7. cikk (5) bekezdés
—	7. cikk (6) és (7) bekezdés
5. cikk (4) bekezdés	7. cikk (8) bekezdés
5. cikk (5) bekezdés	7. cikk (9) bekezdés
5. cikk (7) bekezdés	7. cikk (10) bekezdés
—	7. cikk (11) bekezdés
—	8. cikk
—	9. cikk
—	10. cikk
—	11. cikk
9. cikk	12. cikk (1) és (2) bekezdés
—	12. cikk (3) bekezdés
10. cikk	13. cikk
11. cikk (1) bekezdés	14. cikk (1) bekezdés
—	14. cikk (2) bekezdés
—	14. cikk (3) bekezdés
—	14. cikk (4) bekezdés
11. cikk (3) bekezdés	14. cikk (5) bekezdés
12. cikk (1) bekezdés	15. cikk (1) bekezdés
12. cikk (2) bekezdés	15. cikk (2) bekezdés
12. cikk (3) bekezdés	15. cikk (3) bekezdés
—	15. cikk (4) bekezdés
13. cikk (1) bekezdés	16. cikk (1) és (2) bekezdés
—	17. cikk
—	18. cikk
—	19. cikk
14. cikk (1) bekezdés	20. cikk (1) bekezdés
—	20. cikk (2) bekezdés
15. cikk (1) bekezdés	21. cikk (1) bekezdés
—	21. cikk (2) bekezdés
—	21. cikk (3)–(6) bekezdés
—	22. cikk
17. cikk (1) bekezdés	23. cikk (1) bekezdés
—	23. cikk (2) bekezdés

91/271/EGK irányelv	Ez az irányelv
17. cikk (3) bekezdés	23. cikk (3) bekezdés
—	23. cikk (4) bekezdés
—	24. cikk
—	25. cikk
—	26. cikk
—	27. cikk
18. cikk	28. cikk
—	29. cikk
—	30. cikk
—	31. cikk
—	32. cikk
19. cikk	33. cikk
—	34. cikk
20. cikk	35. cikk
I.A. melléklet	I.A. melléklet
I.B. melléklet	I.B. melléklet
I.C. melléklet	—
I.D. melléklet	I.C. melléklet
II. melléklet	II. melléklet
—	III. melléklet
III. melléklet	IV. melléklet
—	V. melléklet
—	VI. melléklet
—	VII. melléklet
—	VIII. melléklet